

VALITTUJEN JOUKKO

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1969 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.
Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015
Jaakko Kesävuori

VALITTUJEN JOUKKO

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1969
KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA R.Y.

TAMPERE 1969 - TAMMER-PAINO OY

ALKUSANA

Kristosofinen elämänymmärrys on aikamme suurin valo. Kristosofian valossa näemme olemassaolon aivan toisenlaiseksi kuin miksi sen kenties aikaisemmin kuvittelimme. Jos olimme materialisteja niin olemme, että olemassaolo on sattuman aiheuttama ja että joskus aikojen aamulla fyysilliset ainehiukkaset ovat tuntemattomalla tavalla liittyneet yhteen ja alkaneet orgaanisen elämän. Kehityksen jatkuessa on muodostunut ihminen, joka näitä asioita tutkii. Jos olimme ns. uskovaisia, niin oletimme, että Jumala, jonka aivoituksia ihminen ei kykene tutkimaan, loi maailman ja luomakunnat tyhjästä selittämättä, mikä on elämän ja olemassaolon tarkoitus. Jos olimme taipuvaisia filosofisiin mietiskelyihin, niin yritimme syventyä suurten ajatteloitten luomuksiin, saadaksemme heiltä viitteitä elämän ongelmiin. Mutta kenties meitä ei tyydyttänyt elämäkysymysten älyperäinen ymmärtäminen. Jokin salaperäinen sisäinen ääni – omatunto – vakuutti, että ihminen on siveellinen olento, joten tärkeintä olisi ymmärtää ja tietää, miten ihmisen tulisi elää. Sitä lienee tarkoittanut myös Jeesus Kristus antaessaan moraalirohjeitaan ja kehoittaessaan rakastamaan vihollisiakin. – Teosofinen ja

kristosofinen sanoma, maailmankatsomus ja elämänymmärrys, julistettiin edellä mainitulla tavalla elämään suhtautuvia ihmisiä varten. Se todisti, että materialismi on pohjaa vailla, sillä se näkee vain elämän muotopuolen eikä tunne elämän näkymätöntä puolta eikä ihmistä jumalallisena henkiolentona. Se osoitti, että alkuperäinen kristillis-uskonnollinen julistus on vuosisatojen kuluessa muotoutunut ja materialisoitunut kirkolliseksi ritualismiksi, jossa muotomenojen palvonta ja dogmeiksi kangistuneet uskomukset ovat tukahduttaneet Jeesus Kristuksen sanoman. Niin ikään se todisti, ettei filosofinen aivovoimistelu kykene ratkaisemaan elämän ja olemassaolon ongelmia, sillä tosi tieto ei asu vain aivoissa. – Mutta teosofinen ja kristosofinen sanoma ei tullut vain osoittamaan vallitsevien uskomusten ja otaksumien virheelisyyttä, vaan se paljasti, mitä elämä todella on. Se väittää, ettei ihmisen ole pakko elää uskomusten, kuvittelujen, otaksumien . . . varassa, sillä ihminen voi päästä tietoon sekä omasta salatusta luonnostaan että elämän ja koko olemisen jumalallisesta taustasta. Se väittää, etteivät nämä tosiasiat ole äsken keksittyjä, vaan että aina on elänyt jumalviisaita ihmisiä, jotka ovat kokemusperäiseen tietoonsa nojaten opastaneet ihmisiä henkisen tiedon ja elämisen taidon lähteille. Näitä jumalviisaita ihmisiä ovat olleet uskontojen ensimmäiset julistajat; Gautama Buddha ja Jeesus Kristus lienevät heistä tunnetuimpia länsimailta. Jokaisen uskonnon ensimmäinen julistaja on viitoittanut tien ja opettanut: kulje sitä tietä, jonka sinulle näytän, elä minun neuvojeni mukaan, niin tulet

tietämään totuuden, löydät Jumalan. Kun löydät Jumalan, joka on sinussa itsessäsi, niin osaat katsella elämää Jumalasta päin. Silloin tieto on sinulle elämän taitoa. – Ja kristosofinen elämänymmärrys toteaa, ettei totuuden löytäminen ole hetkessä saavutettavissa, sillä ihmisen tulee itse muuttua totuuden kanavaksi. Totuuden eli Jumalan löytämisessä on kysymys ihmisen kasvamisesta sen ihmisyyden mitan mukaiseksi, jota länsimailla on nimitetty kosmismystilliseksi Kristukseksi ja mm. itämailla toisilla nimillä. Kasvaminen tapahtuu kehityksen tietä. On myös näkymätön maailma, jossa ihmissielu viettää kuolemanjälkeistä elämää, kunnes hän jälleensyntymisen lakia noudattaen syntyy uudelleen maiseen elämään. Koko elämän kenttä näkyväisine ja näkymättömine maailmoineen on suuri kehityksen koulu, jota johtavat viisaat jumalalliset olennot. Sitä koulua olemme käyneet jo vuosimiljoonia. Olemme syntyneet maiseen elämään kerta toisensa jälkeen ja saavuttaneet nykyisen kehitysasteemme, ja tulemme syntymään yhä uudelleen, kunnes – kuten apostoli sanoo – Kristus saa meissä muodon. Syysuhteen laki, karma, ohjaa kehitystä siten, että jokainen niittää omista kylvöistään.

Nykyajan ihminen on pakotettu ja jonkunverran oppinutkin tekemään kysymyksiä. Monet ihmiset haluavat ymmärtää elämää. Ja koska teosofinen ja kristosofinen sanoma on ilmoitettu etenkin etsimään ja kysymään heränneitä ihmisiä varten, niin lienee tarpeellista yhä uudelleen pohtia näitä elämään ja olemassaoloon liittyviä pulmia. Elämmehän sangen

merkillisessä ajassa. Koko ihmiskunta elää parhailaan aivan käsinkosketeltavan todellisesti niissä maailmanlopun tunnelmissa, joista monet viisaat uumolivat jo kauan ennen ajanlaskumme alkamista. Ihmiskunta elää itseaiheuttamansa itsemurhan kynnyksellä. Tämän toivottomalta näyttävän, äärimmäiseen väkivaltaisuuuteen suistuneen maailman keskelle on tullut ennennäkemättömän kirkas henkinen Valo, kristosofinen sanoma, joka viittaa ylöspäin ihmisyyttä kohti. Se heittää valoa myös ns. valittujen sielujen arvoitukseen, johon varsinkin Jeesus Kristus ja muutamat hänen oppilaansa viittasivat.

Tampereella 1969
Väinö Lehtonen

VÄLTTÄMÄTTÖMYYS JA VAPAAUS

Kristittyjen tavallisin käsitys kaiken olevaisen alusta perustuu Vanhan Testamentin luomistaruun. Luomistarussa kerrotaan, että Jumala loi maailman ja ihmisen valmiiksi ja näki kaiken luomansa hyväksi. Taru ei mainitse kehityksestä. Mutta ellei kehitystä tapahdu, niin elämä polkee paikallaan ja ihmisenkin elämä on ennalta määrätty, hän on sidottu kohtalonsa. Näin ajatteli Muhamed. Se lienee yleinen käsitys myös kristityillä. Kristityt olettavatkin, että elämän palkka on joko ikuinen kadotus tai ikuinen autuus, ja palkan määrää oikea usko. Sivistystaso, yhteiskunnallinen asema, rotu, hyvä tai huono elämä ovat merkityksettömiä. Ken uskoo oikealla tavalla, hän perii iankaikkisen autuuden, mutta joka ei usko, hänen kuolemanjälkeinen kohtalonsa on ikuinen kadotus. Kuolemankaan jälkeen ei tapahdu kehitystä, silloinkin elämä polkee paikallaan. Jumala on näin suunnitellut ja toteuttanut suunnitelmansa jättäen ihmispoloisen iankaikkisen tulevaisuuden riippuvaksi uskosta, jonka laadun epäselvyyden kuvastimina ovat monet kirkkokunnat ja sadat kristilliset yhdyskunnat. Oikean uskon laadusta ei näy tietävän kukaan, joten oletettu valinnan vapaus on merkitystä

vailla. Siksi paraskin kristitty, kokiessaan kyllin kovia kohtalon kolauksia, joutuu Jobin asemaan nähdessä Jumalan edesvastuuttomana ja mielivaltaisena. – Olemme oikeutetut jopa velvollisetkin kysymään: onko jumalallista suunnitelmaa, ja jos on, niin miten se on ymmärrettävissä?

Ihmiselämä on välttämättömyyden ja sen takana olevan vapauden ketju. Tunnetuin välttämättömyys on olemassaolon välttämättömyys: olemme olemassa. Sitä tosiasiaa ei käy kieltäminen. Olemassaolo pakottaa keksimään keinoja, jotka takaisivat olemassaolon vapauden. Ruumis vaatii ravintoa ja vilu pakottaa etsimään suojaa kylmyyttä vastaan. Olemassaolon välttämättömyys pakottaa toimimaan, sillä jokainen tietää, että ruoka, vaatteet ja asunto takaavat olemassaolon vähimmäisedellytykset, olemassaolon vapauden. Näitä avuja etsiessään ihmisellä on suhteellinen valinnanvapaus. Hän voi valita – olosuhteista riippuen – ravintoaineita, vaatekappa, asuntoja. Hän voi työllään muokata olosuhteitaan. Työtä tehdessään ja olosuhteitaan järjestellessään hänen älykkyytensä ja taitavuutensa lisääntyvät. Ihminen kehittyy. Ihmiset suunnittelevat ja kokeilevat erilaisia vaihtoehtoja ja valitsevat niistä sopivimmat. Mutta samalla toteamme, ettei mikään suunnitelma tai keksintö ole lopullisesti valmis, vaan kehitys jatkuu. Näin ollen on luultavaa, että älykkyyden ja taidon kasvaessa olemassaolon vapaus tulee ratkaistuksi entistä paremmin.

Jumala ei siis ole luonut maailmaa eikä ihmistä valmiiksi, eikä ainakaan näkyväinen elämä ole pai-

kallaan polkemista. Ihmiset ovat rakentaneet maailman kulttuuriyhteiskunniksi ja rakentamistyössä näkyy kehitys. Mutta ihmiset kenties eivät puuhaisi, rakentaisi eivätkä ehkä kehittyisikään, ellei olisi tuota salaperäistä olemassaolon välttämättömyyttä, joka pakottaa ihmiset toimimaan. Tavallisen ihmisen näkökulmasta katsottuna **olemassaolon välttämättömyys** on elämään sisältyvä jumalallinen suunnitelma, ja me ihmiset olemme ratkaisemassa tuon välttämättömyyden aiheuttamia pulmia, jotta niitä ratkoessamme kehittyisimme. Näin tehden voitamme samalla vapauden olla fyysillisesti olemassa. Tämä on ensimmäinen ja näkyvin vapauden aste.

Ihminen tietää olevansa myös sielu. Sielu sisältää erilaisia pyyteitä, kaipauksia, haluja, himoja . . . Sielu kaipaa myös tietoa, sivistystä, oikeutta, huvituksia, nautintoja . . . Ihmissielu sisältää leegion voimia, joitten huomioiminen tuntuu perin välttämättömältä, joskaan ne eivät suorastaan liity fyysisen olemassaolon pulmiin. Ne ovat aivan kuin toisen asteen välttämättömyyksiä ja ihminen aavistaa, että niittenkin takana on vapaus. Hän kokeilee. Hän tyydyttää jotakin himoa ja huomaa vapautuvansa. Mutta vapaus on vain hetkellinen, sillä himo kasvaa sitä tyydytettyessä. Himosta uhkaa tulla herra, ja ihmisestä itsensä orja omassa talossaan. Hän kamppailee, taistelee, mutta joutuu häviölle. Vihdoin hän ryhtyy perin pohjin tutkimaan sekä itseään että toisten ihmisten elämää. Hän näkee, että kaikki ihmiset ovat jonkin erikoisen pyyteen orjia; yksi yhdenlaisen pyyteen ja toinen toisenlaisen. Pyyteitä on karkeampia ja hie-

nompia, kuitenkin ne ovat pyyteitä. Näyttää siltä, että elämään sisältyy suuri **himo**, jolla on lukematon määrä ilmennysmuotoja. Mutta koska himo eli pyyde kasvaa pienestä alusta suureksi, niin himo on kuin pienestä siemenestä kasvanut suuri puu. Mikä siis on himon siemen? Jospa tuntisi tuon siemenen, niin ymmärtäisi himon olemusta. – Hän, oman sielunsa tutkija, tarkkailee edelleen sekä itseään että toisia ihmisiä. Hän tekee sen havainnon, että jokainen kaipaa jotakin. Ja kun ihminen saa sitä mitä hän kaipaa, niin hän on onnellinen. **Himon siemen on siis onnen kaipuu.** Ihmisille kuvastuu onni eri tavoin. Toinen näkee onnensa rikkaudessa, toinen uskoo löytäneensä sen erakkomajan köyhyydessä. Nuori ihminen näkee onnensa toisen sukupuolen omistamisessa, mutta vanhempi ja elämää enemmän kokenut saattaa sääliä nuorten kokemattomuutta. Joku uskoo onnensa olevan kunnia tai vallassa, joita enemmän elämää kokenut kammoaa. – Onnen kaipuu saattaa siis kyllä olla himon siemen, mutta koska ihmiset ymmärtävät onnea eri tavoin, niin onnen kaipuun alkusyytä täytyy olla jokin tuntematon salaisuus. Ehkä tilanne ihmissielun suhteen onkin se, että ihmisen henki ikävöi Jumalaa, ja tuosta salatusta ikävästä heijastuu sieluun onnen kaipuu. Onnen kaipuu on siis nurinkääntynyttä jumalkaipuuta. – Tästä löysimme uuden välttämättömyyden. Edellä mainittu olemassaolon välttämättömyys koskee ihmisen ruumiillista elämää, sieluelämään sisältyvä välttämättömyys on jumalkaipuu. Tästä selviää, miksi sielun tarpeitten tyydyttäminen ei johda vapauteen. Ihmiset

juoksevat kehdosta hautaan onnea tavoitellen, mutta onni heitä pakenee. Onni on vain Jumalassa, ja Jumalan löytäminen johtaa sisäiseen vapauteen.

Kolmas – ja kuten useat uskovat, kaikkiratkaiseva – välttämättömyys on kuolema. Mutta tuoko kuolema lopullisen vapauden? Uskonnot viittaavat ihmisielun tajuiseen olemassaoloon kuoleman jälkeenkkin; kenties kuolema ei olekaan olemassaolon loppu.

Ihminen kaipaa ja etsii vapautta, ja hän etsii sitä oman suhteellisen valinnanvapautensa, viisautensa ja taitavuutensa rajoissa. Mutta lopulta hän kenties ymmärtää oman viisautensa heikkouden. Ainakin viimeinen välttämättömyys, tai Paavalin sanoja käytetään, viimeinen vihollinen, kuolema, paljastaa ihmisen oman viisauden heikkouden. Tällöin hän saattaa ryhtyä etsimään vastauksia elämänkysymyksiinsä uskontojen suurilta Mestareilta, ja tällöin hänelle myös ratkaisevasti selviää, että jumalviisaita ihmisiä on aina ollut olemassa.

— — —

Olettakaamme, että on niin viisas olento, joka tietää, miksi on olemassaolon välttämättömyys, miksi ihminen kaipaa Jumalaa ja miksi elämä päättyy kuolemaan. Olento, joka olisi saavuttanut vapauden syntymän, synnin ja kuoleman pakosta, näkisi kauemmaksi. Hän tietäisi olemassaolon perimmäisen tarkoituksen ja osaisi neuvoa, miten tarkoitus saavutetaan lyhintä tietä. Hän näkisi ihmiskunnan kehitystilän ja osaisi tehdä aivan kuin yleissuunnitelman, jonka puitteissa toiset viisaat olennot tekisivät pie-

nempiä suunnitelmia, jotka tähtäisivät tuon perimmäisen suunnitelman toteutumiseen. Teosofinen maailmankatsomus toteaa, että elämä onkin täten järjestäytynyt. Aurinkokuntamme Logos on se suuri Arkkitehti, jonka viisaus vallitsee aurinkokunnassa, ja joka on tietoisessa suhteessa siihen perimmäiseen **syyyhyn**, josta olemassaoleva maailmankaikkeus on vuodattautunut. Hänen "rakennusmestarinsa" tekevät vähäisempiä suunnitelmia ja toteuttavat niitä siten, että Logoksen "piirustukset" saavat täyttymyksensä. Tätä prosessia nimitetään kehitykseksi. – Mutta edellä jo huomasimme, että ihmisetkin ovat suhteellisesti vapaita tekemään myös omia suunnitelmiaan oman vajaan tietonsa ja taitavuu- tensa rajoissa. Tästä seuraa, etteivät jumalviisaitten suunnitelmat toteudukaan aina suoralta kädeltä, sillä ihmiset saattavat sotkea viisaitten suunnitelmat. Niinpä eräs jumalviisas olento, Manu, sai tehtäväkseen suunnitella tämän nykyisen viidennen juurirodun. Hän tiesi, että Logoksen perussuunnitelma ihmiseen ja ihmiskuntaan nähden tässä kehitysvaiheessa edellyttää älynkykyjen kehitystä. Viidennen juurirodun tulee useassa sivistyskaudessaan kasvattaa ihmiset älykkäiksi. Koska vapaus on elämän peruslakeja, niin ihmisten on itse vapaaehtoisesti pyrittävä kasvattamaan älykkyyttään. Nyt voimme vain todeta, että Manun suunnitelma on toteutunut, ihmiset ovat kasvaneet älykkäiksi. Mutta toisaalta toteamme, ettei Manu suunnitellut esim. yleiseurooppalaisia sotia, ne olivat ihmisten suunnittelemissa. Ihmiset ovat puuttuneet kehityksensä kulkuun alemman viisau-

tensa turvin ja saattaneet aikaan suunnattomia kärsimyksiä.

Entä onko kukaan paljastanut olemassaolon perimmäistä tarkoitusta, sitä, mikä on jumalallinen suunnitelma ihmisen suhteen?

Jeesus Kristus sanoo itsestään: en minä puhu itsestäni, puhun siitä, mitä olen nähnyt Isäni tykönä. Jeesus puhui siis sitä, minkä hän tiesi. Vuorisaarnan viidennessä käskyssä hän kehottaa rakastamaan jopa vihollisiakin ja lisää: Olkaa siis täydellisiä, niinkuin taivaallinen Isänne on täydellinen. Vuorisaarnassa on ilmaistu jumalallinen suunnitelma: ihmisen päämääränä on tulla rakkaudessa täydelliseksi. Tämä on ainoa todellinen päämäärä, johon Logoksenkin suunnitelma tähtää. Ihmisen tulee kasvaa rakkaudessa täydelliseksi. Se on elämäntakainen välttämättömyys, sitä kohti kehitys johtaa ihmistä. Kehityksen kentällä toteutuu vapaus mm. siten, että vaikka ihminen syntyy maailmaan kerran toisensa jälkeen, niin hän ei muista menneitä ruumistuksiaan. Jos hän muistaisi entiset erehdyksensä, niin hän olisi menneisyytensä vanki. Mutta kun hän kulkeekuolemanjälkeisen unohduksen virran läpi, niin hän syntyy maailmaan vapaana ihmisenä ja voi elää elämänsä oman harkintansa mukaisesti. Vain karman järkähtämätön laki seuraa hänen tekojansa, ja hän saa itse vastata teoisiaan. Näin toteutuu välttämättömyys ja vapaus.

Pekka Ervast sanoo, että elämä on Jumalallekin seikkailua. Luovat hierarkiat työskentelevät kyllä viisaasti, mutta ihmisten suhteellisesta vapaudesta joh-

tuen heidän suunnitelmansa voivat epäonnistuaakin. Siksi elämä on myös seikkailua.

Syy, miksi Jeesus Kristus osasi paljastaa olemassaolon perimmäisen suunnitelman, johtuu hänen omien sanojensa mukaan siitä, että hän oli kokemusperäisessä suhteessa Jumalaan, Isään. Kristus, Sana, josta evankelista Johannes puhuu, oli saavuttanut Jeesuksessa uuden syvyyden. Pekka Ervast valaisee enemmän tätä kysymystä. Kirjassaan "Teosofian sanoma nykyajalle" hän kirjoittaa: "Buddhista y.m. saatamme tietysti väittää, että Logos eli Kristus puhui heidän kauttansa, koska he paljastivat jumalallisia totuuksia ja toivat ilmi Logoksen viisautta, mutta Jeesuksesta yksin saatamme sanoa, että 'Kristus oli hänessä saavuttanut miehuuden täyden mitan', että Logos asui hänessä ja täytti hänet kokonaan. Miksikä? Sentähden että Elohimien joukosta toisen eli Poikaryhmän johtaja, Kristusiksi nimitetty olento astui alas maan päälle ja ruumistui Jeesus Natsarealaisessa. Tämä oli Logoksen inhimillinen inkarnatsioni, joka tapahtui ensi kerran täydellisesti Jeesuksessa Kristuksessa."

Logoksen inhimillinen inkarnaatio Jeesuksessa aiheutti taitekohdan ihmiskunnan elämässä. Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Ennen Jeesus Kristusta maapallon korkeampana minänä oli Saatanaksi nimitetty korkea enkeliolento. Mutta kun Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi, niin Saatanana jäi alemmaksi minäksi. Saatanan valta tuli murretuksi näkymättömissä maailmoissa, joten Saatanakin odottaa nyt vapautumisensa päivää. Kristus

vaikuttaa nyt herkistyneen omantunnon äänenä jokaisessa ihmisessä, sillä Jumalan laki tuli kirjoitetuksi ihmisten sydämiin. Ennen Jeesus Kristusta Jumala oli ihmisen ulkopuolella, Jumala tajuttiin persoonalliseksi Olennoiksi. Sellainen usko johtui siitä, ettei ihminen voinut **päivätajuisesti** kokea Jumalaa. Itämailla kyllä ymmärrettiin sekä filosofisten mietiske-lyjen että kokemusten nojalla, ettei maailmankaik-keuden sisäinen tajunta voinut olla persoona, vaan ääretön Syytön Syy, salainen elämän alkuperusta. Mutta **ilmennyt** maailmankaikkeus on tajuisten olen-tojen määräämätön ja rajaton kehityskenttä. On pal-jon ns. jumalia, kuten Paavalikin toteaa, ja ihminen saattaa heitä palvoa. Kun ihminen ei voinut päivä-tajuisesti kokea Jumalaa, niin henkisen tien kulkija poistui fyysillisestä ruumiistaan näkymättömään maailmaan ja tapasi siellä korkeita henkiolentoja, joissa Kristus oli läsnä. Kristus oli täten tavallaan ul-kopuolinen olento, jota henkisen tien kulkija totteli ja palvoi. Siksi uskonnoissa palvottiin erilaisia tähti-jumalia, joille annettiin inhimillisiä piirteitä. Jobin kirja kuvailee runopukuisesti ns. vanhan liiton aikais-ta ihmisen ja Jumalan suhdetta. Kun Job vaikeuk-siansa jälkeen nöyrtyy Herran häntä puhuteltaessa, sanoo Job: ”. . . minä kysyn, opeta sinä minua. Kor-vakuulolta vain olin sinusta (Herrasta) kuullut, mut-ta nyt on silmäni sinut nähnyt.” – Herra puhui Jo-bille **tuulispäässä**, siis ulkopuolisena olentona, enke-linä. Job sanoo, ettei hän ollut ennen nähnyt Herraa enkelinäkään, Job oli vain kuullut hänestä puhutta-van. Hän oli lukenut pyhiä kirjoja ja ottanut opik-

seen profeettojen neuvot sekä noudattanut niitä parhaan taitonsa mukaan. Hän tiesi menetelleensä tarkalleen neuvojen mukaisesti ja siksi hän tunsu kärsivänsä syyttömästi. – Tämän tapainen oli ihmisten jumalsuhde ennen Jeesus Kristusta, Jumala oli ihmisten ulkopuolella. Mutta Jeesuksen jälkeen on tilanne toinen, sillä Jumala puhuu nyt ihmisten sydämissä.

— — —

Ihminen kaipaa vapautta, eli, kuten kristityt sanovat, pelastusta. Ihmisen pelastus on siinä, että hän kasvaa oikeaksi ihmiseksi. Entä mitä oikea ihminen merkitsee? Sitä, että ihminen on täydellinen rakkautessa. Entä mistä rakkaus tulee, kasvaako se tyhjäs-tä? Ei. Jeesus Kristus sanoo, ettei ole muuta täydellistä kuin Jumala. Ihmiskehitys on sitä, että Kristus, Sana eli Jumalan Järki, Isän Jumalan ihannekuva ihmisestä, on aikojen aamusta asti pyrkinyt ilmene-mään ihmisessä. Mutta ihminen on keskeneräisenä ollut kykenemätön Kristus-rakkautta ilmentämään. Jotkut harvat ihmiset ovat kykyjensä mukaan ilmen-täneet Kristusta, Jumala on puhunut ennen profeettojen kautta. Tätä ajanjaksoa, joka on kestänyt miljoonia vuosia, on nimitetty mm. vanhaksi liitoksi. Koko vanhan liiton ajan Kristus oli kaukana ihmisen päivätajunnasta. Se lähestyi vähitellen näkymät-tömissä maailmoissa olevia järkiolentoja, jotka otti-vat Kristuksen vastaan. Heidän kauttaan Kristus vai-kutti myös ihmisen sisäisiin periaatteisiin. – Jeesus Kristuksesta alkoi uusi liitto. Se merkitsee mm. sitä, että Kristus on nyt tajuttavissa päivätajuisesti. Ihmi-nen voi nyt Vuorisaarnan neuvoja seuratessaan saa-

vuttaa päivätajuisen yhteyden Kristukseen ja siten kokemukseräisesti tietää, minkälainen on oikea ihminen. Kristuksen syntymä ihmissielussa on samalla Kristus-rakkauden syntymä. Täydellisyys tulee siis Jumalasta, ja kun se tapahtuu, niin ihminen tajuaa, että hän persoonallisena ihmisenä ei ole sitä ansainnut. Kristuksen syntymä on Jumalan armo **persoonallisuudelle**, vaikka ihminen sisäiseltä olemukseltaan onkin Jumalan poika.

Ihmiskunnan kehitystiellä näemme siis ainakin kaksi selvästi toisistaan eroavaa astetta, vanha liitto ja uusi liitto, ja molemmat johtuvat Kristuksen suhteesta ihmiskuntaan. Jeesus Kristus viittasi myös kolmanteen jaksoon, ns. Kristuksen toiseen tulemiseen, jolloin Kristus tulee kunniassaan, aivan kuin valtaistuimellaan istuen. Kristosofinen elämänymmärrys toteaa tämän kolmannen ajanjakson jo alkaneen. On siis asiallista tutkia lähemmin ihmiskunnan henkistä kasvamista. Useiden uskontojen perustajat – varsinkin Jeesus Kristus – viittaavat siihen, ettei ihmiskunnan kehitys tapahdu automaattisesti, vaan se on työtä ja ponnistusta. Ihmiskunnan eturiveissä on aikojen aamusta asti työskennellyt ns. valittujen sielujen joukko, jonka alkuperäinen ydinjoukko, Valkoinen Veljeskunta, saapui maapallolle aurinkokuntamme toisista planeetoista: Merkuriuksesta, Venuksesta ja Auringosta. Valkoisen Veljeskunnan koulussa on lisääntyvä joukko ihmisiä kasvanut muun ihmiskunnan edelläkulkijaksi, ja Jeesus Kristus asettaa valittujen joukon niin arvokkaaseen asemaan, että odotettavissa oleva tuskien aikakin sen vuoksi lyhennetään.

VALITTUJEN JOUKKO

Jeesus Kristus antaa erikoisen arvon ns. valituille sieluille. Matteuksen mukaan hän sanoo mm: ”Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” – Johanneksen Ilmestyskirja kertoo valituista: ”Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ’Kuinka kauan sinä, pyhä ja totinen Valtias, siirrät tuomiosi ja jätät kostamatta meidän veremme niille, jotka maan päällä asuvat?’ Ja heille kullekin annettiin pitkä valkoinen vaippa, ja heille sanottiin, että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettavaksi niinkuin hekin.” – Pistis Sophia kertoo valituista mm: ”Tämänpä vuoksi koko maailmalle julistakaa sanoen: ’Pyrkikää siihen, että voitte koko maailman ja maalliset asiat jättää voidaksenne Valon mysteerit

vastaan ottaa, ennenkuin täydellisten sielujen lukumäärä on täynnä, etteivät he teitä Valon porttien edessä pysähdyttää ja teitä uloimpaan pimeyteen viedä voisi.” – Edellä toistettu asettaa valitut sielut erikoiseen asemaan. Heitä kuvataan mm. marttyyreiksi, jotka maailman vainoa kavahtamatta työskentelevät Kristuksen sanoman puolesta. Niin ikään valitut lyhentävät ihmiskunnan tuskan aikaa silloin, kun on suuren aikakauden loppu ja uuden aikakauden synnytystuskat. Lisäksi valittujen lukumäärällä on ratkaiseva merkitys. Israelilaiset uskovat olevansa Jumalan valittu kansa, mutta Ilmestyskirja toteaa, että valitut otetaan Israelin kahdestatoista sukukunnasta; valittuihin ei siis kuulu koko Israelin kansa. ”Israel” merkitsee valittua joukkoa, joten se on vertauskuva, joskin juutalaiset asettivat ”Israel”-nimen ahtaisiin kansallisuusrajoihinsa.

Valittujen sielujen arvoitus käsitetään ehkä useimmiten siten, että Jumala on valinnut jo aikojen aamuna osan ihmisistä eräänlaiseksi omaksi kansakseen tai ikuiseen autuuteen soveltuvaksi. Muu ihmiskunta joutuisi ehkä ikuiseen kadotukseen. Sellainen kuvitelma asettaa rakastavan Jumalan outoon valoon. Onhan ihmiskunta kansoittanut maapalloa miljoonia, jopa satojamiljoonia vuosia, ja joka hetki kuolee tuhansia ihmisiä ja uusia syntyy niiden tilalle. Ken kykenee laskemaan sen ihmispaljouden, joka on asunut maan päällä näitten miljoonien vuosien kuluessa. Johanneksen Ilmestyskirja sanoo valittuja olevan sataneljäkymmentäneljä tuhatta, joka ihmismäärä on koko ihmiskuntaan verrattuna kuin pisara meressä.

Ilmestyskirjan sisältö on mystillinen, sitä ei ole ymmärrettävä kirjaimellisesti. Jeesuksen ja Pistis Sophian lauseet viittaavat siihen, että valituilla todellakin tarkoitetaan jotakin ihmisjoukkoa, joka näyttelee ratkaisevan tärkeää osaa ihmiskunnan kehityksessä. Tarkastelemme kysymystä teosofisen ja kristosofisen elämänymmärryksen puitteissa.

Maapalloa ja ihmiskunnan elämää on kuvattu usein synkin värein. Maapalloa on nimitetty mm. surujen tähdeksi, murheen laaksoksi, ristiriitojen tähdeksi, tuskallisten ponnistusten kouluksi, jopa aurinkokuntamme kuritushuoneeksikin. Tällaisilla nimityksillä on kuvattu ihmiskunnan raskasta elämää, joka on täynnä kärsimyksiä, tuskaa ja kovaa työtä. Mutta planeettaamme on nimitetty myös kunnian kouluksi ja kirkastuksen vuoreksi ja ihmiskuntaa Mestarien ihmiskunnaksi. Näillä nimityksillä on tahdottu sanoa, että vaikka ihmisten elämä onkin vaikeata ja kovaa, niin se tähtää korkealle. Ihmiskunta on asetettu elämänkoulussaan kulkemaan helvettien kautta taivasiin. Tällöin liitetään ihmiskehitykseen jälleensyntyminen, joten samat sielut syntyvät yhä uudelleen maiseen elämään. Nimitys "kunnian koulu" merkitsee, että kunnia näyttelee ihmisen kasvussa suurta osaa. Päivätajuinen persoonallisuus on arka kunniastaan ja tahtoi omistaa kunnian itselleen. Mutta koska ihminen on sisäiseltä olemukseltaan Jumalan poika, niin kunnia kuuluu Jumalalle. Ihminen on täten kovassa koulussa, sekä ihmisyksilö että kansat. Kansojen kunnia on aina ollut arka asia, ja sotilaskunnia on runoilijoitten ylistyksen kohde.

”Mestareitten ihmiskunta”-nimitys viittaa rakentamiseen, jota onkin käytetty henkisen elämän vertauskuvana. Jeesus puhuu hiekalle ja kalliolle rakentamisesta ja Paavali sanoo, että ihmisen ruumis on Pyhän Hengen temppeli, jota on rakennettava. Onpa Jumalasta käytetty ja käytetään yhä nimitystä ”Maailmankaikkeuden suuri arkkitehti”. Jumala on aivan kuin arkkitehti ja ihmisistä pitäisi kasvaa rakennusmestareita.

Ihmiskehityksellä on ollut alkunsa. Emme tässä yhteydessä puutu ihmisen varhaisiin kehitysvaiheisiin, menneisiin luomispäiviin emmekä aurinkokuntamme edelliseen jälleensyntymään, vaikka ihmisen menneisyys ulottuukin niin kauas. Rajoitumme nykyiseen luomispäivään ja toteamme, että ihminen oli alussa aivan kuin lapsi. Hän eli kuin lapsi, luonnonvaraisesti ja luonnon antimilla. Ihminen ei kyennyt rakentamaan maailmaa, joten tämä näkyväinen maailma oli luonnontilassa. Teosofia kertoo, ettei ihminen edes tajunnut näkyväistä maailmaa, sillä hänen aistinsa olivat avoinna näkymättömään maailmaan. Vasta myöhemmin aistit avautuivat havaitsemaan näkyväistä maailmaa.

Kun katselemme nykyistä maailmaa, niin toteamme, että se on ihmisten rakennustaidon tuote. On pieniä ja suuria kaupunkeja, liikenne- ja tiedotusvälineitä, monenlaisia kouluja, erilaisia yhteiskuntia jne. Ihmiset ovat rakentaneet maailman sellaiseksi kuin se nyt on. Ihmisestä on kasvanut eräänlainen rakentaja ja ihmisen kehitys ja kasvu on tapahtunut Valkoisen Veljeskunnan johdolla. Ihmiseen sisältyy

keksijän salaperäinen kyky, se, että hän kykenee luomaan uutta, sellaista, jota ei ennen ole ollut olemassa. Ihminen on salaperäinen keksijä, sillä kaikki rakentaminen on samalla uuden keksimistä. Ihminen on kuin luoja, joka luo "tyhjistä". Missä piilee keksijän salaisuus?

Kristosofinen elämänymmärrys ratkaisee tämän kysymyksen: rakentamiskyky ja -taito piilee kosmisessa Kristuksessa. Kosminen Kristus on Isän Jumalan Järki eli Sana, muotojen äärettömyys. Kaikki, mitä elämä ilmentää kehityksen avulla, on olemassa aatteina, ihanteina Isän tajunnassa eli kosmisessa Kristuksessa. Ihminen on sisäisessä olemuksessaan kipinä jumalallisesta tulesta, Jumalan poika, yhtä Kristuksen kanssa. Ihmisen hengessä piilee jumalallisina aatteina kaikki mitä päivätajuinen ihminen toteuttaa käytännössä. Ihmisen rakentamis- ja keksimiskyky piilee ihmishengessä. Otamme esimerkin. Valistunut ihminen katselee, kun toiset ihmiset tekevät raskasta työtä. Hänessä herää hyväätarkoittava ajatus: kyllä tuollainen työnteko on raskasta, se olisi saatava helpommaksi. Ihminen sieppaa jostakin tuollaisen aatteen. Ei hän tiedä mistä se tulee, mutta siinä on jotakin jumalallista. Aatteessa on sääliä, rakautta, se tarkoittaa toisten parasta; eikä siinä ole mitään muotoa, se on paljas aate. Mutta valistunut ihminen vetää tuon hyväätarkoittavan aatteen tajuntaansa yläilmoista järkensä punnittavaksi ja ryhtyy rakentamaan sille muotoja. Hän miettii, miten aate olisi toteutettavissa. Hän ryhtyy keksimään, ensin ajatuksissaan, ja myöhemmin hän yrittää käytännöl-

listää keksintönsä. Hän luo uutta näennäisestä tyhyydestä, hän rakentaa sellaista, jota ei ennen ole ollut. Alkuperäinen, hyväätarhoittava aate tuli Kristuksesta, vaikkei keksijä sitä tiennyt. – Tällaisten toimintojen avulla ihmiset ovat rakentaneet maailman nykyaikaisiksi kulttuuriyhteiskunniksi.

Ihmisen elämä ei rajoitu tähän näkyväiseen maailmaan, sillä hän on jälleensyntyvä olento. Fyysillinen elämä kestää vain muutaman vuoden tai vuosikymmenen. Sen jälkeen alkaa kuolemanjälkeinen elämä, joka on monin verroin pitempi. Näkymätön maailma oli, kuten fyysillinenkin maailma, alussa luonnontilassa: ”harmaa”, yksiviivainen, rakentamaton. Siellä ei ollut kulttuuria, joka olisi kasvattanut vainajia. Eräät pyhät kirjat, kuten mm. Kalevala, kuvaavat kuolemanjälkeistä maailmaa ankeaksi, yksitoikkoiseksi, alkeelliseksi. Siksi vainajien elämä kuului vain maallisen elämän muisteloissa, alussa omien syntiensä tuomitsemisessa ja myöhemmin maaelämänsä onnenhetkien kertailuissa. Tähän seikkaan kiinnitti Valkoinen Veljeskunta huomiota alusta pitäen. Jos kuolemanjälkeisessäkin elämässä olisi kulttuuria, olisi kouluja ym., niin vainajien elämä tulisi antoisaksi ja kehittäväksi. He voisivat suorittaa mm. auttamistyötä toisten vainajien keskuudessa, opettaa toisilleen uskoa ihmisyyteen ja jumalallisten lakien tuntemusta. Näin he keräisivät kokemuksia, joiden hedelmät he saisivat mukaansa seuraavassa jälleensyntymässä. Ihmiskehitys tulisi täten nopeammaksi. Mutta edessä oli vaikea pulma: ihminen itse. Ihminen saattoi fyysillisen elämänsä aikana ottaa inspi-

ratioita korkeammasta, kuolemattomasta minästään, mutta kuoleman jälkeen se ei ollut mahdollista, sillä kuolema katkaisi korkeamman ja alemman minän yhdyssiteen. Vainaja oli avuton. Hän eli yksinomaan maanpäällisen elämänsä muistoissa, sen pääoman varassa, jonka hän oli koonnut maaelämänsä aikana. Hän ei voinut saada uusia aatteita eikä ihanteita sisäisestä Kristuksesta, sillä korkeampi minä erkani hänestä kuolemassa ja meni omaan, kuolemattomaan maailmaansa. Vainajan koko kuolemanjälkeinen elämä oli tavallaan kulkemista oman kadonneen kuolemattoman itsensä luo. Ja kun hän sen löysi kuolemanjälkeisen elämänsä lopulla, niin hänen persoonallisuudestaan ei ollut paljoa jäljellä. Edessä oli uusi maanpäällinen elämä.

Oli eräs menetelmä kuolemanjälkeisen elämän avuttoman tilan korjaamiseksi ja se menetelmä liittyi samalla ihmissielujen kehitysohjelmaan. Tästä ihmissielujen suunnattomasta paljoudesta oli koottava erilleen ahkerimmat sielut ja annettava heille yksityiskohtaista opetusta. Maapallon elämänkoulua käyvien ihmissielujen lukumäärä on noin kuusikymmentätuhattamiljoonaa, josta vain murto-osa on kerrallaan jälleensyntyneenä. Jokainen sielu syntyy aikanaan. Ihmissielujen kasvatustyö oli suunniteltava koko ihmiskuntaa käsittäväksi. Ahkerimpia, valittuja sielujakin oli siis opetettava ja kasvatettava jälleensyntymästä toiseen. Valkoinen Veljeskunta perusti heitä varten sen kasvatusjärjestelmän, jota on nimetty mm. vihkimysten tieksi. Fyysilliseen maailmaan oli perustettava kouluja ja kasvatuslaitoksia, joissa

opetettiin valittuja sieluja. Heidän tuli voittaa kuolema. Valittujen sielujen opettaminen keskittyi siihen, että he saavuttaisivat kestäväen yhteyden alemman ja ylemmän minänsä välille. Vaikka kuolema katkaiseekin heidän fyysillisen elämänsä, niin tuo side säilyisi ehjänä myös kuoleman jälkeen. **Vihkimysten tie tähtäsi alemman ja ylemmän minän yhdyttämiseen.** Kun yhtyminen onnistui jossakin ihmisessä, niin hänestä tuli opettaja, joka kuolemansakin jälkeen saattoi ottaa vastaan inspiratioita ylemmästä minästään ja opettaa toisia vainajia. Näin tuli kulttuuria myös kuolemanjälkeiseen elämään.

Valkoisen Veljeskunnan työtä on usein rinnastettu kalastamiseen; sanoihan Jeesuskin Pietarille: minä teen sinusta ihmisten kalastajan. On kuin Valkoinen Veljeskunta heittäisi maailmaan verkon, johon ihminen voi tarttua vapaaehtoisesti, oma-aloitteellisesti. Jos hän tarttuu verkkoon, niin hän tulee vedetyksi Valkoisen Veljeskunnan kouluun. Hän joutuu puhdistuksen tielle ja sitä tietä vihkimysten tielle. Hänen tehtävänä on voittaa kuolema, jotta hän voisi tulla ihmisten valistajaksi sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa. Tässä on **valittujen sielujen arvoitus ja avain.** Henkinen elämä on vapaaehtoista ja Valkoinen Veljeskunta etsii niitä ihmisiä, jotka tahtovat tulla toisten auttajiksi. Niinpä kerrotaan Gautama Buddhasta, että mietiskellessään hän suuntasi henkisen katseensa ihmismereen etsien niitä sieluja, jotka jo loistivat kuin kynttilä maailman pimeydessä. Ihmisen aura alkaa loistaa, kun hän etsii vastausta olemassaolonsa arvoitukseen, ja siihen

Buddha kiinnitti huomionsa. Kun hän näki jossakin ihmiskynttilän loistavan, niin hän lähetti jonkun oppilaistaan viemään tälle sanomaa hyvästä laista. Avunsaaja piti tietenkin sanansaattajaa sattuman aiheuttamana, mutta tiedon valon saatuaan hänestä tuli aikanaan Buddhan oppilas. Vaikkei hän ehkä saavuttanutkaan ko. ruumistuksessa kuolemankestävää sidettä kahden minänsä välille, niin hyvän lain tajuaminen auttoi häntä kuolemanjälkeisessä elämässä. Voisimme ottaa esimerkin nykyajan teosofisten ja kristosofisten asiain harrastajasta. Hän on tutkimuksissaan ja mietiskelyissään tullut siihen vakaukukseen, että Jumala on rakastava Isä ja että elämässä vallitsee ehdoton oikeus, karma, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaisesti, kuten Jeesus Kristuskin opettaa. Hän ymmärtää elämää jälleensyntymisen valossa. Hän uskoo kehitykseen ja hänen elämänsä katsomuksensa on valoisa. Aikanaan hänkin joutuu kuoleman kautta näkymättömään maailmaan, ja hänen korkeampi minänsä siirtyy taivasmaailmaan. Mutta hän käsittää edelleenkin elämää ja kuolemaa omaksumansa elämänsänsä valossa, ja siksi häntä voidaan opettaa työhön kuolemanjälkeisessä elämässä. Hänen luokseen tulee sellainen opettaja, jonka minuuksien välinen yhdysside on tullut kestäväksi. Hän puhuu uudelle tulokkaalle: ”Sinähän uskoit hyvään Jumalaan, jälleensyntymiseen ja karmen lakiin; et uskonut ikuiseen kadotukseen. Mutta katso tuota kristittyä vainajaa kiirastulussa. Hän uskoi ikuiseen kadotukseen ja uskoo edelleen. Hän luulee nyt kiirastulensa ikuiseksi helvetin vaivaksi,

ja näin hänen kärsimyksensä on tuhatkertainen. Sinä kenties voisit auttaa häntä. Helppoa se ei ole, sillä tuo pyhä kristitty ei näe eikä kuule muuta kuin oman kärsimyksensä. Hän uskoi Jumalan hirviöksi, joka valmisti jokaiselle iankaikkisen kidutuksen. Mutta voitahan yrittää auttaa. Etsi hänen maallisesta elämästään tilanne, jolloin hän epäili, jolloin hänen 'uskonsa' oli heikko. Sangen harva ihminen saattaa olla niin iskostunut 'lapsuuden uskoonsa', ettei hän suuren kärsimyksen tai surun sattuessa olisi epäillyt uskonsa aitoutta. Etsi tuo epäilyksen hetki hänen aurastaan ja vedä se hänen silmiensä eteen. Silloin hän kukaties kuuntelee sinua. Kerro hänelle hyvästä Jumalasta ja siitä, että hänen kärsimyksensä johtuu luonnon järjestyksestä ja että totuuden Pyhän Hengen tuli polttaa pois kaiken sen, mikä ei siedä hyvän Jumalan katsetta. Kiirastuli ei ole ikuinen, se kestää vain aikansa, ja sen jälkeen sielu alkaa kulkunsa Jumalan luo." Turhaankärsivä vainaja saattaa nöyrytyä ja lakkaa taistelemasta syntiensä puolesta. Hän tunnustaa Jumalan hyvyyden ja liittää kohti taivaita. Näin saattaa tavallinen vainaja, joka on elämänsä aikana etsinyt totuutta, liittyä kuolemansa jälkeen auttajien joukkoon. Kun hän aikanaan syntyy takaisin maailmaan, niin hän on herkempi totuuden äänelle. Hän etsii niitä ihmisiä, jotka myös ovat etsineet ja kenties löytäneet totuuden.

- - -

Valkoisen Veljeskunnan työ on maailmanlaajuinen kestäen aikojen aamusta aikojen loppuun asti. Henkisen kasvatuksen tulee olla monivivahteinen,

kaikkia ihmisiä koskeva. Rodut syntyvät, elävät aikansa ja painuvat muistojen joukkoon, uusien rotujen syntyessä entisten tuhkasta. Kaikkia ihmisiä tulee opastaa, vaikka kaikki ihmiset eivät ole aivan samanlaisia. Opastustyötä ovat tehneet Valkoisen Veljeskunnan lähettäjä, uskontojen ja henkisten liikkeitten luoja. Salainen historia kertoo lisäksi monenlaisesta kasvatus- ja opetustoiminnasta, viisaista opettajista, guruista ja joogeista, joilla on ollut oppilaita opastettavinaan. Se kertoo itämaisten lukuisista luostareista ja profeettakouluista sekä entisajan mysterialoitoksista, joissa on kasvatettu harvoja valittuja sieluja lähemmäksi Jumalan tuntemusta. Vuosimiljoonien kuluessa on yhä useammalla sielulla ollut mahdollisuus saada henkistä valistusta usean jälleensyntymänsä kuluessa. Aina kun joku ihmissielu on alkanut loistaa pienenä kynttilänä maailman pimeydessä, on hän tullut vedetyksi Valkoisen Veljeskunnan kouluun, ja niin valittujen sielujen lukumäärä on vähitellen lisääntynyt. Kuolemanjälkeisessäkin maailmassa virisi alkeellinen kulttuurielämä, koska henkinen koulutus valmisti opettajia.

Mutta kaikista ponnisteluista huolimatta suuri ihmisselun pelastus, oli vielä kaukana päivätaajunnan piiristä. Yhteys Kristukseen oli saavutettavissa vain näkymättömässä maailmassa, kuten Pekka Ervast opettaa monipuolisissa kuvauksissaan. Vihkimyskokelaan oli kyettävä poistumaan fyysisestä ruumiistaan ja näkymättömässä maailmassa voitettava oman sielunsa elämellisyys. Sellainen voitto

ei ollut kenen tahansa saavutettavissa. Mutta Kristus lähestyi päivätajuista ihmistä ja pyrki maapallon eetteritasolle. Sellainen saavutus oli mullistava ihmisten jumalsuhteen ja tuli aiheuttamaan muutoksia myös ihmisten ja kansojen elämässä. Kristuksen tuloa odotettiin ja valmistettiin, joten myös valittujen sielujen joukon oli valmistauduttava vastaanottamaan se uusi elämän viristys, jonka Kristuksen lähestyminen oli aiheuttava. Muodostivathan valitut sielut sen kanta-joukon, jonka ensimmäisenä oli omaksuttava uusi uskonto, se, jonka Kristuksen lähestyminen oli synnyttävä. Maapallo on kunnian koulu. Henkisellä tiellä ihmisen oli lupa tallata vikansa ja heikkoutensa kunniakkuutensa ja ylpeytensä voimalla. Mutta Kristuksen lähestyminen oli asettava nöyryyden ylpeyden tilalle, joten valitutkin joutuivat valmistamaan omaa sieluaan. Koko viides juurirotu näyttää olevan Kristuksen tulon valmistelua.

Viidennen juurirodun ensimmäinen alarotu, hindulainen sivistyskausi, oli merkityksellinen. Yhteiskunta oli jaettu neljään kastiin. Maanviljelijät ja muu työväki kuuluivat alimpaan kastiin, shuudroiin. Vaishjat, kauppiaat, jakoivat taloudellisia arvoja. Kshattrijat olivat aatelisia, järjestyksen valvoja, sotilaita. Korkein kasti oli brahminit: opettajat, papit. Maan alkuasukkaat olivat kastittomia. Heitä sanottiin pariioiksi.

Intian uskonnollinen elämä on käynyt monen muodonvaihdoksen läpi. Alussa ei ollut kastijakoa, vaan kaikki kansalaiset olivat yhdenvertaisia ja palvoivat useita jumalia. Kastilaitos syntyi myöhemmin,

sillä Manu, rodun "ajatteliija", ymmärsi, että ihmisille tuli järjestää kunkin kansalaisen sisäisiä ominaisuuksia vastaava elintila. Kansan keskuudessa oli tietäjiä, jotka näkivät vastasyntyneen lapsen auran väristä, mihin kastiin hän luontaisten ominaisuuksiensa puolesta kuului. Kansa eli onnellista elämää, sillä Manun lain henki oli: "kenelle paljon annetaan, häneltä myös paljon vaaditaan". Korkeammat kastit olivat oikeudellisessakin suhteessa enemmän vastuussa kuin alemmat kastit. Brahminit, kansan opettajat, olivat eniten vastuussa, ja jos tuli katovuosi, niin brahminit jäivät kaikkein vähimmälle. Brahminit saivat keskittyä pyhien kirjojen tutkimiseen ja kansan opettamiseen. Siinä piili ylpistymisen vaara. Brahminit loittonivat kansasta, elämän antama opetus jäi yksipuoliseksi. Ajan ollen brahminikasti rappeutui.

Tutkiessamme valittujen sielujen arvoitusta käy ymmärrettäväksi, että Intian vanha ja alkuperäinen kastilaitos oli suunniteltu, paitsi kaikkien ihmisten henkisen kasvun edistämiseksi, erikoisesti valittujen sielujen kasvattamiseksi. Sitä edellytti brahminikasti. Niin kauan kuin kansan keskuudessa oli tietäjiä, jotka järjestivät lapset omiin kasteihinsa, joutuivat ne valiosielut, jotka jo edellisissä ruumistuksissaan olivat saaneet henkistä opetusta, brahminikastiin. Näin heillä oli suurimmat mahdollisuudet kasvaa totuuden tiedossa ja edistyä henkisessä elämässä. Mutta kuten sanoimme, brahminit kasvoivat yksipuolisesti ja aikojen kuluessa he vieraantuivat todellisesta elämästä. Kastijärjestelmän kävi kuten kaikkien hyvien yritysten näyttää käyvän: se rappeutui. Rappeutuminen

näyttää alkaneen etupäässä brahminikastissa. Maapallon kunniankoulu kasvatti brahmineissa ylpeyttä, omahyväisyyttä. Brahminit lankesivat ansaan: he uskoivat olevansa muita ihmisiä parempia. Lankeemuksen huipennus näkyy siinä brahminien uskossa, että paarian varjokin voi heitä saastuttaa. Kun paariakastin jäsen tuli tiellä brahminia vastaan, niin paarian oli väistyttävä tien oheen, ettei hänen varjonsa saastuttaisi brahminia. – Sivumennen sanoen, todellinen ”paarian varjo” oli tietenkin brahminin sielussa oleva omahyväisyys, vaikkei hän sitä tajunnut.

Brahminien lankeemus aiheutti tietäjien syrjäänvetäytymisen. Kun lapsia ei kyetty asettamaan heille soveltuviin kasteihin, niin kastit muodostuivat perinnöllisiksi. Brahminiperheeseen syntyneestä lapsesta tuli brahminikastin jäsen, vaikkei lapsi olisi-kaan ollut henkisesti valistunut sielu. Kastijako menetti tällöin kasvattavan merkityksensä. Karman lain mukaan on lisäksi ymmärrettävissä, että brahminien yliolkainen suhtautuminen parioihin aiheutti karmallisen seurauksen: brahminit saivat aikanaan itse syntyä parioiksi. Samoin paariat, nuo kovaa kokee-neet kastittomat, saivat aikanaan syntyä brahmini-perheisiin. Koko kastijako meni sekaisin. Se menetti alkuperäisen merkityksensä ja nelijakoisuutensa.

Seuratessamme historiaa näemme uuden vaiheen valiosielujen koetuskentällä: palvonnan kohteeksi tuli ulkonainen köyhyys, eräänlainen kerjäläiskultti. Sillä oli alussa kaunis henkinen pohja. Henkiseen elämään sisältyy kaikesta luopuminen. Kun valistu-neet brahminisielut joutuivat syntymään kastittomi-

na, jopa halveksittuina orjina, niin se oli heille kuvaamaton nöyryytys. Mutta valistuneina sieluina he myös tajusivat siinä elämän tahdon toteutumisen. Kun heidän täytyi katsella elämää yhteiskunnan alimmalta portaalta, niin heille selvisi käytännöllisen kokemuksen kautta, että kaikki ihmiset olivat suuren elämän edessä saman arvoisia. Siis myöskin yhteiskunnan murjomat ihmiset olivat saman Jumalan lapsia. Alhaalta päin katsellessaan he näkivät brahminien rappeutumisen syyn: heidän omahyväisyytensä, ylpeytensä . . . Ylpeys, omahyväisyys, paremmuudentunne, olivat ennen olleet hyveitä, mutta nyt he näkivät ne suurimpina paheina. Niistä oli luovuttava. Ja koska elämä antoi heidän syntyä köyhiksi ulkonaisestikin, niin olihan se merkki siitä, ettei ihminen voinut elää todellista Jumalan etsijän elämää, ellei se näkynyt myös ulkonaisena köyhyytensä, kaikesta luopumisena. – Se oli valiosielujen uusi näkemys, tosi, jalo ja omantunnon hyväksymä asenne. Se oli käytännöllisestikin puolustettavissa. Jos ken eli mahdollisimman vaatimattomasti ja köyhästi, niin toisten ihmisten elämä voi olla vauraampaa. – Ulkonaisesta köyhyydestä tuli tavoiteltava hyve. Toisetkin ihmiset alkoivat arvostaa köyhiä jopa niin, että köyhyydestä tuli pyhyiden tunnus.

Mutta köyhyydenkin alkuperäinen ihanne himmeni aikanaan ja köyhyydestä tuli osaksi myös keinotellun väline. Kuka tahansa saattoi pukeutua kerjäläisen pukuun, vaeltaa risaisena ja likaisena ja siten kalastaa tietämättömien ihmisten kunnioitusta, koska ulkonaisesta köyhyydestä oli tullut arvostuksen

kohde. Se oli jälleen erään vaiheen rappeutumisen merkki. Osaksi oikeana ja osaksi rappeutuneena köyhyyden palvelu siirtyi itämailta länsimaille, olen Länessä – kuten se oli ja yhä on Idässäkin – mm. luostareitten ohjelmistossa.

KRISTUS JA VALITUT

Aika läheni, jolloin Kristus, ihmisyyden perikuva, oli ilmenevä täydellisenä yhdessä maapallon ihmisessä. Se tapahtuma oli mullistava vähitellen koko ihmiskunnan vaelluksen ihmisyyttä kohti, ja sitä tapahtumaa varten oli valmistauduttava. Myös valittujen sielujen joukkoa oli valmistettava, jotta se, kun aika koittaa, olisi altis ja kypsynyt ymmärtämään ja sulattamaan ihmisen uutta jumal-suhdetta. Tähän valmistuskauteen viittaa Hebrealaiskirje: ”Sittenkuin Jumala muinoin monin erin ja monin tavoin oli puhunut isille profeettojen kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Poikansa kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka kautta hän myös maailmat loi, ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa perikuva ja kantaa kaikki voimansa sanalla, on, sittenkun oli itse kauttansa toimittanut puhdistuksen synneistä, istuutunut majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa, ja tullut enkeleitä niin paljon paremmaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän.” – Hebrealaiskirje puhuu Kristuksesta, Sanasta, Järjestä, josta puhuu myös evankelista Johannes. Maailmaa ei luotu Jeesuksen aikana, mutta Kristuksen eli Isän kirk-

kauden säteilyn avulla se luotiin. Kosmillinen Kristus on, kuten Pekka Ervast selvimmin esittää, Isän Järjen ilmaus, Isän ihannekuva mm. täydellisestä ihmisestä ja täydellistyneestä maailmasta. Koko maailmankaikkeus on Isän kirkkauden säteilyn ilmaus. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja tahtoo sanoa, että Kristus on vaikuttanut aikojen aamusta asti ja puhunut profeettojen kautta niin hyvin, kuin nuo profeetat, maailman eri uskontojen alkuperustajat, ovat kyenneet Kristusta ilmentämään. Viimein tuli aika, jolloin Kristus ilmeni Jeesuksessa täydellisesti, joten Jeesus peri arvonimen Kristus. Kristus on entisajan mysterioissa käytetty arvonimi. Se annettiin hierofanteille, jotka voideltiin heidän korkean kehitysasteensa vuoksi. Kristus-nimi oli korkeampi kuin enkeleitten arvonimet: enkelit, arkkienkelit, vallat, mahdit, herraudet, kerubit, serafit ym., joista myös Paavali mainitsee.

Vanhan liiton näkemys hyväksyi mm. väkivallan. Ihminen, joka tahtoi nousta itsekkyytensä herraksi, tunsu velvollisuudekseen tallata omat heikkoutensa jalkojensa alle ja nousta ylpeässä omanarvontunnossaan niitten yläpuolelle. Ei ollut muuta mahdollisuutta. Jumalan etsijän oli saatava hallintaansa oman sielunsa elämellisyys, jotta hän saattoi näkymättömässä maailmassa kohdata oman sielunsa, ja voittajana etsiä niitä henkivaltoja, joissa Kristus oli läsnä. Siten hän löysi Kristuksen näkymättömässä maailmassa. Siten hän pelasti sielunsa. Mutta Jeesus Kristus opetti toisin. Hän sanoi: joka tahtoo pelastaa sielunsa, hän sen kadottaa, mutta joka kadottaa sielunsa Kris-

tuksen tähden, hän sen pelastaa. Ihmiskehityksen tie meni täten kuin ylösalaisin, joten vanhaan elämäntapaan juurtuneitten valittujen sielujenkin oli valmistauduttava ottamaan vastaan uusi lähtökohta. Siksi Aasian suuri valo, Gautama Buddha, oli valaissut ihmisten järkeä, puhunut hyvästä laista ja säälistä. Sääli on lähellä rakkautta. Valmistustyötä tekivät niin ikään Buddha, Shankaratshaarja ja Johannes Kastaja. Joukko valittuja sieluja sai heidän johdolla aavistuksen siitä, että ihmiskunta oli lähestymässä suurta käännekohtaa. Varsinkin Jeesuksen aikalainen Johannes Kastaja puhui jo kyllin selvästi taivasten valtakunnan lähestymisestä.

Suurin osa Jeesuksen elämänvaiheista peittyi hämärään. Kristityt uskovatkin, että Jeesus esiintyi yhtäkkiä valmiina opettajana. Kuitenkin tiedetään, että jo pari vuosisataa ennen Jeesuksen syntymää Judeassa oli yhdyskunta, jonka syyrialainen nimi aschai merkitsee kastajia. Heitä nimitettiin essealaisiksi. Myös Alexandrian lähellä, Egyptissä, oli essealaishenkinen terapeuttien eli parantajien yhdyskunta. Essealaisten elämäntavoista kertovat eräät historioitsijat. – Koska Jeesuksen aikana oli edellä mainittuja yhdyskuntia, on todennäköistä, että Jeesus ja Johannes Kastaja olivat essealaisia. Pekka Ervast mainitsee, että Johannes Kastaja oli Jeesuksen serkku, ja Johanneksen essealaisuuteen viittaavat myös äskettäin Kuolleenmeren rannikolta tehdyt löydöt. Näin saa myös Jeesuksen oppilasjoukon muodostuminen täysin asiallisen ja luonnollisen selityksen. Jeesus sanoi oppilaitaan valitessaan: ”Seuraa minua”. Kun

kutsutut jättivät entisen elämänsä seuratakseen Jeesusta, tuntematonta saarnaajaa, niin se osoittaisi oppilaisissa melkoista herkkäuskoisuutta. Mutta tuttavuusuhde Jeesuksen ja hänen lähimpien oppilaittensa välillä muuttaa asian. He kaikki kuuluivat samaan veljeskuntaan ja siinä veljeskunnassa odotettiin Kristus-inkarnaatiota, joten Jeesuksen oppilailla oli jo entuudestaan aavistus Jeesuksen tehtävästä. Oppilasjoukon muodostuminen saa näin ymmärrettävän taustan. Jos olisi enemmän tietoja esseelaisista, terapeuteista ym. henkisistä yhdyskunnista, niin "Pistis Sophiankin" kertomukset valituista sieluista olisivat paremmin ymmärrettävissä. "Pistis Sophia" kertoo, että Jeesus lähetti jo ennen syntymäänsä joukon valittuja sieluja maailmaan, asettamalla heidät syntymään "vanhurskaitten ruumiisiin". Hän valitsi mm. oppilailleen vanhemmat. "Pistis Sophia" puhuu jälleensyntymisestä kyllin selvästi.

Jeesus Kristuksen tulolle oli siis jo kauan valmistettu maaperää. Suuret joukot valittuja sieluja saivat opastusta erilaisissa henkisissä yhdyskunnissa, joissa aavistettiin Kristus-inkarnaation tuloa ja siitä johtuvan uuden aikakauden alkamista. Valmistustyö jatkui yhä sekä Jeesuksen elinaikana että myös hänen kuolemansa jälkeen, sillä hänen sanomansa täydellinen ymmärtäminen edellytti sisäistä kasvamista. Jeesus Kristuksen opetusten sulattaminen ei voinut tapahtua hetkessä. Se tapahtui yksitellen ja lisäksi vapaaehtoisesti. Niinpä Johannes Kastajakin vain viittasi Jeesukseen, jättäen omien oppilaittensa valittavaksi, seurasivatko he edelleen Johannesta vai liit-

tyivätkö Jeesuksen oppilaiksi. Henkisessä elämässä vallitsee vapaus.

Kun katselemme alkukristillisen ajan "kulissien takaisia" tapahtumia, niin huomaamme, että valittuja sieluja syntyi erittäin runsaasti sekä juutalaisten että "pakanain" keskuuteen. Nuo sielut olivat menneissä ruumistuksissaan avautuneet alttiiksi sille rakkauden ja hyvän tahdon sanomalle, jota Jeesus julisti. Kun apostolien, varsinkin Barnabaan ja Paavalin, valistustyö alkoi, niin kristittyjen luku lisääntyi nopeasti. "Pakanoitten" keskuudessa oli paljon sieluja, jotka olivat avoimia uudelle opille. On ymmärrettävää, että kun esim. Paavalin puheen jälkeen kastettiin kymmeniä ihmisiä kristityiksi, niin nuo kastetut olivat kristittyjä vain nimellisesti: he eivät **vastustaneet** Paavalia eivätkä hänen sanomaansa. Heistä voitiin sanoa: "Ken ei ole meitä vastaan, hän on meidän puolellamme". Eivät he voineet – hetken puhetta kuunneltuaan – tulla kristityiksi siten, että he olisivat tunteneet kristillisen sanoman koko sisällön ja yrittäneet elää sen sanoman mukaisesti. Sellainen tutustuminen vaatii omakohtaista tutkimista ja työtä, jota vain harvat osasivat ja jaksoivat suorittaa. Mutta uut-terampiakin sieluja oli mukana ja heistä kasvoi uuden uskonnon julistajia. He saattoivat aikanaan sanoa: "Joka ei ole medän puolellamme, hän on meitä vastaan". – Kristillinen liike kasvoi ja laajeni ensimmäisinä vuosisatoina, mm. gnostilaisuus sai suuren kannatuksen. Gnostikot puhuivat tiedosta: ihmisen tulee tietää niistä asioista, joista kristinusko opettaa. Se tieto ei ole vain pääntietoa, muistitietoa, vaan yli-

aistillista tietoa Jumalasta, omakohtaista kokemusta. Nimikristillisyyden ohella oli siis myös kokemukseen perustuvaa kristillisyyttä. Pekka Ervast sanoikin, että miljoonat ihmiset saivat silloin kosketuksen uuteen uskontoon.

Tämä vaihe oli myös valituille sieluille uusi kokemusten kenttä. Työskennellessään Jeesus Kristuksen asialla he samalla aavistivat Kristuksen uutta tulemistä. Odottihan jo alkuseurakuntakin Kristuksen toista tulemistä ja odotus siirtyi aivankuin perintönä myöhemmälle ajalle. Odotukseen liittyi piirteitä juutalaisten Messias-odotuksesta, joten käsitys siitä, mitä Kristuksen toinen tuleminen todella on, jäi useimmille kristityille hämäräksi. Mutta valituista vakavimmat olivat kokeneet, että Kristus on Isän Jumalan järki ja rakkaustahto, joka syntyy ihmissieluun ja muuttaa ihmisen Ihmiseksi. Tämän kokemuksensa nojalla he myös aavistivat, että maailmanhistoria toistaa ihmissielun tapahtumia. Tulee kerran aika jolloin suuren ihmiskunnan kohdalla tapahtuu sama seikka kuin ihmissielussa Kristuksen syntyessä: tämän maailman jumala tulee tuomituksi ja Isän tahto alkaa tapahtua.

— — —

Taloudellisen köyhyiden kunnioitus ja palvonta siirtyi itämailta myös länsimaille. Jo varhaisella kristillisellä ajalla oli erakoita ja askeesin harjoittajia, kunnes varsinainen munkkilaisuus syntyi. Siihen liittyi myös kristillisiä tavoitteita. Opettihan Jeesus Nat-sarenius: Autuaita ovat hengessään köyhät. Jeesuksen opetuksen mukaan köyhyys merkitsi sisäistä sielun

tilaa. Kristityn tuli olla kiintymättä aineellisiin arvoihin. Mutta koska alkuseurakuntakin eli essealaisen tavalla taloudellisesti köyhää elämää, niin ulkonaisen köyhyyden tavoittelu liittyi myös kristilliseen munkkilaisuuteen. Sellainen elämä onnistuikin niin kauan, kun erakot elivät pääasiallisesti yksinään, mutta luostarielämäksi muuttuneena munkkilaisuuden arvo muuttui. Luostarit rikastuivat, joskin luostareitten asukkaat olivat nimellisesti köyhiä. Luostareitten alkuperäinen tarkoitus oli hyvä, ja varmaan moni luostarin asukas löysi mietiskelyn hiljaisuudessa parhaimman itsensä. Mutta aikanaan luostareitten alkuperäinen tarkoitus himmeni, ja maallistuneina ne elivät loistokauttaan sangen myöhäiseen ajankohtaan.

Toisen vuosituhannen alussa näemme uuden yrityksen henkisen elämän elvyttämiseksi. Silloin syntyivät ns. hengelliset ritarikunnat, joissa – ulkoisesti katsoen – munkkilaisuus ja ritarillisuus yhtyivät. Julkinen historia ei tunne hengellisten ritarikuntien todellisia alkusyitä, ainoastaan ulkokuoret ovat näkyvissä.

Jeesus opetti oppilailleen: Te olette maan suola ja maailman valkeus. Hän vertasi oppilaitaan Aurinkoon, sillä Aurinko on maailman valkeus ja kaiken elollisen ylläpitäjä. Kristityn, joka seurasi Mestarinsa opetuksia, tuli olla – ei erakko, vaan – maailmaa valaiseva valo. Opettihan Jeesus, ettei kynttilää sytytetä ja aseteta vakan alle, vaan pöydälle kynttilälätkään, jossa se valaisee kaikille huoneessaolijoille. Tämä Jeesuksen inspiratio oli tavallaan tukehtunut kai-

ken muun hyvän alle, ja hengelliset ritarikunnat yrittivät nostaa sen päivänvaloon. Kristityn tuli olla hyvä, jalo, auttavainen, ritarillinen . . . Hänen tuli olla oikeuden, totuuden, rehellisyyden . . . puolustaja. Kristikunta oli kasvanut vilpilliseksi, rakkaudettomaksi, julmaksi. Se tavoitteli vain hyötyä, se halusi hyötyä Kristuksen kustannuksella. Kirkko saalisti ihmisten sieluja ja heidän omaisuuttaan keräten maitiloja ja muuta varallisuutta. Kristittyjä oli opetettu vaatimaan Kristusta sovittamaan heidän syntinsä ja tarjoamaan kuolemanjälkeistä autuutta. Kaiken tämän tuli tapahtua Kristuksen kustannuksella. Kristillinen maailma pyrki hyötymään "tarinalla Kristuksesta", kuten eräs paavi tilanteen luonnehti. Kristuksella, hänen opetuksillaan, ei ollut puolustajia.

Sitten heräsi hieman omituinen puolustustahto: haluttiin puolustaa Kristuksen hautaa. Suurissa joukoissa heräsi halu saada "pyhä maa" kristittyjen haltuun. Pyhiinvaeltajat suunnistautuivat Jeesuksen synnyinmaahan ja ritarit halusivat puolustaa mm. pyhiinvaeltajia. Tällöin syntyivät myös ns. hengelliset ritarikunnat. Johanniittain eli Maltan ritarikunta oli vanhin. Se syntyi noin 1000 luvulla. Se harjoitti etupäässä sairaitten huoltoa varsinkin pyhiinvaeltajien keskuudessa. Paavi vahvisti Johanniittaritarikunnan säännöt v. 1113.

Temppeleherrojen ritarikunta perustettiin v. 1120. Sen synnystä on olemassa salainen traditio. Palestiinassa ja Syyriassa oli salaperäinen seurakunta, joka säilytti gnostilaista traditiota kristinuskon synnystä. Se seurakunta nimitti jäseniään kristityiksi ja uskoi

evankelista ja apostoli Johanneksen seurakunnan alkuunpanijaksi. Siksi se nimitti jäseniään johanniiteiksi. (Tämä kristillinen seurakunta ei ollut Johanniittaritarikunta) Tempeliritariston syntyaikana Johanniittaseurakunnan johtajana oli piispa Teokletos.

Yhdeksän eurooppalaista ritaria, niitten joukossa ranskalaiset ritarit Geoffroi de Saint-Omer ja Hugues de Payens, saivat tutustua Johanniittaseurakuntaan ja sen johtajaan piispa Teokletokseen. He kiinnostuivat Teokletoksen opetukseen tämän selittäessä, että vallitseva sivistys on pohjaltaan mätä. Kansojen johtajat eivät osaa johtaa kansoja muuten kuin väkivallalla, sillä he eivät tunne Kristuksen oppia. Kansojen johtajat ovat tyranneja, jotka sortavat kansaa. He eivät tiedä miten on hallittava. Teokletos esitti, että olisi muodostettava veljeskunta, joka kasvattaa jäsenistään todellisia kansan johtajia.

Nuo yhdeksän ritaria innostuivat Teokletoksen puheista ja päättivät muodostaa Tempeliritarien veljeskunnan. Mutta koska nähtävästi heillekään ei kyllin selvinnyt Kristuksen opetus pahan vastustamattomuudesta, niin he ottivat alusta lähtien miekan palvelukseensa. Se oli tavallaan luonnollistakin, sillä Kristuksen opettama elämänyymmärrys oli himmentynyt koko kristikunnassa. Kristikunta uskoi miekan valtaan. Mutta Tempeliritarien suunnitelmat olivat sen ajan käsityksen mukaan jaloja: ihmisen tuli olla ritarillinen, auttavainen, heikomprien puolustaja; ja ennen kaikkea hänen tuli puolustaa Kristusta. Mutta koska käsite "Kristus" oli himmentynyt, niin Kristuksen puolustaminen kohdistui mm.

Jeesus Natsarealaisen synnyinmaan ja haudan puolustamiseen. Kuitenkin Temppeleliritarien ohjelmassa pilkistää Jeesus Kristuksen opetus: te olette maailman valo ja maan suola. Temppeleliritarit, vaikka olivatkin tehneet munkkilupaukset, eivät piiloutuneet luostarien kätköihin. He tahtoivat olla näkyvissä ja puolustaa omalla tavallaan Kristusta maailman keskellä.

Temppeleliritarien säännöt laati pyhä apotti Bernhard Clairvauxlainen, ja paavi vahvisti ne.

Temppeleliherrojen salainen unelma oli Euroopan kansojen yhdistäminen eräänlaiseksi Euroopan yhdysvalloiksi. Jokainen kansa saisi olla oma itsensä omine kuninkaineen tai presidentteineen, mutta silti kansat muodostaisivat yhtenäisen Euroopan. Tämä suuremoinen unelma kytee yhä, vaikka Temppeleliritaristo hävitettiin. Euroopan yhdistäminen on nähty Euroopan ainoaksi pelastukseksi, ja se on nähty niin korkealla taholla, ettei se näky petä. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että "Euroopan yhdysvallat" on kirjoitettu Euroopan kohtalon ovelle ja se toteutuu, vaikka sitä toteutumista vastustetaan.

Temppeleliherrojen ritaristo paisui melkoisen suureksi ja sen varallisuus oli mahtava. Siksi se herätti pelkoa Ranskan kuninkaassa Filip Kauniissa, joka sai viekoitelluksi paavin kumppanikseen, jotta Temppeleliritaristo saataisiin hävitetyksi. Juoni onnistui ja ritaristo hävitettiin. Temppeleliritarien suurmestari oli silloin Jacques de Molay, joka kuoli polttoroviolla inkvisition toimesta. Sanotaan, että hän meni iloisena polttoroviolle, mutta liekkien keskeltä hän huusi

korkealla äänellä: ”Minä manaan sinut kuningas Filip, ja sinut paavi Clemens, Jumalan tuomioistuimen eteen, ennenkuin vuosi on umpeen kulunut”. Eikä kulunutkaan vuotta, kun paavi Clemens kuoli, ja Filip Kaunis sai vaikean taudin ja kuoli. Samoin kuoli vuoden sisällä myös se ranskalainen aatelismies, joka esiintyi ilmiantajana. Hän oli levittänyt Tempeliritareista valheellisia tietoja.

Ns. hengellisiä ritarikuntia syntyi useita. Alcántaran ritarikunta perustettiin v. 1156, Calatravan ritarikunta v. 1158, Saksan ritarikunta v. 1190 ja Kalpa-veljet v. 1202. Viimeksimainitut uskoivat noudattavansa Tempeliiherrojen sääntöjä. – Hengellistä ritarikuntaa johti suurmestari ja ritarikunnat olivat tavallaan suljettuja järjestöjä, joiden jäsenet olivat munkkilupauksien sitomia. Täten käy ymmärrettäväksi, että ainakin muutamat ritarikunnat saattoivat säilyttää sisällään muinaista mysteriotietoutta. Siitä syystä nykyajan vapaamuuraritkin uskovat säilyttävänsä Tempeliiherrojen traditioita.

Se seikka, että hengelliset ritarikunnat kätkivät ulkonaisen kuorensa alle sisäistä mysteriotietoutta, osoittaa ritarikuntien muodostaneen eräänlaisen väli-vaiheen, jolloin opastettiin valittuja sieluja entistä selvempään elämännäkemykseen. Erakko- ja luostari-elämä oli omiaan kääntämään munkkien huomion omaan sieluunsa, sen syntisyyteen ja huonouteen. Synnin tunto kannusti etsimään pelastusta Jumalasta, joten munkki ja erakko elivät pääasiassa itseään var-ten. Ritariaate sen sijaan kannusti katselemaan ihmisten hätää, kurjuutta ja onnettomuutta ja keksi-

mään keinoja, miten Jeesus Kristuksen opetukset saivat sijaa kristikunnassa. Ritariaate kannusti kääntämään katsetta maakeskeisyydestä aurinkokeskeisyyteen, sillä Jeesuksen oppilaan tuli olla kuin aurinko, maailman valo. Näinhän Jeesus opetti. Kristikunta eli vanhan liiton elämää – jota tosin ritaritkin osaksi elivät tietämättään –. Kantoivathan munkkiritarit miekkaa vastoin Jeesus Kristuksen opetusta. J. R. Hannula sanoikin, että nyt vasta kokoonnumme ensimmäisen kerran ilman sapelien kalistelua.

Neljännellätoista vuosisadalla tehtiin Valkoisen Veljeskunnan taholta uusi yritys länsimaitten nostamiseksi ja Jeesus Kristuksen opettaman elämänymmärryksen elvyttämiseksi. Silloin alkoi rosenkreuziläinen liike. Sen alkuunpanijaksi mainitaan Christian Rosenkreutz. Liike oli salainen, sillä kirkko hallitsi, joten julkisen toiminnan mahdollisuudet puuttuivat. Rosenkreuziläisyys vaikutti herättävästi silloiseen ajatusmaailmaan, oikeammin sanottuna harvojen valittujen ajatusmaailmaan. Näin on tapahtunut aina ennenkin. Suuri ihmiskunta kulkee omia latujaan "lavealla tiellä", taistellen kunniasta, vallasta, toimeentulosta, uskonnosta, jumalista ja isänmaasta. Mutta silloin tällöin esiintyy henkisen elämän elvyttäjiä, jotka luovat elämäntyöllään joko uuden uskonnon tai vähäisemmän henkisen liikkeen. Alussa muodostuu pieni totuuttaetsivien ihmisten ryhmä, alkuudin, – olkoonpa se julkinen tai salainen – joka viljelee uusia aatteita. Vähitellen liike laajenee. Tällainen oli myös rosenkreuziläinen liike. Se oli harvojen valittujen salainen joukko, joka pyrki ajatuksin ja

teoin Jeesus Kristuksen julistaman elämänymmärryksen jäljille tietäen, että ajatukset ovat näkymättömiä olioita, joita toiset ihmiset ottavat vastaan ja sulattelevat omaksi elämänymmärrykseen. Rosenkreuziläinen liike pyrki ennen muuta elävöittämään niitä valittuja sieluja, joita aina on muutamia jokaisen kansan keskuudessa. Kristuksen toisen tulemisen odotus, joka ensimmäisen vuosituhannen lopulla alkoi vaimentua, oli jälleen lietsottu henkiin, ja tuo henkiin herättäminen tapahtui kyllin viisaitten ihmisten toimesta. He tiesivät, että kun aika on täytynyt, niin silloin valittujen sielujen **laatu ja lukumäärä** joutuvat koetukselle, vaakalaudalle. Olihan Jeesus opettanut että **kansatkin** kutsutaan silloin tuomiolle ja ihmisiä punnitaan heidän **tekojensa** mukaisesti.

Paitsi hengellisiä ritarikuntia ja rosenkreuziläistä liikettä oli jo varhaiskristillisellä ajalla ja myöhemmin keskiajalla useita salaisia ja puolijulkisia henkisiä yhtymiä, joissa harrastettiin todellista kristinuskoa. Sellaisia olivat mm. manikealaiset ja gnostikot, albigenisit, natsareenit ja kathaarit sekä alkemistit ja kabbalistit. Vaikka julkinen kristikunta elikin tietämättömyyden pimeydessä, niin valittujen sielujen opastus tapahtui noissa salaisissa ja suljetuissa yhtymissä. Vertauskuvien, symbolien ja mysterionäytelmien avulla selitettiin, että Jeesus Kristus avasi uuden tien ihmisten kuljettavaksi ja että ihmisen olemassaolon tarkoitus on kuoleman voittaminen. Jeesus Kristus opetti, että kuoleman voittaminen tapahtuu hänen jälkeensä rakkaudella, anteeksiannolla ja pahasta

luopumisella. Nämä uudet avut ovat ratkaisevia tulevaisuudessa, kun aika jälleen täyttyy ja Kristus tulee kirkkaudessaan, valtaistuimella istuen. Silloin hän ei tule ihmisten ristiinnaulittavaksi.

Jeesus Kristuksen sanat: Monet ovat kutsutut mutta harvat ovat valitut, tarkoittavat, että monet eli kaikki ihmiset ovat kutsutut kasvamaan ihmisyydessä ja tulemaan Mestarin työtovereiksi, mutta vain harvat kunakin ajankohtana kuulevat kutsun ja ryhtyvät työhön. "Valitut" eivät ole erikoisia Jumalan suosikkeja, he ovat vain hieman muita ahkerampia.

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

Kristikunta on odottanut Kristuksen toista tulemistä jo lähes parin vuosituhannen ajan. Odotukseen on ainakin kaksi syytä. Kristinusko syntyi Juudan kansan keskuudessa, ja juutalaiset odottivat Messiaan tuloa. Niin ikään Jeesus viittasi puheissaan Kristuksen toiseen tulemiseen. Näin ollen on ymmärrettävissä, että Jeesus Natsarenuksen oppilaat, jotka olivat juutalaisia ja omaksuivat kansansa käsitykset, yhdistivät mielikuvituksessaan nämä asiat keskenään. Yhdistämiseen oli syynä. Juutalaiskansallisen Messias-uskon mukaan Messias oli oleva maallinen voimaihminen, joka hallitsisi Juudan kansaa maallisella vallalla ja johdattaisi kansan onneen ja hyvinvointiin. Messias-uskon alkuperä oli luonnollisesti jumalallinen ilmoitus, jumalviisaitten profeettojen julistus. Profeetat aavistivat, että Juudan kansa oli kutsuttu vastaanottamaan suuren jumalallisen lähettilään, mutta kansa sekoitti profeettojen ilmoituksiin omat näkemyksensä, kansalliset pyyteensä. Messias-usko madaltui Valistuneimmat profeetat ymmärsivät Messiaalla viisaudessaan suurta henkistä opettajaa, joka uudistaa Juudan kansan uskonnollisen elämän, mutta kansa, joka eli toisten kansojen painostuksen

alaisena, odottikin maallista vapauttajaa. Messias, Jeesus Kristus, tuli ja julisti, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta. Ei hän ole maallinen hallitsija, hän on taivaallisen Isän sanansaattaja. Hän kykeni uudistamaan ja syventämään jo pahasti rappeutuneen ja maallistuneen Mooseksen julistuksen, ja sen hän myös teki. Vuorisaarna on siitä todisteenä. Jos Juudan kansa olisi ottanut vastaan odottamansa Messiaan, niin uskonto olisi uudistunut, ja uudistuneen uskonnon voima olisi aikanaan auttanut kansaa myös ulkonaisesti. – Mutta Juudan kansa ristiinnaulitsi Messiaansa.

Jeesus Kristus puhui taivasten eli Isän valtakunnan lähestymisestä ja viittasi samalla Kristuksen toiseen tulemiseen. Hän puhui oraakkelimaisesti, koska kysymyksessä oli sekä psykologinen että historiallinen tapahtuma. Kristus ei ole ihminen. Kristus on Logos, Isän Jumalan ihannekuva täydellisestä ihmisestä, Sana, joka oli alussa Jumalan tykönä ja oli itse Jumala, kuten evankelista Johannes kuvailee. Kristuksen, Sanan, Maailmanjärjen, kautta on kaikki syntynyt mitä syntynyt on. Kristus on pyrkinyt kautta aikojen esiin ihmiskunnassa eli – kuten hebrealaiskirjeessä kuvataan – ”Jumala on puhunut isille monasti ja monella tapaa profeettojen kautta”, kunnes Kristus sai muodon maapallon yhdessä ihmisessä, Jeesus Natsarenuksessa. Se tapahtuma oli Kristuksen **ensimmäinen tuleminen**: Kristus syntyi Jeesuksessa. Kristuksen ensimmäisen tulemisen ansiosta Kristus voi nyt syntyä jokaisessa ihmisessä, ja kun se syntyminen tapahtuu jossakin ihmisessä, on se Kris-

tuksen **toinen tuleminen**. Näin ollen Kristuksen toinen tuleminen jatkuu niin kauan, kunnes kaikissa ihmisissä on syntynyt Kristus.

Mutta Kristuksen tulemisella on myös kauaskantoisempi historiallis-psykologinen merkitys, josta on ollut tieto myös vanhemmissa uskonnoissa. Tällöin voidaan ehkä paremmin puhua ihmisen pojan tulemisesta, vaikka se samalla merkitsee myös Kristuksen tulemista. Niinpä suuri uskonnon uudistaja Krishna opetti: Kun maailmassa vallitsee adharma, epäusko, laittomuus, niin silloin Krishna tulee takaisin maailmaan. Krishna merkitsee sekä ihmistä että maailmansieliä, jumalallista aatteilua, Kristusta. On aikoja, jolloin maailmansielu, Jumalan Poika, pyrkii esille jossakin ihmisessä, jotta hän, ihmisen poika, panisi toimeen uskonnon elvyttämisen. – Elämä on kuin aaltoilua, siinä on nousu- ja laskukausia. Toisinaan ollaan aallon harjalla, toisinaan aallon pohjalla. Kun henkinen valo himmenee, kun uskonto rappeutuu kelvottomaksi, kun laittomuus ja epäusko saa ylivallan, silloin elämä on aallonpohjassa ja silloin kaivataan henkistä uudistusta. Silloin maailmansielu eli Kristus antaa käskyn jollekin Mestari-olennolle: Mene sinä nyt maailmaan herättelemään ihmisiä; mene ihmisen poikana ihmisten keskelle ja julista uusi henkinen sanoma; minä, Kristus, vaikutan sinussa niin paljon kuin sinä kykenet ottamaan minua vastaan. – Mestari syntyy maailmaan vapaaehtoisesti, sillä hän on vapaa jälleensyntymisen pakosta. Opetuksissaan hän ilmentää Kristusta niin täydellisesti kuin hän kykenee, ja hänen opetustensa pohjalle

syntyy uusi uskonto. Sellaista Mestarin tuloa on nimetty Avataaraksi, ja se on samalla Kristuksen uusi tuleminen, ihmisen pojan tuleminen tai Krishnan uusi tuleminen. Nämä eri nimitykset täydentävät toisiaan.

Nämä kaikki seikat yhdistyivät Jeesus Kristuksessa. Kun Kristus syntyi Jeesuksessa Jordanin kasteessa, niin se oli siihenastisesti täydellisin Kristuksen ilmennys. Kristus-Jeesus oli niin täydellisesti yhtä, että Jeesus saattoi sanoa: Ken näkee minut, näkee Isän. Ja kuitenkin Jeesus oli kieltämättä Ihmisen Poika, joka tarvitsi ruokaa, joka väsyi ja tarvitsi lepoa, joka itki itkevien kanssa ja iloitsi iloitsevien kanssa. Samalla hän, Jeesus Kristus, oli Avataara – itämaalaisittain sanottuna –, joka tuli puhdistamaan juutalaisten uskontoa ja julistamaan rakkaussanojaan ihmiskunnalle. Hän tuli, koska elämä oli aallonpohjassa ja maailma tarvitsi totuuden julistusta. Hän syntyi erään kansan keskuuteen, koska luonnon lait edellyttävät, että ihmisen on synnyttävä isän myötävaikutuksella äidistä; ja vanhemmat kuuluvat useimmiten johonkin kansaan. Juudan kansa oli nähtävästi katsottu sopivimmaksi, sillä jos se kansa olisi voittanut kansalliset ennakkoluulonsa ja ottanut vastaan Jeesuksen opetukset, niin uusi uskonto olisi päässyt heti roihuamaan. Silloin Jeesus Kristus olisi samalla ollut juutalaisten Messias. – Uusi Avataara, Ihmisen Poika, jossa Kristus oli läsnä, tuli, koska ihmiset olivat unohtaneet sen perimmäisistä perimmäisen kysymyksen, jota voidaan luonnehtia: miksi he olivat olemassa, mikä on ihmiselämän tarkoitus,

mitä merkitsee Jumala, onko elämää kuoleman jälkeen ja jos on, niin mitä se on.

Jeesus puhui kahdella tavalla Kristuksen toisesta tulemisesta. Hän sanoi, etteivät hänen oppilaansa ehdi kiertää kaikkia lähimaakuntia ennen kuin Kristus tulee uudelleen. Tämä puhe antoi aiheen uskoa, että Kristus tulee sangen pian jollakin ulkonaisella tavalla, ehkä siten kuin Messias-usko edellytti. Mutta alkukristityt odottivat turhaan, sillä Kristus ei tullut heidän odottamallaan tavalla. Tämä seikka todistaa, että Jeesus tarkoitti Kristuksen mystillistä tulemistä. Hän tiesi, että joku hänen oppilaistaan tai joku niistä ihmisistä, jotka liittyvät alkuseurakuntaan, oli niin lähellä mystillistä Kristus-syntymää, etteivät oppilaat ehdi paljoakaan levittää hänen sanojensa, ennenkuin Kristus syntyy. Näin tapahtuikin. Stefanus, ”mies täynnä armoa ja totuutta” koki mystillisen Kristuksen syntymän keskellä marttyyrikuolemaansa. Samoin Saulus koki Kristus-syntymän Damaskon tiellä. Jeesus puhui siis totta, vaikkeivät sitä asioita läheltäseuranneet ymmärtäneet. Ainakin nämä kaksi tapausta mystillisen Kristuksen toisesta tulemisesta on tullut kirjoitetuksi muistiin.

Mutta Jeesus viittasi myös sellaiseen Kristuksen toiseen tulemiseen, joka vaikuttaa tärisyttävästi koko ihmiskuntaan. Se tuleminen olisi Kristuksen ensimmäisen tulemisen kaltainen, sellainen, joka tapahtui Jeesus Natsarenuksessa. On kysymys uuden Avataaran tulosta, suuren Jumalan Pojan esiintymisestä, sillä Jeesus viittaa johonkin tulevaan ajankohtaan. Matteuksen evankeliumin 24. luvussa sanotaan

mm: ”Ja kun hän (Jeesus) istui Öljymäellä, tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: ’Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailmanlopun merkki?’ Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille: ’Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: Minä olen Kristus, ja he eksyttävät monta. Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden . . . Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu . . . te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta . . . Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule, ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään. Jos silloin joku sanoo teille: Katso, täällä on Kristus, tahti: Tuolla, niin älkää uskoko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut . . . Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmi-

sen Pojan tulemus. Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat... Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin'."

Edellä esitetty kuvaa kieltämättä historiallista tapahtumaa, johon luonnollisesti liittyy Kristuksen uusi tuleminen jossakin ihmisessä. Hänelle Kristuksen tuleminen on psykologinen tapahtuma. Samoin Jeesuksen esiintyminen oli historiallinen tapahtuma, mutta Kristuksen "tuleminen" Jeesukseen oli psykologinen seikka, joka teki Jeesuksesta uuden sanoman julistajan. Kristuksen toinen tuleminen Avataarana ei merkitse Jeesus Natsarealaisen uutta jälleensyntymää. Pekka Ervast sanoo mm: Buddha ei synny uudelleen, ei liioin Kristus. He olivat jo täysiä hedelmiä. Sen sijaan Jumala voi ilmentyä tavalla, jolla hän ei ole ennen ilmennyt. Kristuksen toinen tuleminen merkitsee siis uutta ja entistä syvempää jumalallista inkarnaatiota.

Jeesus puhuu vääristä kristuksista ja vääristä profeetoista ja sanoo, mistä ne tunnetaan: "Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat". Näin todellakin tapahtuu. Näemme eri puolilla maailmaa kaikenlaisia voimaihmiä, "ihmeitten" tekijöitä, jotka sanovat olevansa kristuksia. He vetävät puoleensa suuria joukkoja, sillä ihmiset hakeutuvat heidän luokseen omaa hyötyään tavoitellen kuin korvit haaskoille. Nykyajan massatiedotusvälineet mainostavat heitä, joten heidän esiintymisensä eivät jää salaisuudeksi. Mutta Jeesus antaa pätevän neuvon: Kristuksen historiallisesta tulemisesta uuden aikakauden avajana

ei tiedä kukaan, sillä uuden tulemisen ajankohta on salaisuus. Siitä eivät tiedä enkelit eikä myöskään Poika, vaan ainoastaan Isä yksin. Tämä ratkaisee koko kysymyksen. Nuo väärät profeetat puhuvat omaan laskuunsa; eikä Kristuskaan – Poika – sano tietävänsä ajankohtaa. Mistä sen tietäisivät nuo ns. ”profeetat”, jotka mainostavat olevansa kristuksia. Jeesus kehottaakin tutkimaan ajan merkkejä, joita on mm. maailman yleinen levottomuus.

Voidaanko näin ollen ensinkään tietää uuden Ava-taaran tulosta? Jeesuksen omien sanojen mukaan sitä ei tiedä kukaan **ennakolta**. Mutta kun se on **tapah-tunut** niin ne, jotka ovat seuranneet ”ajan merkkejä” ja tutkivat henkisiä kysymyksiä, voivat siitä päästä selville. Jeesus antaa ohjeen niille, jotka tutkivat: Samoin kuin puu tunnetaan hedelmistään, samoin opettaja tunnetaan opetuksistaan. Kun siis Jumala on ilmennyt tavalla, jolla hän ei ole ennen ilmennyt, kun suuri henkinen Opettaja on suorittanut elämäntyönsä, niin hänen opetuksiaan tutkimalla asia saat-taa selvitä. Ja Jeesus neuvoo edelleen: Ihmisen Po-
jan tuleminen on kuin salaman leimahdus, joka va-laisee Idästä Länteen. Hänen sanomansa on niin val-tava henkinen valo, että se ratkaisee kaikki elämän pulmat. Tällaista Opettajaa, suurta henkistä Valoa, etsivä ihminen voi etsiä, sillä Opettajan opetukset ovat luonnollisesti kirjoista luettavissa.

Pinnalta katsoen luulisi, että kun niin suunnatto-milla henkisillä lahjoilla varustettu ihminen suorittaa elämäntyötään, niin se herättäisi suunnattoman ko-hun; luultavasti hänenkin ympärilleen kerääntyy

uteliaita kuullakseen ihmeellistä sanomaa. Mutta toisin käy, sitä todistaa Jeesuksenkin elämäntyö. Maailma nousi Jeesusta vastaan ja ripusti hänet lopulta ristinpuulle. Maailma ei siedä todellisia auttajiaan, sillä heidän sanomansa ei lupaa rikkautta, kunniaa, valtaa, nautintoja . . . Maailma on aina ristiinnauttanut profeettansa ja siksi Jeesus sanookin, että Kristuksen seuraajia tapetaan ja he joutuvat kansojen vihaamiksi. Näin myös tapahtui ja tapahtuu edelleen. Kristittyjä vainottiin alussa siksi, etteivät he tehneet lippuvalaa. He seurasivat Mestarinsa opetusta verimarttyyriuteen asti. Kun kirkko ja valtio yhtyivät, niin kirkko, ollakseen valtiolle mieliksi, jatkoi tosi-kristittyjen vainoamista. Tänä päivänä vainotaan niitä, jotka kieltäytyvät aseista ja sotimisesta, joten Kristuksen seuraajien asema ei ole suurestikaan muuttunut. Kristuksen toista tulemistä pohdittaessa tämänkin seikan voi ottaa huomioon, sillä Kristuksessa elävä uusi opettaja ei kumoa Jeesus Kristuksen opetuksia.

Kristuksen toisen tulemisen odotus on nykyaikana ilmassa, joskin se saa erilaisia muotoja. Näemme kansoja, jotka eivät puhu suorastaan Kristuksesta, vaan ne odottavat Jeesuksen aikaisten juutalaisten tavalla "sitä suurta miestä", joka vapauttaa kansat. Sellainen odotus kohdistuu ehkä useimmiten diktaattoreihin. Nykyaikana olemme nähneetkin useita väkivaltaisia "kansan vapauttajia". Useat kristilliset yhdyskunnat odottavat Kristuksen toista tulemistä. Samantapaisen ilmiön näemme myös teosofisessa liikkeessä. Teosofit eivät tyytyneet pelkkään odotuk-

seen, sillä Teosofisen Seuran eräät johtohenkilöt julistivat Kristuksen jo tulleen. Tohtori Annie Besant yhdessä piispa C. V. Leadbeaterin kanssa julisti erään hindu-nuorukaisen tulevaksi maailmanopettajaksi; nuorukaisen, **joka ei vielä ollut työnsä hedelmillä** näyttänyt olevansa Kristuksen inkarnaatio. Julistus aiheutti suuren kohun ja pirstoi Teosofisen Seuran, sillä monet teosofit ymmärsivät, ettei Kristuksen toisen tulemisen ajankohdasta voi kukaan tietää **ennakolta**. – Sekin vaihe kuuluu jo historiaan.

Kristuksen toiseen tulemiseen liittyvät siis seuraavat seikat:

Maailma on levoton, sotainen; on maanjäristyksiä ja nälänhätää.

Kristuksen opetusten noudattajia vainotaan, jopa tapetaan; se on yleismaailmallinen ilmiö, se ei koske vain yhtä kansaa.

Kaikenlainen laittomuus vallitsee ja rakkaus kylmenee.

Kristukseksi itseään nimittäviä ihmisiä esiintyy. He haluavat ja saavat tunnustusta, sillä ihmiset etsivät heitä kuten korpit haaskoja.

Kristuksen toisen tulemisen ajankohdasta ei tiedä kukaan ennakolta, vain Isä yksin tietää ajan. Ei siis pidä uskoa, vaikka joku sanoisi olevansa Kristus, tai toinen sanoisi: "Tuolla on Kristus".

Kun Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu, niin se "tuleminen" tapahtuu **jossakin ihmisessä**, sillä Kristus on Isän tajunta, joka tulemisessaan saa muodon ihmisessä. Näin tapahtui myös Kristuksen **ensimmäinen** tuleminen, sillä Kristus sai muodon Jee-

suksessa. Samoin kuin Kristuksen ensimmäinen tuleminen aloitti uuden aikakauden, samoin on tapahtuva Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä, sillä:

”... kaikki tämä on synnytystuskien alkua”,
uuden aikakauden synnytystuskia.

Kun uusi suuri Opettaja eli Avataara tulee, ja jota tulemista voidaan nimittää myös Kristuksen toiseksi tulemiseksi, niin **hänet tunnetaan opetustensa nojalla.** Hänen viisautensa on kuin Idästä Länteen valaiseva salama, sillä se ratkaisee jumalallisella valollaan kaikki elämän pulmat.

Tämän ajan vakavuutta kuvaa Jeesus Kristus siten, ettei kukaan pelastuisi, ellei sitä aikaa lyhennettäisi **valittujen tähden.** Se aika on kuin maailman loppu, kuten Jeesuksen oppilaat sen ymmärsivät. Mutta Jeesus oikaisee: kysymyksessä on vanhan aikakauden loppu ja uuden aikakauden synnytystuskat.

— — —

Myös Pekka Ervast puhui vuosikymmenien kuluessa uuden suuren opettajan tulosta, mainitsematta kuitenkaan ketään henkilöä. Kirjassaan ”Uuden ajan aamunkoitteessa” (v. 1909) hän sanoo, että taas on Jumala esiintyvä maan päällä suuren Poikansa kautta ja perustava uuden suuren uskonnon. Samalla hän luonnehtii tulevaisuuden sivistystä, uskontoa ym. Näin tehden hän todistaa tietävänsä tulevaisuudesta. Eräässä kirjoituksessaan P. E. sanoo Kristuksen toisen tulemisen tapahtuvan siirryttäessä Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin, ja tämä siirtyminen tapahtui viime vuosisadan lopulla. Näin hän luonnehtii Kristuksen toisen tulemisen aikaakin,

vaikka hän toisessa yhteydessä sanoo luottavansa Jeesuksen sanoihin, että vain Isä yksin tietää ajan. Niin ikään hän kertoo, että uusi opettaja tulee kertomaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla sellaista, joka jäi Jeesuksen oppilailta muistiin kirjoittamatta; sellaista tietoa, jota hänellä, Pekka Ervastilla, oli lapsesta lähtien. Tällaiset viittailut ovat melko läpinäkyviä kehotuksia: Tutkikaa, niin te löydätte!

Pekka Ervast nimittää uuden opettajan julistamaa uskontoa sekä ihmisyyden uskonnoksi että maailmanuskonnoksi. Hän sanoo, ettei uutta uskontoa julisteta enää vain jotakin kansaa tai rotua varten, kuten entiset uskonnot julistettiin, vaan uusi uskonto on tarkoitettu koko ihmiskuntaa varten. Uusi uskonto ei tule uskonnoksi entisten uskontojen joukkoon, vaan se nostaa entiset uskonnot ylös niitten alkuperäisten julistajien tarkoittamalle tasolle. Uskonnothan ovat yksi toisensa jälkeen madaltuneet, ja niitten alkuperäinen sanoma on suureksi osaksi unohtunut. Uusi uskonto puhdistaa entisetkin uskonnot sillä pätevällä syyllä, että kaikki uskonnot ovat kotoisin samasta lähteestä, Valkoisesta Veljeskunnasta. Uskonnot ovat rinnastettavissa ihmiseen. Ihmisellä on korkeampi minä, eli tuo korkeampi minä oikeastaan on ihminen. Se lähettää maailmaan jälleensyntymien kuluessa sarjan persoonallisuuksia. Mutta kerran tulee aika, jolloin tarpeeksi valistunut, henkisesti kasvanut persoonallisuus yhtyy korkeampaan minään. Silloin syntyy todellinen ihminen. Sama sääntö pätee uskontojen suhteen. Uskontojen korkeampi minä on Valkoisen Veljeskunnan Kristus-Looshi. Se on lähet-

tänyt maailmaan joukon uskontoja, jotka ovat verrattavissa persoonallisuuksiin. Mutta kerran tulee aika, jolloin jokin uskonto on niin syvälinen, että Kristus-Looshin viisaus voi siinä kokonaan ilmetä. Silloin uskontojen korkeampi minä ilmenee fyysillisessä maailmassa. Käytännössä tämä tapahtuu siten, että joku ihminen tuo Kristus-Looshin omassa tajunnassaan fyysilliseen maailmaan. Sen ihmisen viisaus, tieto ja henkinen valo on näin ollen uskontojen korkeampi minä.

Näistä asioista tekee perusteellista selkoa J. R. Hannula mm. kirjoissaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" ja "Pekka Ervastian asema" sekä luvuisissa muissa kirjoissaan, joihin tässä viittaamme. Tyydymme vain toteamaan, että ken tutkii perusteellisesti **kaikki** Pekka Ervastian opetukset yhdessä J. R. Hannulan opetusten kanssa, hän voi omakohteisesti vakuuttua siitä, etteivät P. E:n opetukset mene moraalisessa eikä filosofis-metafyysillisessä selkeydessään ja syvyydessään minkään ennen julistetun uskonnon alapuolelle. Ne nousevat kaikkien niiden yläpuolelle. Hän ymmärtää, että Pekka Ervast itse oli se uusi ja suuri opettaja, jonka tulosta hän puhui vuosikymmenien aikana.

Näitten seikkojen selvittely kuuluu nykyajan totuuden etsijöille. Pekka Ervast sanoi, että on ajan polttavin kysymys, miten uusi opettaja otetaan vastaan; otetaanko hänet vastaan opettajana, jonka opetuksia kuunnellaan ja seurataan, vai parjataanko, vainotaanko, ristiinnaulitaanko. Uuden opettajan vastaanotosta riippuu ihmiskunnan vastainen ole-

massaolo maapallolla. Tämä ei ole fantasiaa, vaan korutonta todellisuutta. Elämme parhaillaan Jeesuksen kuvailemassa maailmanlopun ajassa, sillä militarismen käsi lepää ihmiskunnan yllä. Me ihmiset vain olemme kuin turtuneita. Emme yleensä haluakaan katsoa todellisuutta silmiin ja nähdä, että kansatkin ovat kutsutut tuomiolle, kuten Jeesus ennusti tapahtuvan Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä. Ihmiskunnan kohtalo on nyt riippuvainen valittujen sielujen lukumäärästä ja laadusta. **Kysymys Kristuksen toisesta tulemisesta on herätyshuuto nimenomaan valituille sieluille: "Herätkää ja tutkikaa, ettei etsikkoika vierähtäisi ohitsenne. Teistä, valituista, joita Kristuksen Valkoinen Veljeskunta on kasvattanut vuosimiljoonia, riippuu kansojen ja ihmiskunnan tulevaisuus."**

IKUINENKO KADOTUS?

Kristikunta on kiinnostunut erikoisesti kuolemasta. Sitä todistaa mm. se, että yhteiskuntaelämään sisältyvät arvokkaimmat tilaisuudet sisältävät käynnin haudoilla. Sellainen on kaunis tapa. Onhan aiheellista muistella edesmenneitten elämää ja heidän aikaansaannoksiaan, mutta hautojen kunnioittaminen kuvastaa samalla virallis-kristillisen elämäkäsityksen pohjaviritystä. Kuolema on – niin ymmärretään – olemassaolon päämäärä, ja elämä on ohimenevä, melkeinpä tarkoitukseton ilmiö. Kuoleman jälkeen alkaa ikuisuus, jota kestää loputtomiin. Ikuisuus merkitsee ikuista kadotusta, ja kadotus on seuraus perisynnistä. Käsitys perisynnistä juontaa Mooseksenkirjan paratiisitarusta, syntiinlankeemuksesta ja sitä seuranneesta Jumalan kirouksesta. Myöhemmin Jumala lähetti maailmaan ainoan Poikansa, joka sovitti Golgatan ristillä ihmisten välit Jumalan kanssa. Jos ihminen uskoo Golgatan ristikuolemaan, hän voi pelastua ikuisesta kadotuksesta.

Oppi ikuisesta kadotuksesta on rakennettu hyllyvälle pohjalle. Se ei ole kristillinen oppi. Kristinuskon julistaja oli Jeesus Kristus. Mutta syntiinlankeemus-

taru on lainaus juutalaisten Vanhasta Testamentista, siis paljon vanhemmista lähteistä. Lisäksi paratiisitarussa ei kerrota ikuisesta kadotuksesta, joten kadotusoppi on myöhempi keksintö.

Kadotus- ja veripelastusoppi ovat nivoutuneet toisiinsa, joten pitkäperjantaista, jota kristikunta viettää Jeesus Natsarealaisen ristiinnaulitsemisen muistojuhlana, on tullut kristittyjen keskeisin juhla. Tämä merkitsee käytännössä sitä, että Jeesuksen syntymällä ja hänen elämäntyöllään on toisarvoinen sija. Vain hänen kuolemansa on merkityksellinen. Tällainen käsitys lisää kiintymystä kuolemaa kohtaan, ja niinpä kristikunta elääkin jatkuvassa pitkäperjantaitunnelmassa. Iloisuus ja hovit leimataan synnillisiksi. Oikean kristityn tulee elää pää painuksissa, rinnastaa itseään maan matoseen ja peljätä Jumalaa, joka tuomitsevana ja julmana katselee hänen syntisyyttään. Mutta toisaalta näemme, etteivät ainakaan luterilaiseen kirkkoon kuuluvat ihmiset – poikkeuksia lukuunottamatta – ota uskontoaan vakavasti. Uskontoa harrastetaan muodon vuoksi, se on sunnuntaiuskontoa. Kristityt viettävät elämänsä kerrassaan ”synnillisesti” muistamatta ensinkään, että heitä odottaa iankaikkinen, koskaan loppumaton kidutus ja piina. Syy näin pinnalliseen suhtautumiseen on kadotuspelastusopin julistajissa: he eivät tiedä niistä asioista, joista he puhuvat. Nykyajan ihminen on oppinut jonkunverran ajattelemaan. Hän ymmärtää, etteivät jumaluusopilliset tutkimukset avaa kokemusperäisen tiedon portteja. Jumaluusoppineet eivät tiedä, mitä ihmiselle seuraa kuolemasta, he eivät ole tutkineet tai-

vaita eivätkä helvettejä. He puhuvat niistä tietämättömien ihmisten tavalla. Kristinuskon ns. "historiallinen kehitys" on johtanut sellaisen opin muodostumiseen, ja se oppi lyö leimansa mm. hautauspuheisiin. Hautausta toimittava pappi saattaa lohdutella vainajan omaisia etsimällä vainajan elämästä hyviä puolia. Niitten nojalla hän päättelee, että kyllä vainaja varmaan pääsi taivaan iloon välttyen ikuisesta kadotuksesta. Hän puhuu sellaiseen sävyyn, kuin vainaja joutuisi taivaan iloon **heti** kuoltuaan. Mutta heittäessään santaa arkulle hän peruuttaa kaiken edellä lausumansa sanoen: Maasta sinä olet tullut ja maaksi sinun pitää jälleen tuleman, ja Jumala herättää sinut viimeisenä päivänä. – Jumala herättää siis maahan haudatun ruumiin, mutta selvittämättä jää, viettäkö vainaja ylösnousemuksen jälkeisen elämän täällä fyysisessä maailmassa. Siihen viittaa ainakin **ruumiin**-ylösnousemusoppi. Entä taivas ja helveti? Jos taivas on näkymättömässä maailmassa, jonne vainaja joutuu **heti** kuoltuaan, niin tuleeko taivas maan päälle ylösnousemuksessa? – Ne ovat Jumalan salaisuuksia, sanotaan, niitten tutkiminen on syntiä. Ja kuitenkin jumaluusoppineet ovat tehneet samaa syntiä, pohtineet kuolemankysymyksiä ja päätyneet kadotus-veripelastusoppiin. – Kristittyjen käsitykset kuolemanjälkeisistä vaiheista ovat niin sekavia, ettei ajatteleva ihminen saata ottaa niitä vakavasti. Virallistunut kristillisyys on menettänyt "suolansa". Se on maallistunut ja madaltunut taikauskoksi. Madaltumisen syy on löydettävissä lähinnä valtiokirkon muodostumisessa.

Historiat kertovat kristittyjen vainoista. Roomassa vallitsi täydellinen uskonnon vapaus, joten on omi-
tuista, että kristittyjä olisi vainottu sen vuoksi, että
he jumaloivat erästä puusepän poikaa. Vainojen syi-
den täytyy olla syvemmällä. Ne aiheutuivat kenties
kristittyjen suhtautumisesta valtioon. Tutkimukset
osoittavatkin, että alkukristityt ymmärsivät kristin-
uskolla Jeesus Kristuksen opetusten käytännöllistä
seuraamista ja yrittivät noudattaa Mestarinsa opetuksia.
He kieltäytyivät asepalveluksesta, he eivät teh-
neet lippuvalaa Rooman legiooneille. Siinä oli pätevä
syy, miksi valtio katsoi kristityt sopimattomiksi yh-
teiskunnan jäseniksi. Muissa suhteissa kristityt olivat
hyviä ihmisiä, auttavaisia ja toisiaan rakastavia. Kei-
sari Konstantinus ei ollut kristitty (hän antoi kastaa
itsensä kristityksi vasta kuolinvuoteellaan). Keisari
ajatteli luonnollisesti valtion parasta ja mietti, mi-
ten saataisiin kristityt suhtautumaan valtioon siten,
kuin hänen ja kansan yleinen käsitys edellytti. Niinpä
hän keksikin oivallisen ratkaisun: tehdään kristinus-
kosta valtion uskonto. Valtiokirkon muodostuttua
kristittyjen vainot loppuivat ja vastapalvelukseksi
kristityt ryhtyivät puolustamaan maataan asevoimin.
– Konstantinus oli luonteeltaan sotainen. Hän oival-
si, että uskonto kenties auttaisi hänen valtakirkkimyk-
siään. Niinpä hän julkaisi v. 313 ediktin, jossa kristit-
tyjä puolustettiin. Siihen antoi aiheita edellisenä
vuonna käyty voitokas taistelu Milvian sillan luona,
jolloin sotalipussa käytettiin ristinmerkkiä. V. 324
hän julkaisi uuden ediktinsä kristittyjen puolustami-
seksi tehden siten kristinuskon valtion pääuskonnok-

si. V. 325 keisari Konstantinus kutsui kokoon ensimmäisen valtiokirkollisen kirkolliskokouksen. Näin loppuivat kristittyjen vainot, mutta samalla päättyi alkukristillinen ajanjakso. Kristityt menivät ansaan. Olisihan ollut kiittämätöntä, elleivät kristityt olisi saavuttamansa vapauden hyvitykseksi tehneet lippuvalaa. Epäröinti ja ansaan lankeaminen on inhimillistä, siitä ei sovi syyttää kristittyjä. Kansa on aina helposti johdettavissa, jos sillä on älykkäänovelvia johtajia. Kirkon johtajilla oli valittavanaan kaksi vaihtoehtoa: joko he kumarsivat Kristusta tai keisaria. Kristus ei luvannut maallista mahtia, mutta keisari lupasi, joten keisarille kumartaminen oli edullista. Mutta keisarille kumartaminen merkitsi, että kristinuskosta oli karsittava pois kaikki sellaiset ainekset, jotka tavalla tai toisella olivat esteenä valtion sotaponnistuksille.

Nikean kirkolliskokous, jonka keisari Konstantinus kutsui kokoon v. 325, käsitteli pääasiassa ns. "areiolaista riitaa", Pyhän Hengen, Pojan ja Isän suhdetta toisiinsa. Pakanalliselle keisarille oli luonnollisesti yhdentekevää, oliko Jumala kolminainen, mutta hän ymmärsi riidan johtuvan siitä, että kristityt **ajattelivat**. Riita horjuttaa valtiota. Riidan perus-syy: **totuuden etsiminen**, oli saatava loppumaan. Jeesus Kristus opetti: etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Mutta kun kristityt etsivät, miettivät, pohtivat . . . uskonnollisia kysymyksiä ja valtion ja kirkon keskinäisiä suhteita, niin syntyi riitoja, erimielisyyttä, puolueita. Valtion kannalta oli edullista, että riitakysymykset ratkaistiin laati-

malla dogmi, johon jokainen voi uskoa ilman tarpeetonta pohdintaa. Jos dogmi laadittaisiin lisäksi niin järjestömäksi, ettei sitä ymmärtäisi kukaan, niin sen parempi. – Nikean kirkolliskokouksessa oli 2048 pappia ja piispaa, joista vain 318 kannatti keisarin ehdotusta. Siitä huolimatta keisarin ehdotus oli samalla päätös, ja vaikka se myöhemmin johtikin kirkon hajoamiseen, niin dogmi tukahdutti totuuden etsimisen. – Valtiovallan sekaantuminen uskontoon on siis ratkaiseva perussy s kristinuskon madaltumiseen.

Totuuden etsiminen, tiedon portille kolkuttaminen, mihin Jeesus neuvoi oppilaitaan, edellyttää kehityksen tunnustamista. Jälleensyntymisoppi tekee kehityksen ymmärrettäväksi, ja evankeliumien eräät lauseet viittaavat Jeesuksen opettaneen jälleensyntymisoppia. Se sisältyi mm. kirkkoisä Origeneen opetukseen. Mutta Origeneen oppi ja sen ohessa jälleensyntymisoppi kirottiin Konstantinopolin kirkolliskokouksessa v. 553. Näin jäi etsiminen ja kolkuttaminen vaille ymmärrettävää tarkoitusta. Sisäisen Kristuksen löytäminen ei useinkaan onnistu yhden elämän puitteissa, mutta jälleensyntymisopin valossa tulee kehitys ja sitä seuraava Kristuksen löytäminen käsitettäväksi. Mitä ihminen ei saavuta tässä elämässä, sen hän voi saavuttaa jossain tulevassa ruumistuksessaan. Mikään ponnistus totuuden löytämiseksi ei mene hukkaan; sen toteaa Jeesus sanoessaan: mitä kylvätte, sitä myös niitätte. Totuuden etsiminen johtaa itsenäistymiseen, joten etsijä erottautuu laumahengestä. Hän oppii ajattelemaan omilla aivoillaan,

ja silloin hän ei ole enää nöyrä maallisen auktoriteetin kumartaja. Jälleensyntymisoppi oli maallisen vallan tiellä ja siis kirottava. Niin laskeutui yhä synkempi pimeys kristikunnan ylle. Jeesuksen moraalioppeet, joita Vuorisarna opettaa, menettivät ymmärrettävän tarkoituksensa, sillä siveellinen kasvu edellyttää kehityksen olemassaoloa.

Kun totuuden etsiminen, sisäisen Kristuksen kaipaaminen, tukahdutettiin kirkon ja valtion yhteisillä ponnistuksilla, niin silloin hävisi tieto siitä, mitä uskonto on. Kirkko halusi tietämättömyyttä. Gnostikot väittivät, että uskonto perustuu tietoon jumalallisista asioista ja että kokemusperäinen tieto saavutetaan Jeesus Kristuksen moraalioppeita noudattamalla. Gnostikot vaimennettiin suurimmaksi osaksi jo toisen vuosisadan puoliväliin mennessä, ja jälleensyntymisopin kiroaminen oli viimeinen isku gnostilaisuuden hävittämisessä. Tietämättömyys astui tiedon tilalle, joten Paavalin varomattomista lauseista voitiin muokata verinen sijaissovitusoppi, kuoleman ylistyksen kruunu.

Me nykyajan ihmiset haluamme olla valistuneita ja eteenpäin pyrkiviä. Kenties ajattelemme, ettei kannata penkoa menneisyyttä, vaan katse on suunnattava tulevaisuuteen. Silloin unohdamme tärkeän seikan: me itse olemme menneisyyden vankeja. Länsimainen sivistys on kasvanut kristillisten kirkkojen helmassa, ja kirkkojen parituhatuotinen vaikutus on iskostunut luonteeseemme. Kun vuosisadasta vuosisataan on tuhansissa kirkoissa opetettu, että ihminen

on vaivainen syntinen, kykenemätön mihinkään hyvään, ikuisen kadotukseen tuomittu olento, jonka pelastus on uskossa Golgatan murhenäytelmään, niin se suggestio on syöpynt meihin. Me saatamme herttaisesti hymyillä kristittyjen taikauskolle, mutta hymy ei meitä pelasta. Hymyn takaa pilkistää sieluihimme iskostettu julmuus, jota peittää teeskennelty nöyryys. Golgatan murhenäytelmään uskomisen on uskomista siihen julmuuteen, joka liittyi Jeesus Natsarealaisen teloitukseen. Tällainen suggestiivinen painolasti painaa kristittyjen sieluja, ja se on purkautunut ja yhä purkautuu kristittyjen kansojen toimeenpanemissa teloituksissa, julmuuksissa ja sodissa. Pelastus on siinä, että tehdään tilit selväksi menneisyyden kanssa ja sen jälkeen aloitetaan uusi elämä. Samaa päämäärään pyrki aikoinaan mm. Johannes Kastaja opetuksillaan ja vertauskuvallisella kasteellaan, jolloin entinen elämä aivan kuin pestiin pois, minkä jälkeen kastettu saattoi alkaa uuden elämän. Siihen tähtäsi myös Jeesus Kristus sanoillaan: Mene, äläkä enää tee syntiä. Näin voidaan sanoa yksityiselle ihmiselle, joka tahtoo tilittää oman menneisyytensä ja aloittaa uuden elämän Mestarinsa johdolla. Uskonnot ja henkiset liikkeet eivät selviä menneisyydestään yhtä suoraviivaisesti, sillä niillä saattaa olla takanaan vuosisataiset, jopa vuosituhantiset erehdyksensä.

Viime vuosisadan viimeisellä neljänneksellä annettiin apua etenkin länsimaille. Se tapahtui teosofisen sanoman muodossa. Kaksi itämaista Mestaria, Moorya ja Koot Hoomi, ottivat vastuun uudesta yrityksestä. He etsivät sata vuotta sellaista työntekijää, jo-

ka lähtisi maailmaan valaisemaan länsimaita länsimaalaisella tavalla. Lopulta he löysivät Mooryan oppilaan madame H. P. Blavatskyn. Hän sai olla noitten Mestareitten sanansaattajana. Länsimaita oli autettu Valkoisen Veljeskunnan taholta jo usean vuosisadan viimeisellä neljänneksellä. Nämä lähettäjäät olivat toimineet pääasiallisesti suljettujen henkisten järjestöjen puitteissa. Nyt oli tullut aika julkiselle toiminnalle ja siksi H. P. Blavatsky julisti teosofisen sanoman. Se oli valtava rynnistys, sillä se tapahtui piintyneen materialismin ja kirkollisen taikauskon valtakaudella. H. P. Blavatskyn työtä jatkoi keskeisesti Pekka Ervast, joten nyt on kirjallisuuteen talletettuna valtava henkisen tiedon aarteisto.

Henkisten opettajien avulla saamme oikeat käsitykset myös ikuisesta elämästä ja kadotuksesta. Kristikunta ymmärtää ikuisella elämällä pitkää aikaa. Sen uskotaan alkavan ihmisen kuoltua ja kestävän loppumattomiin; se on kuin köysi ilman toista päätä: sillä on alku mutta ei loppua. – Pekka Ervast opettaa, että ikuinen elämä on elämää Jumalassa. Jumala, millä nimellä sitä kutsuttaneenkin, on ilmenneen elämän takainen Järki, Voima, Rakkaus . . . Se ei ole koskaan syntynyt eikä koskaan kuole. Siitä on ilmennyt elämä vuodattautunut, me ihmisetkin. Emme voi olla Jumalan ulkopuolella, vaan ”hänessä me elämme, liikumme ja olemme”, kuten Uusi Testamentti kuvaa. Me ihmisetkin olemme ”osia” Jumalasta; Jumala ja siis ikuinen elämä asuu meissäkin, oman henkemme taivaissa. Olemme ikuisuusolentoja, vaikka emme ole siitä tietoisia.

Minämme on nykyisessä kehitysvaiheessamme kahtiajaettu. Todellinen minämme on kuolematon, sillä se on heijastuma Jumalasta. Sen elämä on ikui- nen. Mutta päivätajuinen minämme on ajassa synty- nyt ja haihtuu aikaa myöten. Olemme jälleensyn- tyviä olentoja. Kun synnymme maailmaan lapsina, niin se merkitsee, että kuolemattomasta itsestämme tulee kuin säde, jonka tunnemme persoonalliseksi minäksemme. Olemme siitä tietoisia fyysillisen elä- mämme ajan ja osaksi kuolemankin jälkeen, mutta lopulta se tietoisuus haihtuu. Persoonallisuutemme on kuolevainen, sen nielee "kadotus". Se joutuu kuo- lemanjälkeiseen puhdistavaan kiirastuleen, jossa "palaa" pois koko itsekäs ihminen. Voimakkais- sa himoissaan rypeneelle ihmiselle kiirastuli saattaa olla todellinen "helveti", mutta se helveti ei ole ikui- nen, se sammuu aikanaan. Kiirastulen jälkeen seu- ra-aa taivaselämä, jossa vainaja valmistelee uutta jäl- leensyntymäänsä eläen maaelämänsä kauneimmissa muistoissa. Se hyvä, mikä kestää "Jumalan katseen", liittyy kuolemanjälkeisen elämän loputtua kuolema- tomaan ihmiseen.

Ihmisen persoonallisuus on siis kadotuksen oma, se on aivan kuin "tuomittu" kadotukseen. Ei Jumala ole sitä tuominnut, vaan ihmiskehitykseen sisältyvä välttämättömyys. Ihmisen tulee kasvaa Kristuksen kaltaiseksi, Isän tajunnassa olevan ihmisyyden peri- kuvan mukaiseksi, ja se kasvaminen tapahtuu elä- män koulussa jälleensyntymisen ja karman lakeja noudattaen. – Entä mitä merkitsee pelastus kado- tuksesta? Sitä, että päivä tietoinen minä tulee tietoi-

seksi kuolemattomasta itsestään, tietoisiksi ikuisesta elämästä. Siinä on persoonallisuuden pelastus. Persoonallisuus voi tulla kuolemattomaksi, se on ihmiselämän tarkoituskin. Miten se tapahtuu? Siten, että ihminen astuu kuolemattomuuteen johtavalle henkisen itsekasvatuksen tielle ja alkaa puhdistaa sieluaan. Hän ottaa jonkun henkisen opettajan neuvot, esimerkiksi Vuorisaarnan käskyt, seuratakseen eläen niiden mukaan parhaan taitonsa mukaisesti. Tällöin hän astuu puhdistuksen tielle. Hän ei siirrä sielunsa puhdistamista kuolemanjälkeiseen kiirastuleen, vaan ryhtyy puhdistustyöhön jo eläessään. Siitä seuraa, että hänen kuolematon minänsä saa yhä enemmän sananvaltaa päivätaajunnassa, joten hän osaa yhä enemmän toteuttaa kuolematonta itseään. Ikuinen elämä valtaa näin vähitellen kuolevaisen persoonallisuuden, kunnes persoonallisuus tulee täysin tietoisiksi kuolemattomasta itsestään. Silloin ihmisellä ei enää ole kahta minää, on vain yksi minä. Silloin persoonallisuus pelastuu kadotuksesta, ihminen on saavuttanut persoonallisen kuolemattomuuden, eli toisin sanoen: kuolemattomuus, ikuin elämä, on astunut ihmiseen. Hän syntyy edelleen maailmaan jälleensyntymisen lakien mukaisesti, mutta hän syntyy henkistä työtä varten ja samalla itse kasvaakseen; kuitenkin aina samana persoonallisuutena.

Elämän kasvatusohjelmaan viittaa myös Paavali. Hän toteaa, että Kristus – ihmisen jumalallinen ”osa” – on kaiken rakentamisen perustus. Sille perustukselle ihminen rakentaa sekä palavista että palamattomista aineksista: puusta, heinistä ja oljista, tai kul-

lasta, hopeasta ja jalokivistä. Sitten tulee aika, jolloin jokaisen rakennusta koetellaan tulessa. Jos jonkun rakennus kestää, niin hän perii voiton, mutta jos kenen rakennus palaa, niin hän joutuu häviöön. Kuitenkin hän itse pelastuu aivan kuin tulen läpi. Näin käy ihmiselle ainakin kuoleman jälkeen. On kuitenkin ero tavallisen ihmisen ja Jumalan etsijän välillä. Tavallinen ihminen ei yritäkään rakentaa tultakestäivistä aineksista, mutta Jumalan etsijä yrittää. Siksi Jumalan etsijä kerää olemukseensa aineksia, jotka säilyvät kiirastulen läpi, joten hän pelastuu, vaikka joutuukin kulkemaan tulen läpi. – Paavali oli Vihitty, kuten H. P. Blavatsky yhä uudelleen huomautti. Hän tiesi mistä puhui.

— — —

Teosofinen elämänyymmärrys nojaa kehityksen lakiin, ja kristosofia luotaa kosmellis-mystilliseen Kristukseen, joka on ihmiskehityksen a ja o. Täydellisen ihmisen "kuva" eli Kristus on Isän tajunnassa. Elämän tarkoitus on, että ihmispersoonallisuudesta kasvaisi temppeli, jossa Kristus hallitsisi. Sitä temppeliä on rakennettu aikojen aamusta lähtien, ja rakennustyö on tapahtunut auttajien johdolla. Aikojen aamulla tuli maapallolle lähetystö eräistä aurinkokuntamme toisista planeetoista. Se perusti tänne Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan, joka otti huolekseen ihmiskunnan nostamisen kohti Kristustäydellisyyttä, kuten edellä esitimme. Kasvamisen jouduttamiseksi oli koottava ihmiskunnasta ns. valittujen sielujen joukko, joka kulkisi edellä ja auttaisi jäljessä kulkevia.

Elämme parhaillaan keskellä Kristus-Isän uuden tulemisen aikaa. Jotta Jeesus Kristuksen julistama elämänyymmärrys tulisi selväksi ihmisille yleensä ja ensi kädessä valittujen joukolle, saamme nyt Pekka Ervastian ja hänen lähimmän työtoverinsa J. R. Hannulan opetuksista selvän käsityksen Jeesuksen sanomasta. Jeesuksen sanoman ymmärtäminen on välttämätöntä, sillä siinä on pohja meidän aikaamme julistetulle uudelle uskonnolle. Ihmisten maailmankatsomuksen tulee avartua, jotta uuden sanoman vastaanottaminen olisi mahdollista. Totuuden Pyhä Henki johtaa Pojan luo ja Poika Isän luo. Vanhan liiton uskonnot olivat Pyhän Hengen sanansaattajia ja siksi etsijäselujen tulee ennakkoluulottomasti niitä tutkimalla päästä siihen vakaumukseen, että ihmiskuntaa on aina autettu Valkoisen Veljeskunnan toimesta ja että kaikki uskonnot ovat kotoisin samasta alkulähteestä, Valkoisesta Veljeskunnasta. Elämänkatsomuksellisesti avartunut ihminen saattaa ennakkoluulottomasti syventyä tutkimaan Pojan eli Jeesus Kristuksen tuomaa sanomaa, ja sitä ymmärrettyään hän osaa syventyä Pekka Ervastian sanomaan.

Kokeneet todistavat, että Kristus löydetään uskossa. Uskon kohde on Jumala. Tämän seikan kristityt tunnustavat. Mutta kun kysytään mitä usko merkitsee, niin kristityt viittaavat joihinkin "uskonkappaleisiin", joissa selitetään, että usko on uskoa Pyhään Henkeen, Poikaan ja Isään, ja että usko on eräitten asioitten totenapitämistä. Uskon kohde on mm. Jeesuksen neitseellinen syntymä, siis eräs todistamaton historiallinen tapahtuma. Uskon kohteeksi esitetään

niin ikään sellainen tapahtuma, että Jeesus kuollessaan ristillä, pelasti ihmiskunnan Jumalan kirouksesta. Vasta Pekka Ervastilta saamme uskon mysteerioon ymmärrettävän selityksen. **Usko on henkinen voima**, usko on sama kuin **tahto**. Usko ei ole todistamattomien asioiden tai tapahtumien totenapitämistä, vaan se on sisäinen voima, joka johtaa tekoihin. Kun usko herää, niin ihmisestä tulee aktiivinen, omatahtoinen ja itsealoitteellinen työntekijä, joka puolustaa Jeesuksen siveellisiä opetuksia ja yrittää niitä toteuttaa käytännössä. Uskon herättyä ihmisestä tulee kristitty. Hän kokee sisäisesti, että Isä on rakkaus ja hyvä tahto. Isä on täysin puolueeton antaessaan, kuten Jeesus opettaa, aurinkonsa loistaa niin väärä- kuin oikeamielisillekin. Isän henki on anteeksiantamusta, pahan hyvällä maksamista. Uskossa eläjä kääntyy luottamuksella Isän puoleen, jonka kirkkauden säteilyn hän tuntee oman henkensä taivaissa. Uskossa eläjä rukoilee. Rukous ei ole pyyntöä vaan mietiskelyä, jossa rukousmietiskelijä nousee henkensä taivaissa olevan Isän luo saaden tajuta Isän rakkautta. Hän avaa sielunsa rakkaudelle antaen Isän täydellisyyden astua itseensä. Silloin Isän tajunta, Kristus, puhuu mietiskelijälle: sinun tulee olla täydellinen niinkuin taivaallinen Isäsi, täydellinen rakkaudessa. Rakastamalla toisia ihmisiä avaat sielusi ovet minulle, Kristukselle, sillä muuta täydellistä ei ole kuin Kristus. Itsekkyys, synty, kuvitelmat omasta etevyydestäsi . . . ovat menneisyyden painolasti, älä siihen takeru. Anna itsekkyyden pudota pois ja kiinnitä katseesi ja uskosi voima Isän rakkauteen.

Jotta Kristuksen seuraaja selvästi ymmärtäisi, mitä Kristus-rakkaus merkitsee käytäntöön sovellettuna, antoi Jeesus Vuorisaarnassa viisi yksityiskohtaista käskyä. Ne kuuluvat Pekka Ervastian selventäminä: Älä suutu, Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, Älä vannoo, Älä ole paha vastaan ja Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Kristusrakkaus merkitsee näitten ohjeitten käytännöllistä noudattamista. Ohjeet ovat luonteeltaan kielteisiä, ainoastaan viides käsky on myönteinen. Mutta Pekka Ervast etsi niistä myös myönteiset puolet. Suuttumattomuuden myönteinen puoli on hyvyys, toisen käskyn myönteinen puoli on puhtaus. Kolmas, vannomattomuuden, käsky kehoittaa totuuteen, ja pahanvastustamattomuudesta seuraa rauha. Sotimattomuus merkitsee kieltäytymistä sodasta ja ihmistaposta yleensä, ja vasta sodasta kieltäytyjä kykenee tajuamaan rakkautta yli kansallisuusrajojen. – Näitten käskyjen mietiskeleminen ja noudattaminen on uskon heräämisen edellytys, ja aamumietiskely auttaa niitten käytännöllistä toteuttamista jokapäiväisen hyörinän keskellä. Myös Isä meidän-rukous on tarkoitettu mietiskelyohjeeksi. – Uskonnollinen elämä, uskonto käytännössä, on siis työtä, itsensä muuttamista, oikaisemista. Se on mietiskelyelämää. Uskonnon tarkoitus on, että sielun asenne keskittyisi elämäksi Jumalassa.

Itseäänkö varten ihminen siis ponnistelee? Ei. Ihminen etsii totuutta, oikaisee itseään Vuorisaarnan henkeen, syventyy Kristukseen . . . sitä varten, että hänestä tulisi työntekijä Mestarin viinimäkeen. Valkoinen Veljeskunta on lähettänyt maailmaan sarjan

uskontoja sitä varten, että me ihmiset kasvaisimme oikeiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus Kristus tuli maailmaan, sitä varten kaikki ne ihmiset, jotka ovat saaneet kokemusperäisen suhteen Kristukseen, ovat ponnistelleet. Kaikki he ovat työskennelleet ihmiskuntaa nostaakseen, sillä meillä kaikilla ihmisillä on sama päämäärä: meidän on kuljettava Valkoisen Veljeskunnan kautta Logokseen. Ihmiskunta on kutsuttu rakentumaan Jumalan Temppeliksi, ja rakentaminen on työtä. Olemme jokainen sen Temppelin rakennuskiviä ja siksi meidän on ensi kädessä rakennettava itsestämme pienoistemppeleitä, jotta olisimme ihmiskuntatemppeleitä rakennusosia. Jeesus ja Paavali toteavat, että ruumiimme on Jumalan temppeli, koska Jumalan henki asuu meissä.

AIKAMME KESKUSTAPAHTUMAN VALMISTELUA

Olemme seuranneet niitä valmisteluja, jotka tähtäsivät siihen suureen keskustapahtumaan, jonka keskellä parhaillaan elämme. Metafyysillisesti katsoen aikamme keskustapahtuma on siinä, että maapallo ja sen ihmiskunta on saapunut maailmanhistorian käännteentekevimpään ajankohtaan. Maapallo on kolmen luomispäivän ajan laskeutunut kohti aineellisuutta, saavuttaen kiinteimmän, aineellisimman kohtansa tämän neljännen luomispäivän keskikohtala, atlantilaisessa juurirodussa. Nyt elämme viidennen juurirodun tyypillisessä viidennessä sivistyskaudessa, joten henkeenpalautumisen jakso on alkanut. Tässä kohdassa tuli käännteentekevä apu aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta. Se apu ylittää kaiken sen, mitä entisissä uskonnoissa on kyetty antamaan.

Ihmisten kasvu ei tapahdu itsestään, se tapahtuu luonnon järkivoimien avulla. Kosmillinen, yleismaailmallinen Kristus, Isän ihannekuva täydellisestä ihmisestä, pyrki esiin ensin yhden ihmisen tajunnassa. Ja koska sekä ihminen että Jumala on kolminainen, niin kosmillinen Kristus ilmeni ensin suurena järjen

valona yhdessä ihmisessä, Gautama Buddhassa. Toisessa vaiheessa Kristus ilmeni rakkautena Jeesus Kristuksessa ja kolmannessa vaiheessa tahtona ja majesteettiutena Pekka Ervastissa. Näin Kristus-Isä saavutti lopulta tämän kemiallis-fyysillisen tason ja ihmisen päivätajunnan, joten ihmisille avautui ratkaisevasti henkeenpalautumisen tie.

Pekka Ervast sanoo, että koko aikamme sivistys ja varsinkin teosofinen liike on huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa, Johannes Kastajan tapainen esivalmistaja. Se valmistaa tietä uuden suuren Opettajan tulolle, Opettajan, joka julistaa uskonnon koko ihmiskuntaa varten. Uusi uskonto paljastaa Kristuksen mysterion, sillä ihmisen mysterio keskittyy Kristukseen, ihmisen taivaalliseen perikuvaan, johon yhtyminen tekee ihmisestä Ihmisen.

Kun Kristus tuli Jeesuksessa maapallon korkeammaksi minäksi, niin Kristuksen aura läpäisi maapallon. Kaikki ihmiset ovat nyt siinä aurassa enemmän tai vähemmän Kristuksen voiman alaisia. Tässä on yksi syy siihen, miksi Kristuksen toisen tulemisen odotus on aivan kuin ilmassa. Ihmiset vaistoavat, että Jeesuksen viittauksissa Kristuksen uuteen tulemiseen on todellisuuspohja. Ensimmäiset kristityt jo odottivat Kristuksen pikaista tulemistä, mutta sekoittivat odotukseensa juutalaisen Messias-uskon. Siinä he erehtyivät. Kristus ei tullut käänteentekeväenä suurena opettajana eli Avataarana alkuseurakuntien aikoina, vaikka Kristus tulikin psykologisena kokemuksena muutamiiin kristityihin. Kristuksen toisen tulemisen odotus laimenikin vähitellen, ja sitä vai-

meni edelleen kirkkoisä Augustinuksen (354–430) opetus, jonka mukaan kristillinen kirkko oli Jumalan valtakunta maan päällä. Koska Jumalan valtakunta oli jo tullut, niin olihan aiheetonta sitä enää odottaa. Mutta kun kirkko myöhemmin pannaanjulistuksillaan ja kirkonkirouksillaan osoittikin olevansa tyrannihierarkia, jonka teot olivat huutavassa ristiriidassa Jeesuksen rakkaudenopin kanssa, niin Kristuksen toisen tulemisen odotus heräsi uudelleen eloon etsien uusia purkautumisteitä. Se keskittyi etenkin tuhatvuotisen valtakunnan odotukseen, koska pyhät kirjat siitä opettivat. Ajateltiin, että tuhatvuotinen valtakunta tulee itsestään, Jumalan sallimuksesta, ihmiset eivät voi sen tulemistä edistää. Odotuksen heikko kohta oli siinä, että ihminen jätettiin pois laskuista.

Uusi aika lähestyi. Se odotti ihmisiä, jotka eivät kulje sokean uskon lumoissa vaan etsivät totuutta. Kristuksen läsnäolo maapallon korkeampana minänä kiihotti etsimään, ja olihan Jeesus Kristus opettanut: etsikää niin te löydätte, kolkuttakaa niin teille avataan. Kristillinen kirkko oli unohtanut, jopa tahallisesti nujertanutkin etsimisen hengen. Kirkko hallitsi väittäen olevansa Kristuksen edustaja. Se suuntasi tarmonsä maallisen vallan tavoitteluun. Tällainen kirkkojen asenne edisti tieteellisen etsinnän heräämistä. Luonnontieteet hyväksyivät kehityksen ja tiedemiehet otaksuivat, että onnellisempi tulevaisuus on rakennettavissa työllä. Mutta kuten kirkolliskristillisen hengen kyllästävät tuhatvuotisen valtakunnan odottajat jättivät ihmisen pois laskuistaan, samoin

kehitysopin tunnustajat hylkäsivät Jumalan. Luonnontieteet lankesivat materialismiin.

Pekka Ervast puhui mm. aatteitten jälleensynty-
misestä. Entisajan mysterioissa tiede ja uskonto olivat
yhtä, mutta vain harvat valitut saivat niissä opetusta.
Kun mysterioitten aika oli ohi, syntyivät kirkot ja
yliopistot. Mysterioviisaus meni täten kahtia. Se tuli
rappeutuneena suurien joukkojen omaisuudeksi.
Kirkot suuntautuivat yksipuolisesti Jumalaan, jonka
luonne oli kirkolliskokousten istunnoissa luonneh-
dittu. Ne lupasivat kärsiville ihmisille onnellisen tule-
vaisuuden joko kuoleman jälkeen tai tuhatvuotisessa
valtakunnassa. Luonnontieteet pitivät Jumaluskoa
taikauskona ja intoutuivat tutkimaan yksinomaan
näkyväistä maailmaa ja sen ilmiöitä. Mysterioitten
jälleensyntymä – kirkot ja yliopistot – ei kyennyt to-
teuttamaan sille asetettua odotusta. Kuitenkin suu-
ret ihmisjoukot saivat yliopistoissa vapaaehtoisesti ja
oma-aloitteellisesti etsiä totuutta tieteellisellä tavalla.
Toisaalta kirkkojen madaltunut Jumalan kuva oli
omiaan herättämään epäilyjä ja kiihottamaan totuu-
den etsintään.

- - -

Valkoisen Veljeskunnan toiminta on aina tähdän-
nyt ihmisten älyllisen, siveellisen ja henkisen tilan
kohottamiseen. Veljeskunnan sanansaattajat ovat
kulloinkin vallinneissa tilanteissa yrittäneet herätellä
ihmisiä. Kirkkojen hallitsemassa maailmassa sanan-
saattajien työn oli pukeuduttava usein vertauskuvien
salaperäiseen vaippaan. Niinpä alkemistien kultan-
teko oli tarkoitettu todistamaan, että fyysillinen aine

ei ole sitä, miltä se näyttää. Lyijykin voidaan muuttaa kullaksi. Kieltämättä oli alkemisteja, jotka tähän kykenivät, ja alkemian levinneisyys osoittaa, että monet ihmiset oppivat ajattelemaan itsenäisesti puuhaillessaan alkemian parissa. Mutta alkemian varsinainen tarkoitus oli opettaa, että ihmisen tulee muuttaa oman sielunsa "kokoontuloa", muuttaa alempi luontonsa paremmaksi, jotta hänestä tulisi puhdas kuin jalo metalli. Vasta silloin hän saisi vallan luonnonvoimien yli ja voisi tehdä jopa epäjaloista metallista kultaa. Tällaiset harrastelut olivat toisaalta salaisen tiedon lieveilmiöitä, mutta toisaalta ne olivat ennustuksia siitä, mitä oli odotettavissa. Alkemistienkin unelmat ja harrastukset näemme nyt toteutuneina suuressa laajuudessa, sillä alkemia jälleensynty nykyaikaisten luonnontieteitten muodossa. Nyt osataan muuttaa "alkuaineita" toisiksi, ja koko tieteellisteknillinen kehitys paljasti "kullan" eli aineellisen rikkauden salaisuudet.

Kun Valkoisen Veljeskunnan lähettiläs on suorittanut varsinaisen tehtävänsä, niin hänen jälkeensä muodostuu lieveilmiöitä. Niinpä Buddhan jälkeen syntyi buddhalaisuus ja Jeesuksen jälkeen kristillisuus. Kummankin uskonnon piirissä näemme suuret harrastelijoitten joukot, jotka vain harrastavat uskontoa, ja todelliset Buddhan ja Jeesuksen seuraajat ovat verrattain pienenä vähemmistönä. Samoin näyttää tapahtuvan pienempien lähettiläitten esiintyessä. Joku Rosenkreuz tai alkemisti on varsinainen lähettiläs, ja hänen vaikutuksestaan syntyy henkinen liike. Henkinen liike on varsinkin alussa hyväätarkeit-

tava, sillä se yrittää toteuttaa alkuunpanijansa ihan- teita. Mutta tavallisesti henkisen liikkeen suora yh- teys Valkoiseen Veljeskuntaan katkeaa myöhemmin ja liikkeestä tulee enemmän tai vähemmän itsetietoi- nen, ihmisyyttä tavoitteleva ja puolustava aatteelli- nen kulttuuritekijä. Pekka Ervast nimittää näitä Val- koisen Veljeskunnan rajaloosheiksi. Sellaisia olivat mm. edellä mainitsemamme hengelliset ritaristot ja niistä silmukoituneet vapaamuurari- ym. ihmisyyttä edistävät järjestöt. Ne tekevät mitä osaavat. Noitten rajalooshien toiminnan vaikutukset näkyvät myös erittäin selvästi varsinkin länsimailla.

Viralliseksi mennyt kristillisuus saavutti julmuu- tensa huipun toisen vuosituhannen alkupuoliskolla. Ratkaisevasti vuodesta 1000 lähtien alkoivat ns. ke- rettiläisvainot, kunnes v. 1184 perustettiin inkvisitio- tuomioistuin. Kristillinen kirkko pystytti polttoro- viot sillä verukkeella, ettei se muka tahdo verenvuo- datusta. "Noitavasara" oli ahkerassa käytössä, ja on- nettomien ihmisten tuskanhuuto nousi ylimmilleen. Jumala ja Kristus asetettiin julmuuden puolustajaksi.

Mutta kaikella on rajansa, myös ihmisten kärsi- myksillä ja kärsivällisyydellä. Voimme sanoa täydellä syyllä, että kristillinen kirkko herätti omalla toimin- nallaan sosialistisen liikkeen, jonka kärki oli tähdätty kirkollista hirmuvaltaa vastaan. Sosialistiset aatteet alkoivat saada kannatusta noin vuodesta 1600 alkaen ja alkuunpäästyään ne levisivät nopeasti. Tässä nä- emme rajalooshien toiminnan vaikutukset. Onhan tunnettua, että vapaamuurariپییرهistä julistettiin sa- nat: veljeys, yhdenvertaisuus ja vapaus. Uudet tuu-

let alkoivat puhaltaa. Ne tavoittelivat yhteiskunta-elämän muuttamista ja uudistamista, yhteiskuntien, joita kirkot olivat muokanneet vuosisatojen kuluessa. Sosialistit uskoivat ihmisten työllä aikaansaatavaan valoisampaan tulevaisuuteen, ja sellainen näkemys ei sotinut järkeä ja tervettä ymmärrystä vastaan. Tarkoitus oli hyvä ja ylevä, mutta materialismi nieli sosialismin ja seuraukset näemme: luokkataistelut, vallankumoukset verilöylyineen... Väkevämmän oikeus peri voiton.

Toinen, meille mielenkiintoisempi rajalooshien auttamisyritys on spiritistinen liike. Se oli, kuten sosialistinenkin liike, jo ammuin vaikuttaneitten aatteitten, tosiasioitten ja kokemusten jälleensyntymä. Spiritistinen liike suuntautui materialismia vastaan. Se tahtoi näyttää kouriintuntuvasti, että materialismi on satua, sillä ihminen elää kuolemanjälkeenkin. On olemassa maailma, jossa vainajat elävät. Vainajat voivat sopivien olosuhteitten vallitessa tehdä itsensä fyysillisesti elävien ihmisten tajuttaviksi.

Spiritistiset ja mediumistiset ilmiöt ovat olleet tunnettuja kaikkien kansojen keskuudessa. Niistä kertoo mm. Vanha Testamentti. Samuelin kirjassa kerrotaan, että En-Doorin tietäjävaimo nostatti kuningas Saulille Samuelin hengen. Ilmiöt ovat olleet tunnettuja, mutta koska nykyaikainen spiritismi muodostaa liikkeen, joka ulottuu melkein kautta maailman, niin sillä on, kuten Pekka Ervast tilannetta valaisee, menneisyydessä aiheutetut erikoiset syyt.

Näkymätön maailma oli aikaisemmin, kuten edellä esitimme, luonnontilassa. Se oli rakentamaton, kolk-

ko, ikävän harmaa maailma. Siinä ei ollut kulttuuria. Vainajien elämä oli yksitoikkoista, sillä Kristus-henki ei sitä vielä valaissut. Niinpä eräät Valkoisen Veljeskunnan muinais-egyptiläiset rajalooshit keksivät menetelmän vainajien auttamiseksi. Tietäjät kokoontuivat kuolevan ihmisen vuoteen luo ja lauloivat vaikuttavia mantroja, mistä seurasi, että kuoleva säilytti tajuntansa kulkiessaan kuoleman porttien läpi. Kun vainajan ruumis sen jälkeen palsamoitiin, niin eetteriruumiskin säilyi hajoamatta, joten vainaja saattoi tajuuisena elää fyysillisen maailman eetteritilassa. Hän voi seurata näkyväisen maailman tapahtumia ollen itse näkymätön ihmisille.

Tällainen menettely oli sekaantumista luonnon luonnolliseen järjestykseen, sillä vainajan siirtyminen edessä olevaan kiirastuleen viivästyi. Tästä oli karmalliset seuraukset. Kun sielu – kuolemanjälkeisen elämän läpi kuljettuaan – syntyi uudelleen maailmaan, niin hänen sielullis-ruumiillinen kokoonpanonsa oli enemmän tai vähemmän hatara. Hänellä oli mediumistisia taipumuksia. Karman näkökulmasta katsottuna on täysin ymmärrettävää, että ko. rajalooshitkin joutuivat lunastamaan karmalliset aikaansaannoksensa. Viime vuosisadalla nuo rajalooshitkin uudelleen jälleensyntyivät. Silloin heidän oli yhdessä niitten sielujen kanssa, joitten kuolemanjälkeisiin kohtaloihin he olivat puuttuneet, yritettävä auttaa ihmiskuntaa. Tällainen aika koitti viime vuosisadalla, jolloin materialismin valta oli suuri. Silloin syntyi spiritistinen liike, joka tähtäsi materialismin vallan nujertamiseen.

Nykyaikaisen spiritistisen liikkeen alku oli vuonna 1848, tarkemmin sanottuna maaliskuun 31. päivänä. New Yorkin valtiossa, Hydesvillen kylässä oli mökki, jossa "kummitteli". Mökin asukkaat pelkäsivät outoja ääniä ja kolinoita ja muuttivat pois asunnosta. Sen jälkeen muutti mökkiin metodistifarmari John Fox perheineen. Perhe kuuli yöllä salaperäisiä koputuksia, ja kun koputukset jatkuivat aina valojen sammuttua ja perheen mentyä levolle, niin ne kiinnostivat varsinkin rouva Margaret Foxia ja hänen tyttäriään Margareettaa ja Katharinea. Tytöt alkoivat jäljitellä koputuksia ja "ihme" tapahtui: näkymätön koputtelija vastasi tyttöjen koputuksiin. Tytöt ja rouva Fox keksivät lopulta koputus-koodin, jonka avulla koputtaja kykeni ilmaisemaan itsensä, nimensä ja kohtalonsa. Koputtaja sanoi olevansa kulkukauppias, joka oli murhattu mökissä, ja ruumis oli haudattuna mökin kellariin.

Kun tieto tästä levisi, niin kellarin pohja kaivettiin auki, ja sieltä löytyikin ruumiinosia, mm. alaleuka ja hiuksia. Löydöstä syntyi tavaton kohu, sillä tulihan ruumislöydöllä todistetuksi, että näkymätön koputtelija tiesi kätketyn ruumiin paikan, ennen kuin se löydettiin. Samalla tuli todistetuksi, etteivät koputukset olleet vain Foxin perheen aiheuttamia, koska mökissä "kummitteli" jo ennen kuin Foxin perhe sinne muutti.

Tämän tapauksen jälkeen monet alkoivat odottaa samantapaisia ylifyysillisiä ilmiöitä ja silloin huomattiin, että koputuksia ja muita ääniä ja tiedoituksia saatiin aikaan, kun kokoontuneitten joukossa oli ns.

meedio, määrätynlainen herkkätuntoinen ihminen. Ja omituista oli, että sellaisia ihmisiä löytyi paljon. Liike levisi nopeasti, sillä "henkien" olemassaolo herätti koko Yhdysvalloissa suunnatonta huomiota. Parin vuosikymmenen kuluessa oli Yhdysvalloissa noin 30 000 meediota ja kolme miljoonaa spiritistiä. Yhdysvalloista levisi spiritistinen liike kautta maailman, eikä nykyään ole tietoa spiritistien lukumäärästä.

Spiritistinen liike on varmaan saanut aikaan paljon hyvää, ja ehkä se oli tarpeellinen materialismin vallan murtamiseksi. Se kykeni todistamaan, että kuoleman jälkeen on tajuista elämää, ja että ainakin muutamilla ihmisillä on taipumuksia yhteydenottoon vainajien kanssa. Muuta se ei kyennytkään todistamaan. Ihmissielun kuolemanjälkeiset tilat jäivät spiritisteille hämäräksi syystä, jonka vasta Helena Blavatsky paljasti. – Spiritistiselle liikkeelle kävi myöhemmin samaten kuin monelle muulle hyvälle yritykselle: siitä tuli uskonto, sokean uskon uusi ilmennysmuoto, spiritistinen kirkko. Se tunnustaa Jumalan ja henkimaailman, mutta vieroksuu spiritististen ilmiöitten perinpohjaista tutkimista. – Myös sosialistisesta liikkeestä tuli uskonto: sokea usko käytännössä todistamattomien ideologioiden totuudellisuuteen.

Valkoisen Veljeskunnan rajalooshien työ vaikuttaa tietenkin muullakin tavoin valistavana. Mutta koska rajalooshien kokemusperäinen ja itsetietoinen yhteys Valkoiseen Veljeskuntaan on epäselvä, niin niitten yritykset maailman pelastamiseksi ovat myös vailla sitä jumalallisen tiedon valoa ja rakkauden lämpöä, jonka vain Valkoisen Veljeskunnan suora-

nainen apu voi antaa. Mutta valmistavaa työtä ne kieltämättä ovat suorittaneet, ja totuudenetsijöillä, valituilla sieluilla, on rajalooshien toimista paljon opittavaa.

TEOSOFINEN SANOMA

Ihminen on minäkeskeinen olento. On täysi syy epäillä, olisiko ihmisten yhteistoiminta päässyt alkuunkaan, elleivät uskonnot olisi siihen kannustaneet. Kehitys on kuitenkin johtanut yhteiskuntien muodostumiseen, sillä uskonnot käänsivät ihmisten huomion myös toisiin ihmisiin. Uskontojen neuvot voimme keskittää vaikkapa yhteen lauseeseen: Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Uskonnot ottivat huomioon ihmisten minäkeskeisyyden, sillä ihmiset rakastavat itseään ylivoimaisesti, mutta samalla uskonnot opettivat: Rakastakaa myös toisianne. Tämä neuvo iskostui vähitellen ihmisten mieliin, joten yhteiskuntaelämä tuli mahdolliseksi. Mutta Jeesus Kristuksesta alkoi uusi aika, joka sivuuttaa ihmisen rakkaaksi käyneen minän. Jeesus opetti: Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä, Kristus, rakastan teitä. Niin ikään hän opetti: Joka tahtoo sielunsa pelastaa, hän sen kadottaa, mutta joka kadottaa (unohtaa) sielunsa minun tähteni, hän sen pelastaa. Omasta minästään eli sielustaan kiinnostuneet ihmiset tahtoivat pelastaa itsensä välittämättä muista, mutta Jeesus neuvoi: Unohda itsesi, oma pelastuksesi, oma täydellisyytesi, kuvitelmasi omasta ihmeelli-

syydestäsi, sillä persoonallisuus on kuoleman lain alainen. Persoonallisuus haihtuu kuolemassa, ja siitä säilyy ainoastaan se, mikä on Kristushengen kirkastama. Niin opettaa myös Paavali. Tieto, profetoimisen ja voimatekojen lahja katoaa. Kaikki se on kuin helisevää vaskea; vain rakkaus säilyy. Rakastakaa toisianne, sillä rakkaus kestää kuoleman porttien läpi kuljettaessa. – Tämä oli uuden liiton sanoma ja neuvo. Vanha liitto ei tehnyt ketään täydelliseksi. Mutta elämän tahto on, että ihmiset kasvaisivat täydellisiksi ihmisiksi, täydellisiksi rakkaudessa; täydellisyyden avain on itsensä unohtamisessa ja toisten rakastamisessa.

Elämme yhteiskunnissa, joita nimitetään kristillisiksi. Olisi luonnollista, että tuhansissa kristillisissä kirkoissa julistettaisiin: vanha liitto eli vanha aika on päättynyt, ja uusi aika on alkanut. Jeesus Kristus kehottaa rakastamaan toisia ihmisiä Kristuksen rakkaudella, ja hän neuvoo Vuorisaarnassaan, mitä Kristus-rakkaus merkitsee käytännössä. Jospa näin olisi menetelty, niin maailma olisi aivan toisenlainen, sillä myös Kristuksen opetukset olisivat iskostuneet ihmisiin. Mutta mitä näemme? Kristikunta huutaa tuhansissa kirkoissaan Jeesusta Herrakseen ja Jumalan Pojaksi, mutta hänen neuvonsa eivät kelpaa noudatettaviksi. Kristikunta pitää opettajanaan Moosesta hylätin hänenkin tappamattomuuskäskynsä. Kristikunta elää vanhaa aikaa kuten muukin maailma. Jeesus opettaa Vuorisaarnan ensimmäisessä käskyssä, että Kristus-rakkaus käytännössä merkitsee vihastumattomuutta, suuttumattomuutta. Mutta meille opetetaan

virallisen kristinuskon taholta, että vain kirkkojen opettama uskonto on todellista kristinuskoa, kaikki muu on pakanuutta, jota täytyy vihata. Pyhä viha vääraoppisia kohtaan on Jumalalle otollista. Tämän oppinsa kristikunta on käytännöllistyttänyt uskonsodissaan ja inkvisitioissaan Jumalan-pilkka-lakiensa avulla. Vuorisaarnan toinen käsky kehoittaa ajatusten puhtauteen, mutta se sivuutetaan vaikenemalla. Vuorisaarnan kolmas käsky opettaa, että Kristus-rakkaus edellyttää vannomattomuutta. Ei pidä pakkottaa ketään sitomaan itseään valoilla, sillä ihmisellä ei ole mitään antaa valansa pantiksi. Mutta kristilliset yhteiskunnat perustuvat valoille. Ne käyttävät virkavalvoja, sotilasvalvoja, papinvalvoja . . . Valat asettavat raja-aitoja ihmisten välille. Muodollinen vala tekee toisista rehellisiä ja toisista epärehellisiä, vaikka totuudellisuus on sielun tila, jota ulkonainen vala ei voi muuttaa. Ja vala tehdään lisäksi sen kirjan päällä, jonka keskeisin henkilö sanoo: Älkää vannoko maan eikä taivaan kautta. – Vuorisaarnan neljäs käsky kieltää vastustamista pahaa. Mutta nämä kristilliset yhteiskunnat nojautuvat pahan rankaisemiseen ja poistamiseen pahalla: vankiloilla, kuritushuoneilla, keskitysleireillä, teloituksilla . . . Sotalaitos ja siihen liittyvä pakollinen asevelvollisuus kääntää ylösalaisin Vuorisaarnan viidennen käskyn opetuksen, jossa kehoitetaan rakastamaan vihollisiakin.

Tämä kaikki on käytäntöön asti vietyä Jeesus Kristuksen opetusten ylösalaisin kääntämistä, ja kristillisten yhteiskuntien puolustajat huomauttavat, että yhteiskunnat menisivät nurin, jos Vuorisaarnaa nouda-

tettäisiin. Noilta puolustajilta voidaan kysyä: Mistä **tiedätte**, että niin kävisi? Onko jossakin yhteiskunta, joka Vuorisaarnaa noudattaen on mennyt nurin? Jos on, niin missä? Todisteita ei löydy. Sen sijaan on kaikille tunnettua, että kaikki Vuorisaarnan opetuksen vastaisesti eläneet yhteiskunnat ovat luhistuneet yksi toisensa jälkeen. Ne kaikki ovat sortuneet omaan väkivaltaansa, sotaisuuteensa, kaksinaismoraaliinsa . . . Valat eivät ole estäneet niitä luhistumasta, ei liioin "pyhä viha" eivätkä "vääräuskoisten" vainot.

On täysin aiheellista kysyä, miksi tällaisia yhteiskuntia nimitetään kristillisiksi? Eikö sellainen ole ihmisten pettämistä? Farisealaisuuttako kristillisyyks onkin? Sitä se on niin kauan, kun kirkko ja valtio tukevat toisiaan. Jos kirkko ja valtio olisivat erillään, niin kirkko ehkä vielä tajuaisi oman tehtävänsä. Se voisi luopua tukemasta valtion puuhia ja ryhtyä kasvattamaan **kansalaisia** ymmärtämään Kristuksen rakkautta oppia. Kun kansan enemmistö ymmärtäisi uuden ajan hengen ja sanoman, niin yhteiskuntakin muuttuisi kristilliseksi.

Länsimaat elivät nimikristillisyydessään ja materialismissaan, kun teosofinen liike alkoi. Valkoisen Veljeskunnan rajaloosit olivat ravistelleet ihmisiä hieman hereille. Usko kristillisten kirkkojen muokkaamaan Jumalan-kuvaan oli alkanut horjahdella, ja materialistinen maailmankuva alkoi tuntua suurista ihmisjoukoista keinotekoiselta. Silloin Valkoinen Veljeskunta lähetti maailmaan lähettiläänsä, Helena Blavatskyn, joka ryhtyi oikaisemaan ihmisten him-

mentyneitä käsityksiä ja vääristyneitä mielikuvia. Hän selitti, ettei veljeys ole, kuten sosialistit olettavat, saarnattava ihanne, jota pyritään toteuttamaan kieltolakien avulla, vaan veljeys on elettävää elämää, jota ihmiset toteuttavat teossa keskenään. Veljeys on ihmissielun sisäinen pyrkimys olla veljellinen. Veljeys on henkinen todellisuus, sillä kaikki ihmiset ovat yhtä Jumalassa, Kristuksessa. Veljeys on yhteiselämän perusta, se on fyysillisen maailman ensimmäinen totuus. Se toteutuu käytännössä vain siten, että ihmiset muokkaavat omaa sieluaan veljelliseksi. Muokkaaminen tapahtuu jonkun uskonnonperustajan opetuksia noudattamalla. H. P. B. opetti: Jos tahdotte olla kristittyjä, niin seuratkaa Vuorisarna. – Hän opetti, että spiritistit ovat oikeassa uskoessaan henkimaailmaan ja kuolemanjälkeiseen elämään, mutta he ovat väärässä luullessaan tietävänsä jotakin siitä, mikä on ihmisen kohtalo kuoleman jälkeen. Ihminen on suuri mystério, jonka salaisuuteen pääsee sisälle vain se, joka kasvattaa itsessään ne kyvyt ja aistit, joilla voi omakohtaisesti tutkia näkymätöntä maailmaa ja kuolemanjälkeistä elämää. – Hän selitti, että tiedemiehet ovat oikeassa uskoessaan kehitykseen ja aurinkokeskeiseen maailmaamme, mutta he ovat väärässä luullessaan, että elämä on sidottu vain näkyväiseen maailmaan. Hän väitti, ettei aine ole sitä miltä se näyttää ja että atomit ovat jaollisia ja aineellisuuden perusta on aivan muuta kuin tiede olettaa. – Hän perusteli, että uskonnot eivät ole syntyneet tietämättömyydestä, kuten materialistiset uskonnon-tutkijat olettavat, vaan jo aikojen aamulla annettiin

ihmisille alkuperäinen viisauuskonto, jonka jälkiä löytyy kaikkien kansojen keskuudessa. Kaikki myöhemmätkin uskonnot ovat syntyisin samasta alkulähteestä, Valkoisesta Veljeskunnasta. – H. P. B. puhui Mestareista, joita olivat uskontojen perustajat, mutta joita yhä elää fyysillisessäkin maailmassa. Kaksi Mestaria otti vastuun teosofisesta liikkeestä. He olivat eläviä ihmisiä, jotka tunnetaan nimiltään. – Suunnaton oli H. P. Blavatskyn ilmoittama tietomäärä, mutta siitä huolimatta Pekka Ervast nimitti häntä huutavan ääneksi ihmiskunnan erämaassa, Johannes Kastajan tapaiseksi esivalmistajaksi, joka valmisti suuren opettajan tuloa.

— — —

Tarkastellessamme valittujen sielujen kasvatusta näimme, että se on maailmanlaajuista työtä. Kaikkina aikoina ja kaikissa kansoissa ovat nuo ahkerimmat sielut käyneet elämänsä koulua, olleet joko huomattuina tai maailmalta piilossa. He ovat eläneet maailman suolana, vaikkei maailma ehkä ole heitä huomannut. Mutta hengen aatteita he ovat ihmiskuntaan kylväneet, ja heidän ajatuksensa ovat aikanaan saaneet jalansijaa maailmassa. Siellä täällä yhä useammat ihmiset ovat heränneet kysymään elämänsä tarkoitusta, ja valittujen lukumäärä on vähitellen kasvanut. Toiset heistä ovat pyrkineet enemmän kuin toiset, ja siksi valittujenkin joukko on monivivahteinen. Heitä on kaikkien kansojen keskuudessa, sillä ilman heitä maailma joutuisi kaaokseen. Kun uusi uskonto pannaan alulle, niin osa valituista sieluista

tulee uuden uskonnon keskukseksi, sillä he ovat alttiita ottamaan vastaan uusia aatteita ja opetuksia. Niinpä Pistis Sophia kertoo, että Jeesus lähetti edellään maailmaan joukon valittuja sieluja ja asetti heidät syntymään vanhurskaitten ruumiisiin, jotta he, kun Jeesus aloittaa työnsä, olisivat työssä hänen kanssaan.

Mutta valittujakin koskee välttämättömyyden ja vapauden laki. Välttämättömyys näkyy siinä, että he syntyvät maailmaan määrättyä työtä varten. Vapaus näkyy siten, etteivät nuo valitut itse tiedä syntyneensä erikoistehtävää suorittamaan, vaan he saavat itse keksiä elämäntyönsä. Elämä ei pakota heitä, mutta sisässään he tuntevat sellaisen välttämättömyyden, että heidän pitää etsiä totuutta. He eivät löydä rauhaa, elleivät he etsi, kysy ja ponnista henkiseen suuntaan. – Kun siis tuli sen tapahtuman aika, jota olemme nimittäneet mm. Kristuksen toiseksi tulemiseksi, niin oli luonnollista, että valittuja sieluja syntyi maailmaan paljon ja eri asteisia, sillä työsarka on laaja. Tämän tapahtuman yhteydessä voidaan puhua valittujen sielujen luvun täyttymisestä. Olihan se tapahtuma ainutlaatuinen. Kristuksen toista tulemistä on nimitetty maailmanlopun ajaksi, Isän tulemiseksi tuomiolle, kuolleitten ylösnousemisen ajaksi, koska sanotaan, että mm. monet profeetat silloin nousevat kuolleista jne. Ihmiskunta asetetaan silloin kuin vaakalaudalle, jolloin valittujen sielujen lukumäärä ja laatu ratkaisevat tilanteen. Sanotaanhan, että ihmiset tuomitaan **tekojensa** mukaan, joten myös laatu on ratkaiseva. Uskosta ei puhuta mitään. Ihminen ilmen-

tää todellisinta itseään tekojensa kautta, sillä teot ovat hedelmiä ja puu tunnetaan hedelmistään. Kun valittujen sielujen lukumäärä on riittävä ja niiden laatu Kristushengen, Vuorisaarnan hengen mukainen, niin Kristuksen tulo Avataarana voi tapahtua. Onhan silloin kysymys mm. niin valtavasta seikasta kuin karman johdon siirtymisestä saatanalta Kristukselle, mikä tekee taivasten valtakunnan toteutumisen maankin päällä mahdolliseksi. Sellaista mahdollisuutta ei ole näihin asti ollut, sillä saatanan johdossa ollut karma – silmä silmästä ja hammas hampaasta – on aiheuttanut sen, että Kristuksen seuraajat melkein poikkeuksetta ovat saaneet kokea verimarttyriuden. Sellaisten olosuhteitten vallitessa ihmiskunnan tila on ollut synkkä. Mutta karman johdon siirtyessä Kristukselle tuli sellainen mahdollisuus, että ihmiset voivat lunastaa karmaansa henkisellä työllä, elää ja tehdä henkistä työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Silloin voi taivasten valtakunta toteutua ainakin pienissä ryhmissä, valittujen sielujen joukossa. Mikäli siis tarpeeksi valveutuneita valittuja sieluja on kyllin suuri joukko elämän toisessa vaakakupissa, niin se painaa niin paljon kuin toisessa vaakakupissa oleva ihmiskunnan vaikea karma. Silloin vaaka on saavuttanut tasapainon, valittujen sielujen lukumäärä on saavuttanut vaaditun täyttymyksen, ja ratkaiseva vaihe, jolloin maapallo ja sen ihmiskunta siirtyvyy nousevalle kehityskaarelleen, alkaa. – Kun edellä totesimme Kristuksen toisen tulemisen jo tapahtuneen, niin toteamme edelleen, että valittujen sielujen lukumäärä on täyttynyt.

Tämä seikka ei tietenkään merkitse, että muut ihmiset joutuvat kadotukseen. Se merkitsee vain sitä, että ihmiskunta on ratkaisevasti astunut henkeenpautumisen tielle, ja että sota ja väkivalta ovat tuomitut käytäntöön kelpaamattomina. Kaikki ihmisten teot, jotka puolustavat tai toteuttavat väkivaltaa, luhistuvat omaan mahdottomuuteensa. Näin ovat sotiin intoutuneet kansatkin joutuneet tuomiolle, luhistuen yksi toisensa jälkeen.

IHMISYYDEN TEMPELIN RAKENTAMINEN

Viime vuosisadalla julistettu teosofinen sanoma oli tavallaan rajoitettu ilmoitus. Valtavasta tietomäärästään huolimatta teosofia rajoittuu erilaisiin selityksiin maailman ja ihmisen synnystä, ihmisen jumalanpoikkeudesta, kehityksen laista, jälleensyntyminen ja karmen lakien toiminnoista . . . Teosofinen maailman-katsomus on tosiasioihin perustuva oppirakennelma, joka avartaa ihmisten käsityksiä elämästä ja ihmisestä. Vaikka H. P. Blavatskyn julistuksen synnyttämä teosofinen liike onkin hajaantunut moneksi haaraksi, niin itse julistus, teosofiset opit, ovat hedelmöittäneet sangen useita uskonnollis-mystillisiä aatevirtauksia. Suuret ihmisjoukot ovat löytäneet teosofias-ta ainakin vähän valoa elämäänsä, joten – kun ymmärrämme ihmisiä jälleensyntyvinä yksilöinä – nämä teosofian valon saaneet ovat uudessa ruumistuksesaan tulevan ihmiskunnan eturivistössä. Yleisteosofinen työ ei ole mennyt hukkaan.

Olemme todenneet jo edellä esitetystä, ettei Valkoisen Veljeskunnan työ ole sattumanvaraista. Uusi aika oli tulossa, ja sitä valmistettiin usealla tavalla. Lähin ja ratkaisevin valmistus oli teosofinen julistus, ja siinä avautui laaja työkenttä eriasteisille valituille

sieluille, valiojoukolle, kuten P. E:n sanonta kuului. Voimme luonnehtia asioita ja tilanteita näin:

Kysymyksessä on koko ihmiskuntaa valaisevan ja auttavan henkisen avun tarjonta. Avun lähin tavoite on Pohjolan valkoinen valtakunta, joka avaa sylinsä uusille mysterioille. Tästä päämäärästä ei ollut syytä puhua alussa, sillä puuhun oli noustava tyvestä. Teosofinen elämänyymmärrys valmisti maaperää, ja siksi Pekka Ervast sanoikin, että H. P. Blavatskyn teosofia ja koko aikamme sivistys on huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa. – Vaikka teosofien suuret joukot eivät olleetkaan tietoisia siitä päämäärästä, jonka perusraivausta H. P. Blavatsky suoritti, niin se ei suinkaan merkinnyt, etteikö päämäärästä olisi tiedetty, ainakin aavistettu. Eräs teosofisen liikkeen takana olevista Mestareista sanoi, että teosofinen liike kuuluu renkaana suurempaan yritykseen. Niin ikään H. P. Blavatsky kirjoitti, että vanhat mysteriot ovat lopettaneet toimintansa aikoja sitten, mutta uusia mysterioita valmistellaan. Myös hän lähetti Pekka Ervastille sanan, että valo tulee Pohjolasta, Suomesta. Tällä sanomallaan H. P. B. todisti joko tietävänsä tai aavistavansa sen päämäärän, johon aikamme teosofinen ja kristosofinen liike pyrkii. Päämäärän on Pekka Ervast paljastanut monipuolisissa opetuksissaan. Päämäärä merkitsee muinais-egyptiläisen mysteriokulttuurin uudestisyntymistä Suomessa. Sitä varten on aikaansaattava suuri uskonpuhdistus etenkin kristikunnan piirissä, sillä Jeesus Kristuksen opetukset, Vuorisaarna, on asetettava kristinuskon perustaksi. Jeesus Kristus toi Kristuksen ihmisten sydämiin ja

aloitti uuden ajan, mutta Kristuksen luo tullaan toisten uskontojen kautta. Kristikunta hylkäsi kaikki muut uskonnot, ja siksi se ei tunne Kristusta. Uusi uskonpuhdistus saa aikaan muutoksen: vanhoihin uskontoihin tutustumalla nähdään, että kaikki uskonnot ovat syntyneet samasta alkulähteestä. Niitten viisaus on avain Kristuksen ymmärtämiseen.

Uskonpuhdistus ymmärretään tavallisimmin ulkoinaiseksi asiaksi, mm. kristillisten kirkkojen opinkappaleitten oikomiseksi. Sellaista uskonpuhdistusta suoritti mm. Luther, taistellessaan kirkollista anekapua vastaan. Teosofista oppirakennelmaa on pidettävä uskonpuhdistukseen sisältyvänä, sillä avartaahan se ihmisten ajatusmaailmaa. Mutta todellinen uskonpuhdistus tapahtuu ihmisen sielussa silloin, kun ihminen puhdistaa oman sieluelämänsä. Vasta sellainen uskonpuhdistus on täysin todellista.

Pekka Ervastian elämäntyö oli alusta loppuun asti uskonpuhdistustyötä. Elämänsä loppuvaiheetkin hän pyhitti uskonpuhdistukselle. Hän matkusti Amerikkaan syksyllä 1933. Matkansa tarkoitusta hän kuvaa mm. seuraavasti: "Nyt on tämä kristikunnan reformatsioni keskitettävä suureen ponnistukseen Pohjolessa, ja sitä varten on julkaistava teos, joka piirtää uskonpuhdistuksen selvät ääriviivat ja kutsuu kirkkoja ja lahkoja mahtavaan työhön Jeesuksen ja Paavalin auttamiseksi heidän suunnitelmiensa toteuttamisessa." (Ruusu-Risti 1933 s. 200).

Pekka Ervast kirjoitti Amerikassa ollessaan kirjan "Suuri seikkailu". Käsikirjoituksena olevasta kirjasta

taan hän sanoi mm: "Olen kätkenyt uuden kirjani jokaiseen lukuun pienen jalokiven, rajapyykin, josta etsijä voi tietää, millä kohtaa elämässään hän on". (Kirjoitin nämä Pekka Ervastin sanat muistikirjaani heti, kun P. E. lausui ne. V. Lehtonen)

"Suuri seikkailu" on tietäjän kirjoittama, joten on ymmärrettävää, että sitä luettaessa tarvitaan avaimia. Uskon olevan useampia avaimia ja että niitä on löydettävissä ko. kirjasta. Toiset avaimet löytynevät helposti, toiset vasta eletyn historian valossa. Edellä mainitsemamme avaimen antoi Pekka Ervast itse, ja se soveltuu asteittaisesti jokaiselle lukijalle.

"Suuri seikkailu" on kirjoitettu kaunokirjalliseen muotoon, se on eräänlainen matkakertomus. Kirjan päähenkilö, tohtori Kotka, matkustaa Amerikkaan. Matkallaan hän tapaa useita henkilöitä, tekee havain- toja ja saa kokemuksia. Hän matkustaa ensin junal- la, sitten laivalla Atlantin yli Amerikkaan. Junassa hän tapaa kirkkoherra Santalan, joutuen keskustele- maan hänen kanssaan. Keskustelu jatkuu myös lai- vassa, sillä Santalakin matkustaa Amerikkaan. Ame- rikassa tohtori Kotka joutuu kosketuksiin erilaisten etsijäsielujen kanssa, saavuttaen lopulta matkansa pään. – Lukija voi rinnastaa itseään, oman sielunsa tilaa, omia uskomuksiaan ja ennakkoluulojaan kir- jassa esitettyihin tapahtumiin, eri henkilöitten usko- muksiin ja harrastuksiin. Hän voi todeta: tämän koh- dan olen jo voittanut, tai: parhaillaan olen samassa ansassa kuin tuo henkilö on. Näin tehden lukija pää- see selville itsestään ja voi oikaista omaa sieluaan sii- nä, missä huomaa erehtyneensä tai tehneensä epäsel-

viä ratkaisuja. Näin luettuna "Suuri seikkailu" on sisäisen uskonpuhdistuksen opas.

- - -

Tarkkaavainen lukija huomaa, että "Suuressa seikkailussa" on eräitä asetelmia, joissa hänen oma olemuksensa, järki, tunne ja tahto, on puettu henkilö-hahmoihin. Sellainen asetelma esiintyy rautatieasemalla junan lähtöä odoteltaessa. Asemalla ovat tohtori Kotkan lisäksi hänen puolisonsa Ingrid ja heidän poikansa Ilmari. Kotka hyvästelee vaimoaan ja poikaansa. Ero on haikea, mutta heitä yhdistää rakkaus ja heidän välillään vallitsee sopusointu. Jokainen heistä on tietoinen uskonpuhdistuksen välttämättömyydestä ja Kotkan osuudesta uskonpuhdistukseen. Tällainen asetelma kuvaa ihmistä: isä järkeä, äiti tunnetta ja poika tahtoa eli uskoa. Kirjassa sanotaan myöhemmin, että Kotka uskoo Ilmari-pojasta kasuvan uuden uskonpuhdistuksen toimeenpanijan: Ille faciet, hän on sen tekevä.

Pekka Ervast opettaa: kun järki ja tunne ovat saavuttaneet sopusoinnun, niin tahto eli usko herää. Toisin sanoen: usko herää silloin, kun järki ei hyväksy alhaisia ja epäinhimillisiä tunteita, eikä tunne hyväksy kylmän laskelmoivaa järkeä. Kun ihminen saavuttaa itsekasvatuksen avulla tällaisen tasapainon, niin hän uskoo ihmisyyden voittoon ja kykenee työhön ihmisyyden puolesta. Asemalla olevat Kotka, Ingrid ja Ilmari kuvaavat sopusoinnun saavuttanutta ihmistä, jonka usko on herännyt, ja joka on valmis työskentelemään uskonpuhdistuksen puolesta. – On huo-

mattava, että "Suuri seikkailu" on alusta loppuun omistettu uskonpuhdistuksen asialle.

Lukija on tilaisuudessa rinnastamaan oman sielunsa tilaa Kotkan, Ingridin ja Ilmarin ymmärrykseen ja tunteeseen ja kysymään itseltään: ovatko minun järkeni ja tunteeni sopusoinnussa, uskonko minä ihmissyyden voittoon, uskonko uskonpuhdistuksen tarpeellisuuteen? Jos lukija huomaa itsessään puutteellisuutta, niin hän voi oikaista itseään.

Tohtori Kotka istuu junassa **omassa vaunuosastossaan**. Junailija tuo hänelle sanan, että **toisen luokan** vaunussa on eräs herra, joka haluaa tavata Kotkaa. Sanan lähettäjänä oli kirkkoherra Santala. Saatuaan luvan Santala saapuu Kotkan vaunuosastoon. – Suomen rautateillä oli ensimmäisen, toisen ja kolmannen luokan vaunuja silloin, kun "Suuri seikkailu" kirjoitettiin. Kolmannen luokan vaunuissa ei ollut varsinaisia vaunuosastoja, joten Kotka matkusti ensimmäisen luokan ja Santala toisen luokan vaunussa.

"Suuri seikkailu" esittää tässä toisen asetelman totuudenetsijän sisäisestä asenteesta. Santala edustaa ihmisen alemmaa ymmärrystä ja Kotka korkeampaa minää, Kristus-minää. Alempi ymmärrys – Santala – on siksi valistunut, että se kaipaa korkeampaa viisautta ja pyrkii mietiskelyssä korkeamman minänsä – Kotkan – yhteyteen. Alemman ymmärryksen on noustava korkeamman minänsä luo eikä päin vastoin. Sen on mentävä "Kotkan vaunuosastoon", kuvaannollisesti. Näin alkaa Jumalan etsijän matka, etsijän, jonka alempikin minä jo kaipaa totuutta ja jo

ka Kristus-minässään etsii, olisiko maailmassa täysin todellista totuuden etsintää.

Rovasti Santala edustaa myös sellaista nykyaikais- ta kristittyä, joka on miettinyt virallisen kristillisyy- den ongelmia. Hän ei ole aivan "tavallinen" usko- vainen. Hänellä on, nähtävästi jumaluusopillisten tutkimustensa vuoksi, kirkkokristillisiä ennakkoluu- loja, sillä Santala pitää mm. kirkollista arvojärjestys- tä pyhänä. Mutta hän sanoo käyneensä tohtori Kot- kan luennoilla, vaikka tiesi Kotkan luennoineen teo- sofiasta ja "pakana"-uskonnoista. Santala siis etsi, mietiskeli ja tutki kristinuskon olemusta. Hän näki virheitä viralliseksi "kehittyneessä" uskonnossa. Hän ymmärsi helvettiopin järjettömyyden, kuolemanjäl- keisen elämän ja jälleensyntymisen mahdollisuuden. Santalaa häiritsi vain Kotkan huomautukset kirkon virheistä, vaikka hän samalla ymmärsi, että vallitse- vissa kristillisissä käsityksissä on korjaamisen varaa. Sanalla sanoen: rovasti Santala on heräämässä etsi- mään totuutta, vaikka hän vielä on ennakkoluulojen- sa vanki. Hän jopa tunnustaa Kotkan viisaaksi ihmi- seksi ja ihmettelee, miksei Kotka ole ryhtynyt kir- kon palvelijaksi.

Matka junassa, samoin keskustelu rovasti – kirk- koherra – Santalan ja tohtori Kotkan välillä jatkuu. Kotka kertoo nuoruutensa unelman. Hän olisi tahto- nut tulla kirkon palvelijaksi, mutta sillä peruutta- mattomalla ehdolla, että hän olisi saanut aloittaa re- formaation kirkossa. Vain arkkipiispana hän olisi voinut sen aloittaa. Kotka kertoo kirjoittaneensa sil- loiselle arkkipiispalle, että arkkipiispa panisi toimeen

eräitä uudistuksia kirkossa. Mutta jos arkkipiispa tuntee itsensä liian vanhaksi uudistusten toimeenpanijana, niin hän voisi tehdä Kotkasta arkkipiispan. Kotka ei halunnut luonnollista käytäntöä seuraten tulla papiksi, piispaksi ja arkkipiispaksi, sillä sellaisella porrastuksella ei olisi ollut mitään arvoa. Kotka uskoi Jumalaan täydellisesti. Jos Jumala on kristillisten kirkkojen Jumala ja hallitsija, ja Kotkan elämän tarkoitus on olla kirkon päänä, niin Jumala kaikkivaltiaana asettaa hänet arkkipiispaksi. Kirkko opettaa Jumalan kaikkivaltiudesta. Kotkan uskon takana ei ollut kunnianhimoa, vaan hän oli uskossaan ehdoton.

Rovasti Santala huomautti, että tohtori Kotka tekee pilkkaa pyhistä asioista. Santalan mielestä pappeus ja piispuus ovat Jumalan asettamia, apostolisilta ajoilta perittyjä. Hän ei osannut erottaa kirkkoa ja uskontoa toisistaan. Santala eli kuin sumussa, ja sumu oli kirkollinen lumous. Hän piti mahdottomana mm. sitä, että Jumalan enkeli voisi ilmestyä ihmiselle nykyaikana, kuten Kotka kertoi itselleen tapahtuneen. Santala uskoi kuitenkin perkeleeseen ja hänen enkeleittensä mahdolliseen ilmestymiseen. Olihan Kotkan kertomus omituinen. Hän kertoi, että keskellä päivää hänen huoneeseensa tuli salaperäisellä tavalla ihminen, jonka kanssa hän keskusteli. Salaperäinen olento kehotti Kotkaa tutkimaan vieraita uskontoja. Kun Kotka vielä mainitsi noudattaneensa salaperäisen vieraan neuvoja ja siten löytäneensä totuuden, niin Santalan käsityksen mukaan salaperäinen olento oli pahan hengen lähetti. Jos olento olisi

ollut Jumalan lähetti, niin hän olisi tietenkin neuvonut tutustumaan kristinuskoon. – On ymmärrettävää, että jumaluusopillisen kasvatuksen saanut ihminen ajattelee juuri näin.

Santala eli sisäisten ristiriitojen keskellä. Hänen mielestään Kotka oli perin viisas ja hänen kokemukseensa ainutlaatuisia. Mutta ne eivät täysin sopineet siihen maailmankuvaan, jonka Santala oli tullut omaksuneeksi. Kuitenkin Santala ymmärsi uskonpuhdistuksen tarpeellisuuden ja piti Ruotsin kirkon arkkipiispa Söderblomin tekoa oikeana, tämän kumotessa perkele- ja helvettiopin kristinuskoon kuuluttomina. Santalan päivätajuinen minä eli vielä sekavan oppirykelmän viidakossa, vaikka hänen parempi itsensä olikin melko avoin totuudelle, kaipasi totuutta ja etsi vastauksia elämän syvimpiin kysymyksiin.

”Suuren seikkailun” lukijalla ja tutkijalla on tilaisuus rinnastaa omia uskomuksiaan ja vakaumuksiaan sekä rovasti Santalan mielikuviin, käsityksiin ja kirkollisiin näkemyksiin että tohtori Kotkan opetuksiin. Näin tehden hän pääsee selville itsestään. Hän voi tarkistaa omia vastaavia näkemyksiään, oikaista niitä mikäli näkee ne virheellisiksi. Jos hän Santalan tavoin ei osaa erottaa kirkkoa ja uskontoa toisistaan, niin kääntyköön silloin mietiskelyssään korkeamman minänsä puoleen ja ajatelkoon epäselvyyden puhki. Tai jos hän vielä uskoo pahan ”pääpomoon”, perkeleeseen, joka Jumalan ikuisena vihollisena tuntuu olevan Jumalaakin voimakkaampi, niin miettiköön niin kauan, että asia valkenee. Oppaana hänellä on Kot-

kan neuvot. Tämän tehtyään hän voi edetä sisäisessä uskonpuhdistuksessaan, jota "Suuren seikkailun" toinen luku kuvaa.

Tohtori Kotkan matka jatkuu merellä. Laivassa hän tapaa odottamatta rovasti Santalan, joka myös on matkalla Amerikkaan, huvimatkalla. Santalan ja Kotkan kesken sukeutuu jälleen keskustelu uskonnon peruskysymyksistä Santalan esittäessä mm., ettei ihminen jaksa omalla voimallaan pelastua synnistä. Hänen täytyy tunteillaan tuntee syntinsä ja rukoilla pelastusta. Vieläpä hän väittää, ettei ihminen osaa pyrkiä täydellisyyteen, johon Kotka huomauttaa, että jokainen kykenee pyrkimään ja että vanhoissa uskonnoissa nimenomaan pyrittiin sen Jumalan tuntemiseen, joka on jokaisen ihmisen sisin henki, Itse. Niin ikään historia todistaa, että ainakin muutamat ihmiset, kuten Buddha, Fransiskus Assisilainen ym., ovat päässeet lähelle täydellisyyttä.

Laivamatkan aikana rovasti Santalalle selviää eräitä asioita, ensin älyllisesti ja sen jälkeen kokeellisesti. Hänelle selviää mm., että jos joku näkee näyssä helvetin, – Dantehan näki Juudaksen helvetissä – niin se näky ei todista mitään helvetin ikuisuudesta. Voihan Juudas joskus päästä helvetistä. Santala hämmästyy myös sitä Kotkan väitettä, että hän, Kotka, on näkymättömässä maailmassa samassa asemassa kuin jos hän kävelisi Helsingin katuja.

Näitten älyperäisten selitysten jälkeen Santala saa käytännössä kokea, että ihmisessä piilee salaperäisiä voimia. Kotka paransi Santalan päänsäryn antamalla Santalalle elinvoimaansa. Niin ikään Kotka osasi pu-

hutellessa Santalan edesmennyttä äitiä, tuoda häneltä terveisiä, kuvailla yksityiskohtaisesti Santalan äidin kuoleman sekä lopuksi sanoa, että Santalakin oli nähnyt näyn. Santala oli nähnyt kuolleen äitinsä ilmielävänä, ja koska Santala ei ollut kertonut näystään kenellekään ja kuitenkin Kotka kuvasi hänen näkynsä, niin se oli varmin todistus Kotkan ihmeellisistä kyvyistä. Lopulta Santala myöntää, että Kotka olisi todellakin voinut olla kirkon pää.

”Suuren seikkailun” lukija voi jälleen suorittaa sisäistä uskonpuhdistustaan. Hän voi miettiä onko mahdollista tietää jotakin **ikuisuudesta**. Kenties hänelle selviää, että **ikuinen** helvetti on ajatuskömmähdys, jonka kirkko on peittänyt sanoilla: Jumalan ihme. Noilla sanoilla kirkko on aina peittänyt kaiken, mikä käy yli ihmisen ymmärryksen. – Kenties lukijallakin on kokemusta magneettisesta parantamisesta tai hän on nähnyt näyn. Kun tällaisia kokemuksia ei tule kirjoitetuksi muistiin niin ne unohtuvat. Ne olisivat kuitenkin selventäviä todistuksia sisäistä uskonpuhdistusta tehtäessä. Ken on omaksunut teosofisen elämänymmärryksen, hänelle Kotkan kertomukset ovat valaisevia.

Kolmas luku kertoo tohtori Kotkan kokemuksista Amerikassa. Santala ei esiinny enää. Kotka saapuu Washingtoniin, tohtori Madisonin, varakkaan ja tietoviisaan miehen kotiin. Madison on alansa specialishti. Hän on tutkinut useita uskontoja, teosofisen liikkeen eri haarautumia sekä mystillisiä ja okkultisia seuroja ja yhdistyksiä. Hänellä on näistä asioista paljon tietoa. Tohtori Madison kertoo olevansa Mestari

Kuthuumin oppilas, mutta vastaa vältellen Kotkan sitä seikkaa koskeviin kysymyksiin. Madison uskoo myös uskonpuhdistuksen tarpeellisuuteen, mutta pitää kristinuskon puolustamista ja arvoon nostamista tarpeettomana, koska kirkot huolehtivat kristinuskosta. Madison on selvillä myös kosmillisesta Kristuksesta, mutta ei tunne Vuorisaarnassa ilmoitettuja Jeesuksen käskyjä. Kotkan opastamana hän ymmärtää, että Jeesus todellakin eli ajanlaskumme alussa. Madison ihastui kuullessaan Vuorisaarnan käskyistä. Hän on vilpiton ja ennakkoluuloton totuudenetsijä.

Madisonin luo saapuu roomalaiskatolisen kirkon piispa Sparvagli, joka yhtyy hetkeksi keskeytyneeseen keskusteluun. Kuullessaan Vuorisaarnan käskyistä piispa kehottaa tohtori Kotkaa luettelemaan ne. Vasta kun Kotka on ne luetellut, piispa sanoo, että Rooman kirkko kyllä tuntee ne, mutta ei opeta niitä kansalle, koska käskyt ovat opetuslapsia varten. Kirkko käskee munkkinsa ja pappinsa noudattamaan niitä. Piispa Sparvagli oli juuri saapunut paavin luota – hän palasi samassa laivassa, jossa tohtori Kotkakin saapui – ja kertoi puhuneensa paavin kanssa myös teosofisista vaikutelmista. Paavi oli sanonut teosofeista, että he ovat rakkaita sieluja, kunpa vain saisi heidät kirkon helmaan.

Lukija saa piispan puheista sen käsityksen, että paavikin toivoo uskonpuhdistusta. Paavi vain ei voi itse sitä aloittaa, koska se järkyttäisi kirkkoa. Piispan asennoituminen Vuorisaarnaan tuntuu melkein keksityltä.

Tässä luvussa on paljon opittavaa. Paavin toive saada teosofit kirkon helmaan on jo osaksi toteutunut vapaakatolisen kirkon muodossa. – Lukija on tilaisuudessa tunnustelemaan itseään, suhdettaan kirkkohierarkiaan ja piispa Sparvaglin näkökantoihin. Lukija voi tutkia itseään, onko hän mahdollisesti joutunut samantapaiseen ”torniin” kuin Madison: tarkkaileeko hänkin henkisiä liikkeitä ja uskontoja vain niitä arvostellakseen, tavallaan siis omaksi nautinnokseen, vai tahtooko hän saada oppia ja opetusta sen vuoksi, että osaisi auttaa uskonpuhdistuksen asiaa. Uskooko hän olevansa jonkun nimeltämainitun Mestarin oppilas ja jos uskoo, niin millä perusteella. Lukijalla on tilaisuus arvostella, kuka noista kolmesta on viisain: piispa Sparvagli, tohtori Madison vai tohtori Kotka. Hän voi havaintonsa perusteella oikeista itseään. – Madison on hyvä kuva valistuneesta, älykkäästä ja etevästä etsijäsielusta, joka tietää paljon, mutta ei vie tiedoillaan uskonpuhdistusta eteenpäin.

Lukijan tähänastinen tutkimus käsittää oman sielunsa älyperäistä selvittelyä. Hän raivaa itsestään ennakkoluuloja, virallistuneen kristillisyyden kasvannaisia ja materialistisia uskomuksia. Samalla hän saa totuudenmukaisen käsityksen Jumalasta, ihmisestä ja uskonnosta. ”Suuren seikkailun” neljäs luku muodostaa käännekohdan teoriasta käytäntöön. Luvun nimi on ”Kaksi kirjettä”: Kotkan puolison Ingridin kirje ja Kotkan vastaus. Kotka toivoo pojastaan Ilmarista uuden ajan Lutheria, joka toteuttaa uskonpuhdistuksen, ja kertoo matkalla tapaamistaan ihmisistä.

Kaikki he olivat tehneet hyvän vaikutuksen ihmisiinä, ”mutta kuitenkin on sydämeeni jäänyt kuin suuri aukko. En ole saanut mitään lohtua enkä tyydytystä hengelleni . . .” Suomalainen kirkkoherra oli tehnyt syvimmän vaikutuksen. ”Onkohan uusi uskonpuhdistus todella alkava Suomesta”, kirjoittaa Kotka. – Neljäs luku merkitsee – tällä avaimella avattuna – lukijalle itsetutkistelun ja tilinteon aikaa. ”Suuri seikkailu” kehottaa siirtymään käytännön uskontoon.

— — —

Viides luku kertoo tohtori Kotkan saapumisesta Whitewayn koloniaan, yhdyskuntaan, jossa toteutetaan Kristuksen oppia käytännössä. Ihanneyhteiskunta-aate on elänyt kristikunnassa alkuseurakunnasta lähtien, eikä se ole ollut vieras teosofisessaan liikkeessä. Suomalaisetkin ovat olleet mukana niissä puuhissa. Muistammehan ihannesosialistin ja teosofin Matti Kurikan perustaman Malkosaaren Sointulayhdyskunnan ja Toivo Uuskallion Brasiliaan perustaman Penedo-yhdyskunnan. Uuskallio harrasti myös teosofiaa. Whitewayn yhdyskunta kuvataan sikäli poikkeukselliseksi, ettei se syntynyt hetken mielijohdteesta, aatteellisesta hurmanhenkisyydestä, helpomman toimeentulon kuvitelmista eikä esim. kasvissyönnin ihannoimisesta. Sen aiheutti Whitewayn perustajan Mr. Newbergin Kristus-kokemus. Yhdyskunnan tarkoituksena oli valmistaa tilaisuus Kristuksen opetusten käytännöllistytymiselle. Siksi lienee asiallista perusteellisesti tutustua Mr. Newbergin kamppailuihin ja voittoihin.

Mr. Newberg oli menestyvä liikemies ja myös eräänlainen totuudenetsijä. Hän oli tutustunut mm. teosofiaan. Hänellä oli perittyä omaisuutta, joka nopeasti lisääntyi niin, että hänestä tuli monimiljoonikko. Sitten kohtasi häntä suuri suru. Hänen äitinsä ja nuori vaimonsa kuolivat kuukauden sisällä. Mr. Newbergin elämä tuli tyhjäksi, tarkoituksettomaksi, mauttomaksi. Hän oli kyllä oppinut ymmärtämään elämää karman ja jälleensyntymisen kannalta, mutta sekään ei nyt merkinnyt hänelle mitään. Hänen sie-lunsa kapinoi. Sitäkö varten ihmisen pitäisi olla ole-massa, että saisi syödä, nukkua ja tehdä työtä. Rik-kauden kokoaminen ei voi olla elämäntehtävä.

Pohtiessaan elämäänsä Mr. Newberg muisti Jee-suksen lauseen rikkaalle nuorukaiselle: Myy kaikki mitä sinulla on ja jaa köyhille, ja tule ja seuraa mi-nua. Tarkoittikohan Jeesus kaikkia rikkaita? Noinko pitäisi minunkin tehdä? Newberg tunsu sielussaan sanomatonta rauhaa ja autuutta ja päätti: minäpä teen kuten Jeesus neuvoi. Newberg suunnitteli en-sin omaisuutensa jakamista hyväntekeväisyyslaitok-sille, jotka tekisivät hänet kuuluisaksi hyväntekijäksi, mutta huomasi heti, ettei Jeesus sellaista tarkoitta-nut. Omaisuus olisi jaettava omasta kädestä köyhille. Entä ottaisivatko hänen tuntemansa köyhät vastaan almuja? Ehkä olisi toimittava tuntemattomana aut-tajana ja lähetettävä postin kautta. Sellainen puuha kestäisi ehkä vuoden. Entä sitten? Olisiko ryhdyttävä jälleen keräämään omaisuutta, että olisi mistä ja-kaa? Vai pitäisikö heti jättää omaan käyttöön riittä-

vä summa, jotta voisi elää lopun ikäänsä tyhjätöimittajana?

Silloin Newberg muisti, että Jeesuksen lauseessa oli jatko: tule ja seuraa minua. Mitä on Jeesuksen seuraaminen? kysyi Newberg itseltään. Tarkoittiko Jeesus, että rikas nuorukainen lähtisi kävelemään Jeesuksen perässä kylästä kylään, vai oliko neuvo tarkoitettu mm. hänelle, Newbergille? Jos oli, niin mitä on Jeesuksen seuraaminen? Jokainen ns. uskoinen siitä puhui, mutta kukaan heistä ei osannut antaa muuta kuin epämääräisiä selityksiä syntisyydestä ja pelastuksesta, uskosta ja kuolemanjälkeisestä autuudesta. Mutta Newberg ei välittänyt kuolemanjälkeisistä, hän halusi tietää, mitä Jeesuksen seuraaminen on tällä hetkellä. Silloin tuli teosofia avuksi. Newberg sattui lukemaan H. P. Blavatskyn erään kirjoituksen, jossa sanottiin, että Tolstoi oli Kristuksen opetuksia noudattamalla yhdistänyt ylemmän ja alemman minänsä. Newberg hankki kaikki saatavissa olevat Tolstoin kirjat. Niitä tutkiessaan hän pääsi sisälle Kristuksen opetukseen, Vuorisaarnan käskyjen henkeen. Hän käsitti, että pahan vastustamattomuus on Kristuksen opin kulmakivi. Vuorisaarnaa seuraamalla Newberg löysi Jumalan kokemusperäisenä tosiasiassa. Usko muuttui hänessä tiedoksi jo ennen kuin Whiteway perustettiin. "Kuinka olisin tämmöiseen elämään antautunut, jos uskoni olisi perustunut hiekkaan? Tietysti minä olin nähnyt Jumalan." – Newberg olisi jakanut omaisuutensa, mutta teosofia tuli avuksi opettamalla, että omaisuus ei ole hänen, se on Jumalan. Newberg tunsi olevansa vain ta-

loudenhoitaja. Vaikka hän olikin miljonääri, oli hän sisäisesti köyhä, kaikesta luopunut. Jumalan eli Kristuksen kokemuseräinen löytäminen ratkaisi myös kysymyksen rahojen käytöstä.

Pekka Ervast antaa tässä uudenlaisen opetuksen: köyhyys tai rikkaus ei merkitse mitään; Jeesuksen käskyt ja neuvot mammonan suhteen merkitsevät, että ihminen muuttaisi sielunsa himottomaksi; köyhä voi himoita rikkautta ja rikas voi teeskennellä olevansa kaikesta luopunut; kaikki sellainen on ulkokultaisuutta, Jumalan edessä ei pidä näytellä. Newberg on esimerkki täysin rehellisestä, sisäisesti kaikesta luopuneesta totuudenetsijästä.

Newberg osti maatilan ja kutsui sinne sanomalehti-ilmoituksen avulla niitä perheitä tai yksityisiä ihmisiä, jotka halusivat elää esim. Tolstoin opettamalla tavalla. Näin syntyi Whitewayn yhdyskunta. Elämä siellä oli harmoonista ja onnekasta, sillä Kristuksen opetuksia pyrittiin noudattamaan. Epätietoiseksi kuitenkin jäi, kävivätkö kolonian jäsenet samojen kamppailujen läpi kuin Mr. Newberg, löysivätkö hekin Jumalan. Kenties joku otti elämänsä mukavuuden kannalta. Suomalainen Onni Vuori, eräs kolonian jäsen, osoittautui erittäin tietämättömäksi mm. siitä, mistä tulevat yhteisön ylläpitämiseen tarvittavat varat. - Newberg sanoi pitävänsä nykyhetkeä niin tärkeänä, että hän on jopa vieraantunut jälleensyntymisajatuksesta. Hän ei halunnut pohtia sitä, miten käy niitten ihmisten, jotka eivät jaksakaan elää siten kuin koloniassa elettiin.

Lukijalla on jälleen tilaisuus rinnastaa edelläsanoituun omia uskomuksiaan, kuvitelmiaan, toiveitaan ja pyrkimyksiään. Mikä on hänen, lukijan, käsitys rikkaudesta ja köyhyydestä? Uskooko hän, että Kristuksen opetuksia voi noudattaa vain samoin ajattelevien keskuudessa? Onko hänellä ihanneyhteiskuntaunelmia ja jos on, niin onko hänen unelmillaan muita tarkoitusperiä kuin Kristuksen löytäminen, Mestarin tahdon toteuttaminen? Unelmoiko hän – lukija – ehkä, että elämä olisi ihanneyhteiskunnassa helppoa; tai että siellä voisi olla esim. kasvissyöjä ja siten välttää eläinten tappamista? Onko ihmisen tappaminen pienempi vain suurempi rikos kuin eläimen tappaminen? Toivooko lukija saavansa ihanneyhteiskunnassa **toisilta** veljellistä ystävyyttä? Entä kestävätkö tällaiset motiivit koetuksia? Lukija voi lisäksi syventyä uudestisyntymisen mysteroon ja kysyä itseltään: onko uudestisyntymä henkisen tien alku- vaiko loppupää? ”Suuri seikkailu” opettaa ihmisen Kristus-suhteesta mm: ”Ystävämme tohtori Madison Washingtonissa aavistaa, mutta ei ole kokenut. Mr. Newberg Whitewayssa on kokenut, mutta pysähtynyt siihen. Ensimmäinen (kristityn) sinetti on Paavalin tulikaste, joka oli sama kuin Steefanoksen ja apostoli Johanneksen.” – Jos uudestisyntymä on henkisen tien alku, niin teosofinen elämänymmärrys oppeineen liittää uudestisyntyneen ihmisen muuhun ihmiskuntaan, kaikkien ihmisten kamppailuihin. Olemme jälleensyntyviä ihmisiä. Uudestisyntyneen ihmisen tulisi kysyä: miten käy niitten ihmisten, jotka eivät vielä tunne Kristusta? Teosofia antaa vastauksen: he syntyvät

uudelleen lapsina maailmaan. – Lukija voi myös tutkia, pitääkö hän Vuorisaarnaan nojautuvaa sisäistä uskonpuhdistusta tarpeellisena, ja jos pitää, niin onko hän ryhtynyt sitä suorittamaan . . .

— — —
"Suuren seikkailun" kaksi viimeistä lukua, "Versailles" ja "Ken hän oli", johtavat tohtori Kotkan matkansa päähän, sellaisen veljeskunnan piiriin, jonka jäsenet kykenevät itsetietoisesti tekemään työtä uskonpuhdistuksen alkamiseksi Suomessa. Ehkä löydämme näistä luvuista jonkun helmen käsillä olevalla avaimella.

Tohtori Kotka istuu kaupungin hotellissa miettien, millä keinoilla olisi saatava Suomeen Whitewayn tapainen siirtola. Olihan hän nähnyt miten ihanteellista siirtolan elämä oli, olihan se parasta, mitä hän oli matkansa aikana nähnyt. Mutta velkaa tekemällä sellainen ei onnistu. Elämä totuuden puolesta edellyttää valtaa mammonan yli, eikä mammona ole yksin raha vaan kaikki, mitä kuuluu persoonalliseen elämään. Mammonaa ei voi paeta, se on voitettava ensin hengessä ja sitten teossa. – Myöhemmin saamme lisäksi tietää, että **köyhyyden pelko** on pahempi kuin rikkauden himo.

Tohtori Kotkan luo saapuu siniseen hovipukuun puettu lähetti, tuoden professori Stephan Batoryltä kirjeen, jossa Kotkaa pyydetään seuraamaan lähettiä, joka tuo hänet professori Batoryn vieraaksi. Ensi hämmästyksen ja lyhyen keskustelun jälkeen Kotka seuraa lähettiä. Loistoauto odotti ulkona, joten Kotka huomasi joutuneensa jälleen varakkaan ihmisen vieraak-

si. Edessä oli parin tunnin automatka. Kotkan ja lähetin keskustellessa selvisi mm., että lähetti oli viimeinen herttua de Carignan ja että professori Batorylla on oma linnansa kaikissa maissa, joissa hän oleskelee, eikä linna ole pieni. Raha ei merkitse Batorylle mitään. Professori Batory osoittautuu kerrassaan salaperäiseksi ihmiseksi, ja se herättää Kotkassa onnellisia aavistuksia.

Auto kulki hyvää vauhtia erämaan halki saapuen lopulta ihmeellisen linnan puistoon ja puutarhaan. Oltiin kuin ilmetyssä Versaillesissa. Professori Batory osoittautuu prinssiksi. – Myöhemmin selviää, ettei linnaan ole pyrkijöitä. Pariin vuoteen ei ole käynyt muita kuin nyt tohtori Kotka, ja hänet haettiin. Kukaan ei löydä sinne tietä, eivät nekään, jotka olivat linnaa rakentamassa. Ja kuitenkin tie oli selvä, koska sinne ajettiin autolla. Mitään estettä ei ole. On vain muutamia luonnonhenkiä eli haltioita, jotka vartioivat linnaa yötä päivää. Jos joku tungetteli lähestyy, niin haltiat heittävät hänen silmilleen harhan, ja tulija näkee vielä synkempää erämaata ja kääntyy takaisin. – Pysähdymme hetkeksi tähän mysteroon.

Puhuimme jo siitä, että viime vuosisadalla alkaneella teosofisella julistuksella on kaukainen ja korkea päämäärä, vaikkei siitä alussa puhuttu kyllin selvästi. Päämääränä on uuden uskonpuhdistuksen alkaminen Suomessa. Sen tulee johtaa Pohjolan valkoisen valtakunnan syntymiseen, ja siinä valtakunnassa tunnustetaan Jeesus Kristus opettajaksi. Käytännössä toteutettuna se merkitsee aseetonta yhteiskuntaa, joka kunnioittaa keskuudessaan olevaa Mysterio-

Opistoa, koulua, josta väärentämätön totuuden valo leviää ympäri maailman. Päämääränä on ihmisyyden Temppleri, joka on – Pekka Ervastin sanoja käyttäen – näkyväisenä yhdyssiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä. Koko teosofinen liike Suomessa ja muualla on ollut sen Tempppelin rakentamista, ja Pekka Ervast näytti meille, mihin teosofinen liike tähtää.

Kun professori Batoryn linnaa tai temppeliä rakennettiin, niin jokainen työmies teki rakennustyössä oman pienen osansa. Ei kirvesmies tiennyt ovia saranoidessaan, ketkä ovista kulkevat ja mikä on linnan tarkoitus. Siitä huolimatta hän teki oman välttämättömän työnsä. Työn sanotaan olleen **hyvin palkattua**, siitä oli hyötyä työmiehille. Rakentamiseen käytettyjä varoja ei hankittu ihmisten hiellä. – Batoryn temppeli on vertauskuva koko teosofisesta liikkeestä. Jokainen osanottaja on suorittanut oman työnsä omalla paikallaan, vaikkei hän olekaan täysin tiennyt teosofisen liikkeen lopullisesta päämäärästä.

Koska Batoryn temppelin yhteydessä puhutaan palkasta, niin mekin voimme nimittää karmallisia seurauksia palkaksi. Työ ihmisyyden puolesta on parhaiten ”palkattua” työtä, sillä hyvä säilyy ikuisesti. Karman laki on ehdoton, puolueeton oikeus, se pitää yllä tasapainoa elämässä. ”Mitä kylvätte, sitä niitätte”, toteaa Jeesus. Paha häviää elämänkoulun vaikeuksissa ja kuolemanjälkeisessä kiirastulessa, mutta hyvä liittyy ihmisen kuolemattomaan minään. Säälivät, hyväätarkoittavat ajatukset, tunteet ja teot

ovat ikuisuusarvoja, joista korkeampi minä kasvaa. Niitten avulla kehitys etenee. Henkinen työ on siis parhaiten "palkattua", sillä työn saavutukset koituvat työntekijän "hyödyksi" eli hänen kuolemattoman minänsä kasvuravinnoksi. Vaikka teosofinen liike epäonnistui ja hajaantui toisiaan vastaan kamppaileviksi ryhmiksi, eikä kyennyt suorittamaan loppuun sille uskottua tehtävää, niin ne liikkeeseen lukeutuvat **yksilöt**, jotka yrittivät parhaansa, ovat ansainneet karmallisen hyvän "palkkansa".

Me ihmiset olemme yleensä perin omahyväisiä. Emme useinkaan tyydy karman maksamaan "palkkaan", vaan kaipaamme aivan kuin jotakin "hyvänmiehen lisää". Uskomme ansainneemme ylimääräistä palkkaa, toinen toisenlaista ja toinen toisenlaista hyvitystä. Joku kaipaa kiitosta, silitystä, omanarvontunnon. Joku tuntee olevansa toisia pätevämpi johtamaan ja komentamaan, tahtoen hallita. Joku tuntee itsensä niin vähäpätöiseksi, että toisten pitäisi kantaa häntä käsillään – kuvaannollisesti. Joku haluaisi saada yliaistillisia kykyjä, jotta voisi kurkistella vainajien maailmaan... Tämä kaikki on ylimääräisen palkan toivoa, oman minän suuruuden tehostamista. Sellainen on suurta harhaa, sillä tällä persoonallisella minällä ei ole ansiota. Siksi Jeesus sanoikin: Toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette tulleet heidän vaivainsa hedelmille. Jos meillä on joitakin kykyjä, lahjoja, omaisuutta, jos ulkonaiset olosuhteemme ovat siten suotuisat, että niitten myötävaikutuksella ja omaamillamme kyvyillä voimme palvella Mestareitten ilmoittamaa asiaa, niin se kaikki

on karmallinen tulos menneisyydestämme. Meidän entiset persoonallisuutemme ovat rakentaneet talenttimme ja olosuhteemme. Nykyisen persoonallisuutemme rakentajia ovat ne monet persoonallisuudet, jotka ovat syntyneet, eläneet aikansa, ponnistaneet ja lopulta kuolleet. Niistä persoonallisuuksista emme tiedä mitään. Niistä ei ole jäljellä muuta kuin karmen langat ja tuoksu ylemmässä minässämme, joka elää aatmaa-buddhin valossa. Nykyinen päivätietoinen persoonallisuutemme on uusi keskus. Se syntyi silloin, kun synnyimme maailmaan. Se tuli entisten persoonallisuuksiemme vaivojen hedelmille. Nykyinen persoonallisuutemme ei ole luonut kykyjämme.

Täten ymmärrämme, että ylimääräisen palkan toivo, oman minän tehostus, on – **persoonallisuuden harha**. Se on aivan kuin luonnonhenkien heittäämä harhakuva, joka peittää Temppeliin johtavan tien näkyvistä. Vaikka siis henkisessä liikkeessä työskennellessämme olemme rakentamassa Temppeiliä, niin emme löydä sinne tietä, vaikka tie on niin selvä, että – kuvaannollisesti – sinne voi ajaa autolla. Puhuesaan Valkoiseen Veljeskuntaan johtavasta tiestä Pekka Ervast opettaa: Opi tekemään työtä ihmisyyden puolesta ilman maallisen tai taivaallisen palkan odotusta. – ”Suuri seikkailu” opettaa, että tie Temppeliin johtaa erämaan halki, mutta mukana on Opas, kunhan vain lähdemme hänen ”kyytiinsä”. Opas johtaa Mestarin luo. Tohtori Kotka asettuu tässä kuvauksessa tavallisen matkalaisen asemaan, näyttääkseen jäljessään kulkeville esimerkkiä. Esimerkin vuoksi Jeesuskin pesi oppilaittensa jalat.

- - -

Tohtori Kotka tapaa salaperäisen professori Batoryn, Mestarin, joka on jo aikoja sitten saavuttanut mm. persoonallisen kuolemattomuuden. Hän vaihtaa ruumista, jos ruumis rappeutuu. Hän tekee työtä uskontojen, etenkin kristinuskon puhdistamiseksi, mutta se työ on samalla – Paavalin sanoja käyttäkösemme – ihmiskunnan viimeisen vihollisen, kuoleman, voittamista. Kuoleman voittamista kuvataan – ehkä hieman karrikoidusti – siten, että Batoryn veljeskunnan jäsenet saattavat olla ties kuinka vanhoja aivan ruumiillisestikin.

Tohtori Kotka poistuu nukkuessaan karkeasta ruumiistaan heräten täysin tietoiseksi hienommassa ruumiissaan. Hän ei ole Tuonelassa, vainajien maailmassa, vaan fyysillisen maailman toisessa osassa, eetterimaailmassa. Kotka on eetteriruumiissaan ja hänen ympäristönsä on eetterinen luola. (Pekka Ervast sanoo toisessa yhteydessä, että eetteriruumiissa oleminen sanan **okkultisessa** merkityksessä on sangen korkea kyky, ja että eetterimaailma on salaperäisin maailma, jota Mestaritkin vasta äskettäin ovat kyenneet tutkimaan. Kirjassaan "Kristuksen tutkimaton rikkaus" hän sanoo: "Eetterimaailma on salaperäisin näkymättömistä aineellisista maailmoista. Se on salaperäisin ja vaikein tutkia. Sitä eivät voi tutkia nekään, jotka lukevat akaashasta eli luonnon muistikirjasta.") – Batoryn veljeskunta asuu ylellisesti sisustetussa linnassa, jonka vastaavaisuus eetterimaailmassa on salaperäinen luola. Veljeskunta suorittaa mietiskelytyötään eetterisessä luolassa. Linnas-

sa ollessaan veljet ovat karkeassa päivätajunnassa ja luolassa ollessaan korkeammassa päivätajunnassa. Batoryn veljeskunta työskentelee siis aina **päivätajunnassa**.

Eetterisen luolan asema on tarkoin kuvattu mm. ilmansuuntiin nähden. Lukija huomaa, että luola, jossa tohtori Kotka heräsi, oli itäisessä ilmansuunnassa. Carignan tuli häntä tapaamaan ja hetken keskusteltuaan Carignan ja Kotka poistuivat seinään avautuneen aukon kautta leveään käytävään. Kotkan juotua aamukahvin alkoi aamutyö, josta kumea kellonlyönti ilmoitti. "Kuljimme pitkin käytävää. Toisessa päässä oli tuolilla valkoinen vaate". Se puettiin Kotkan ylle. (He kulkivat idästä länteen). "Tässä päässä pitkä käytävä teki suoran kulman vasemmalle (siis etelään) ja päätyi isoon korkeaan luolaan, jonka vasen seinä pilaristona avautui puutarhaan päin. Aamuurinko paistoi kelmeänä pilarien välitse luolaan, valaisten sitä kirkkaalla, vielä vähän kylmällä valollaan". (Luolan **vasen** seinä eli pilaristo oli siis kohti itää josta aurinko nousee). Kotka ja Carignan olivat luolan pohjoispuolella. "Keskellä luolaa istui ympyrään asetetuilla kivikuutioilla noin neljäkymmentä valkoista munkkia. Kaksi meidän puolellamme olevaa istuinta oli tyhjänä ja yksi vastakkaisella puolella, ja Carignan vei minut kahden tyhjän kuution luo, istuen itse toiselle ja viittasi minua toiselle". Kuului hiljaista laulua ja Kotka oli niin haltioissaan, ettei huomannut nousta kuten toiset, joten Carignan nykäisi Kotkaa **vasempaan** käteen. Kotka istui siis oikealla ja Carignan vasemmalla kivikuutiolla,

luolan pohjoisella puolella. Heitä vastapäätä, luolan eteläisellä puolella istui professori Batory. Mietiskely alkoi. Kotka loi ajatuksin elävän Suomen kartan, jossa mietiskelyn kuluessa tapahtui eräitä ilmiöitä. Kartta ei ollut kiinteä kuva vaan elävä todellisuus: järvet läikkyivät, junat ja laivat kulkivat, ja ihmiset työskentelivät pelloilla ja tehtaissa. Kuvaan ilmestyi Suomen kansallishaltia Väinämöinen enkeleineen, ja enkelikuoro lauloi uskoa uhkuvaa laulua. Suomessa oli uskonpuhdistuksen keskuksia, jotka oli merkitty punaisilla ruusuilla. Haltiat kokosivat Väinämöisen kyöneleitä ja veivät niitä punaisiin ruusuihin. – Kaikki ”munkit” olivat luolakokouksen aikana karkeissa fyysillisissä ruumiissaan, vain Kotka oli eetteriruumiissaan.

”Suuri seikkailu” kuvaa tällaiseksi sitä vaihetta, jolloin” . . . työmme tulee uuteen vaiheeseen. Meidän on autettava Euroopan kristikuntaa ja aloitamme Pohjolasta, koska siellä on maa, josta toivomme valon tulevan. Siellä on useita Veljeskunnan jäseniä, ja meillä on tänään vieraanamme yksi . . .” – Professori Batory nimittää siis Kotkaa Valkoisen Veljeskunnan jäseneksi ja sanoo Suomessa olevan useita Veljeskunnan jäseniä. Kotka tuli Suomesta, joten Suomesta odotetaan uuden uskonpuhdistuksen kehtoa.

Luolakokous kuvaa Suomessa aloitetun uskonpuhdistuksen uutta vaihetta. Uusi vaihe on alkanut. Uudessa vaiheessa työskentelee kaksi Valkoisen Veljeskunnan jäsentä siten, että heistä toinen – ”tohtori

Kotka" – on näkymättömässä maailmassa, ja toinen – "professori Batory" – on näkyväisessä maailmassa. Professori Batory sanoo: "Jos ruumis kuluu, vaihdan sen toiseen. Tämähän ei teitä hämmästyttä, rakas tohtori. Uskottehan jälleensyntymiseen?" – "Professori Batory" syntyy siis yhä uudelleen maailmaan jatkamaan uskonpuhdistustyötä, samoin syntyvät muutkin uskonpuhdistustyön tekijät. Sen sijaan "tohtori Kotka" ei tiettävästi synny uudelleen, vaan tekee työtä näkymättömässä maailmassa. Hän on nähtävästi jo täysi hedelmä kuten Gautama Buddha ja Jeesus Kristus. Kuitenkin "Batory" ja "Kotka" työskentelevät yhdessä, sillä "Siinä työssä teillä on osanne – ja vastaisuudessa tulemme tekemään työtä yhdessä". Näin säilyy tietoinen suhde henkisen työryhmän ja Valkoisen Veljeskunnan välillä.

Edellä esitetystä opimme ainakin sen, että Valkoisen Veljeskunnan työ ihmiskunnan nostamiseksi on tullut **uuteen vaiheeseen**. On alkanut uusi suuri ponnistus, ja sen työn keskuspaikka on Pohjola, Suomi. Valo tulee Pohjolasta, kuten Batory toteaa. Mutta uusi uskonpuhdistustyö ei rakennu tyhjän päälle. Siinä ei heitetä menemään entisten uskontojen saavutuksia, vaan päinvastoin: Se työ ottaa mukaan myös Idän uskontojen valon, sillä "työhuone" on avoinna Idästä tulevalle auringonvalolle. H. P. Blavatskyn julistama teosofinen sanoma otetaan mukaan, sillä se on "valoa Idästä". Se valo on tosin aivan kuin "kylmää", sillä se tähtää suureksi osaksi älyn puhdistamiseen, kuitenkin se on välttämätöntä. Uusi uskonpuhdistus tapahtuu päivänvalossa, järjen kirkaassa va-

laistuksessa. Uskonpuhdistus tuo uutta: Kristuksen rakkauden lämmön, ihmisrakkauden punaiset ruusut.

Edelläsanotusta opimme lisäksi, ettei uusi uskonpuhdistus ole taistelua maailmanpolitiikan alatisortuvalla kentällä. Se työ ei ole jatkuvaa kokeilua aatteellisella, poliittisella ja taloudellisella taistelukentällä. Se työ tapahtuu Valkoisen Veljeskunnan johdolla. Se on täysin **itsetietoista** työtä. Lisäksi saamme tietää, että alkanut uskonpuhdistustyö on annettu apostoli Paavalin suoritettavaksi. Professori Batory sanoo: "Kuulkaa nyt. Jeesus Kristus, kaikkien meidän Mestariumme, tahtoo, että uskonpuhdistus pannaan toimeen. Häntä surettaa kirkkojen materialismi, dogmien vääryys ja todellisen uskon puute. Hän on sanonut Paavalille: tee velvollisuutesi . . . Paavali etsii vanhoja ystäviä. Ei ole aika vielä, että Paavali itse näkyväisenä ilmestyisi. Hänen ystävänsä voivat suorittaa valmistustyön . . ." Ja myöhemmin Batory lisää: "Olettehan kuullut puhuttavan Pohjolan valkoisesta valtakunnasta . . .? Sen valtakunnan peruskivi on laskettava. Siinä työssä teillä on osanne – ja vastaisuudessa tulemme tekemään työtä yhdessä. Minähän en voi näkyä, mutta te saatte olla minun edustajani maailmassa." – Tämä on ns. hämärää puhetta, joka ei avaudu nyt käyttämällämme avaimella. Mutta voihan lukija sitäkin pohtia. Mitä tarkoittaa esim. se, ettei Paavali, vaikka hänen sanotaan olevan uskonpuhdistuksen toimeenpanija, voi vielä näkyväisenä ilmestyä, eikä professori Batory voi itse näkyä, vaan Kotka saa olla hänen edustajanaan maailmassa.

Lukiessamme H. P. Blavatskyn kirjoja ja kirjoi-

tuksia teemme sen havainnon, ettei hän, H. P. B., itse näy omissa kirjoituksissaan, vaan niissä näkyvät Mestarit ja heidän opetuksensa. Hän puhuu Mestareista suurella kunnioituksella ja sanoo tekevänsä niitten työtä, jotka hänet lähettivät. Kaikki viisaus on Mestareitten ja hän, H. P. B., on vain sitonut kimpuksi viisauden kukkasia ja pannut itseltään vain nauhan. Ei H. P. B. esitä itseään. Samoin menettelee Pekka Ervast. Kaiken kunnian ja kiitoksen hän antaa Mestareille. Etenkin Jeesus Kristuksesta hän ei väsy puhumasta mitä suurimmalla kunnioituksella ja kiitoksella. Jeesus Kristus näkyy Pekka Ervastin opetuksissa jopa niin, että lukija helposti sivuuttaa P. E:n kokonaan. Pekka Ervast jää omissa opetuksissaan verhon taakse, ja Jeesus Kristus saa olla hänen edustajanaan maailmassa. Samoin menettelee J. R. Hannula. Hänen opetuksissaan ovat Buddha, Jeesus Kristus, H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast aina näkyvissä, ja etenkin Pekka Ervast saa olla J. R. Hannulan edustajana maailmassa. Tällainen menettely on yleinen henkisten opettajien keskuudessa.

Lukija voi kysyä: Miksi henkiset opettajat eivät paljasta itseään, miksi he puhuvat hieman hämärästi? Miksi he käyttävät vertauksia, joiden kanssa lukija saa painiskella? Syy näyttää olevan se, jonka Pekka Ervast luonnehtii sanomalla: **Auktoriteetin paljastaminen herättää demokraattisen hengen.** Kun henkinen opettaja paljastaa oman auktoriteettinsa, sen, että hän tietää niistä asioista, joista hän puhuu, niin se herättää kuulijoissa ja lukijoissa – paitsi kunnioitusta ja yleviä tunteita – ainakin alussa omanarvon tuntoa.

Ihmisten sieluissa nousee loka pinnalle, ja sillä he tavallisesti tahraavat opettajaa. Siitä syystä Jeesus kärsi ristinkuoleman, H. P. Blavatskyä häväistiin, ja saman ilmiön näemme tulleen melkein jokaisen henkisen opettajan kohtaloksi. Me ihmiset olemme vielä niin pieniä sieluiltamme, ettemme siedä totuutta. Jotta siis henkinen opetus voisi vaikuttaa ihmisiä nostavasti, on opetusta annettava varovaisesti. Sanoihan Paavalikin, etteivät hänen kaikki oppilaansa siedä vahvaa ruokaa, heitä täytyy ruokkia vielä maidolla.

"Suuren seikkailun" kaksi viimeistä lukua kuvaavat miten **itsetietoinen**, täysin tehtävästään tietoinen henkinen valiojoukko työskentelee. Valiojoukko on uusi ritaristo eli hengen aatelisto, josta P. E. usein puhui, ja siksi Batoryn veljeskunta on kuvattu ritaristoksi. Carignan, joka joutuu kuvaamaan veljeskunnan kaikkia jäseniä, koska hän on pääasiallisesti esillä, on viimeinen jäsen eräästä aatelissuvusta. - **Veljeskunta työskentelee mietiskellen**, valaen rakautta ja hyvää tahtoa maailmaan. Se muuttaa maailmaa sisästäpäin, ei ulkonaisilla eleillä. Julkistakin työtä tehdään siten, että "tohtori Kotka" edustaa veljeskuntaa maailmassa.

Kirja avaa uusia näköaloja kristosofisen elämänymmärryksen tutkijalle. Hänelle voi selvitä mm., että käsitteet "alhainen" ja "ylhäinen" merkitsevät, kuten Jeesus sanoi: Suurin on palvelija. Niin ikään Batory kuvataan **adeptiksi**. Adeptin asema selviää teosofisessa kirjallisuudessa.

KUIN TULEN LÄPI

Jeesus Kristus käyttää vertauskuvinaan mm. rakentamista, mikä on luonnollista, sillä olihan hänen isänsä Josef rakentaja. Jeesus lupasi hajoittaa temppelein ja rakentaa sen kolmessa päivässä. Oppilaat ymmärsivät hänen puhuneen ruumiinsa temppelistä, sillä Jeesus nimitti ihmisen ruumista Pyhän Hengen temppeliksi. Hänen puheensa oli siis vertauskuvalista. Myös Vuorisaarnassa puhutaan hiekalle ja kalliolle rakentamisesta: hiekalle rakentavat tyhmät ihmiset ja sellainen rakennus sortuu, mutta viisaat rakentavat kalliolle. Kalliolle rakennettaessa rakennuksella on luja perustus, joten rakennus kestää tuulet ja tulvat. Vertaukset ovat oikeaan osuneita. Me ihmiset rakennamme itseämme, yhteiskuntiamme, kirkkojamme, kulttuureitamme . . . , ja koska on sairautta, puutetta, kaikenlaista kurjuutta, sotia ja väkivaltaa, joiden kourissa yhteiskunnatkin luhistuvat yksi toisensa jälkeen, niin olemme rakentaneet hiekalle. Rakennuksiltamme puuttuu kestävä pohja.

Apostoli Paavali puhuu myös rakentamisesta. Hänkin nimittää ruumista Pyhän Hengen temppeliksi. Mutta temppeli ei ole vielä valmis, koska sitä on edelleen rakennettava. Onhan ihminen kehittyvä olento.

– Paavali kirjoittaa korinttolaisille, joiden hän ymmärtää jo saavuttaneen kokemuksia henkisessä elämässä, syvempää elämänviisautta. Korinttolaiset ovat jo saaneet paljon opetusta Paavalilta, sillä heille voi kirjoittaa kuin ”Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät”. Paavalin seurakunnissa oli eri asteita, ja siksi hän viittasi kirjeessään myös siihen asteeseen, jonka jäseniä nimitettiin ”täydellisiksi”. Heille puhutaan teosofiaa, jumalallista viisautta. ”Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeyttä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut – sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet – . . . Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvydetkin.” (I Kor. 1–2) – Korinttolaiskirje on nähtävästi tarkoitettu **kutsutuille** ja **pyhille** opaskirjeeksi, jotta nämä osaisivat opettaa uusia tulokkaita ja varttuneempiakin seurakuntalaisia. Paavali sanoo, etteivät ”tämän maailman valtiaat”, siis yhteiskuntien johtajat, tunne jumalallista viisautta ja että Jeesuksen ristiinnaulitseminen johtui heidän tietämättömydestään. Seurakunnan jäsenet olivat tulleet ”tämän maailman jumalan” hallitsemasta maailmasta, jossa oli sananvalta valtaherroilla ja papistolla. Siksi seurakunnan jäsenetkin olivat ennakkoluulojensa ja

uskomuksiansa kahlehtimia. Heitä piti valistaa. Heidän piti oppia ymmärtämään ihmisen olemus ja asema jumalallisessa kosmoksessa. "Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä, emmekö sitten maallisia asioita."

Paavali selostaa, miten ihmisen tulee rakentaa rakentaessaan itsestään Jumalan temppeliä. Ensin on oleva oikea perustus, ja se on Jeesus Kristus. "Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, niin hän on saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi. Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?"

Paavali kirjoitti omille oppilailleen, jotka jo olivat selvillä Paavalin opetustavasta ja "Kristuksen opin alkeista". Tuskin hän osasi arvata, että hänen kirjeensä säilyvät vuosituhansien taakse tietämättömien ihmisten reposteltavaksi. Kenties hän kirjoitti useitakin kirjeitä, jotka ovat joutuneet hävitysvimman kohteiksi, kuten gnostikkojenkin opetukset joutuivat.

Valtaan pyrkivä kirkko tuhosi paljon arvokasta, ja koska syvempi tieto alkuperäisestä kristinuskosta saatiin hävitetyksi, niin tuli mahdolliseksi rakentaa dogmaattinen ja ritualistinen kirkko. Kirkko ei vieläkään tunnusta Paavalin oppilaan Dionysios Areopagiitan kirjoituksia aidoiksi, vaikka Paavali itse puhuu kirjeissään niistä valloista, herrauksista, enkeleistä ja henkivalloista, joista Areopagiittakin kertoo. Muutamat Paavalin kirjeet kuitenkin säilyivät – onneksi. Mutta nekin ymmärretään vain kauniiksi runoudeksi, jolla ei ole käytännöllistä merkitystä.

Kun Jeesus ja Paavali nimittävät ihmisen ruumista Pyhän Hengen temppeliksi, niin he nähtävästi tarkoittavat, että ruumis on **todellinen** temppeli. Ovat-han ihmiset kautta aikojen rakentaneet temppeleitä jumalille, mutta ne ovat vain todellisen temppelin vertauskuvia. Kuuluisa temppelinrakentaja Salomo sanoo, ettei Jumala asu käsintehdyissä temppeleissä. – Rakentaessamme yhteiskuntia käytämme ihmistä mallinamme, sillä yhteiskunta on tarkoitettu tyydyttämään ihmisen tarpeita. Sivistyslaitokset, koulut, yliopistot, . . . vastaavat päätä, järkeä, ja tyydyttävät tiedonhalua. Oikeuslaitokset vastaavat rintaa ja tyydyttävät oikeudentuntoa, omaatuntoa, jonka "ääni" kuuluu rinnassa. Talouselämä vastaa vatsaa ja tyydyttää ravinnontarvetta. Mutta ihminen on syvimältään henkiolento, joka ei elä vain leivästä, suuresta tietomäärästä ja lakipykäliin luokitellusta oikeuskäsityksestä. Ihminen kaipaa tyydytystä myös hengelleen, yhteyttä Jumalaan. Jumala on ihmisen sisässä, Kristus on teissä sisäisesti, sanoo apostoli, jo-

ten Jumala on löydettävissä sisäisellä tavalla. Mutta ihmiset tahtovat myös yhdessä syventyä Jumalaan, ja siksi on rakennettu huoneita, vertauskuvallisia tempeleitä, joissa suoritetaan ns. Jumalanpalveluksia. Jumalan etsiminen on ymmärretty tieksi, jota on kuljettava; sanoohan Jeesuskin: Minä olen tie... Parhaat temppelit onkin suunniteltu siten, että ne esittävät vertauskuvallista tietä Jumalan luo. Näin ne tyydyttävät parhaiten ihmisten henkisiä tarpeita. Henkisellä tiellä on asteita, ja siksi Paavalikin puhuu Kristuksen opin alkeista, joita tutkivat tietämättömät ihmiset. Alkeisiin perehdyttyään heille voitiin antaa syvempää tietoa, ja kun heistä tuli ns. täydellisiä, heille opetettiin jumalallista viisautta, Jumalan salaisuuksia. Samoin menetteli Jeesus. Hän puhui kansalle vertauksin mutta oppilailleen hän puhui taivasten valtakunnan salaisuuksia.

Vanhassa Testamentissa on seikkaperäinen selitys käsintehdystä temppelistä, joka on opettava vertauskuva todellisesta temppelistä. Temppelinrakennuttaja Salomo oli Israelin kuningas. Hänen hallituskautensa kesti noin 970–937 e.Kr. Hän rakennutti temppelin ja komean palatsirakennuksen Jerusalemin itäiselle kummulle. Temppelinä mallin hän oli todennäköisesti ottanut egyptiläisistä tempeleistä, sillä Salomoninkin temppeli oli suorakaiteen muotoinen Itä-Länsi suuntainen. Idässä oli eteinen, josta mentiin varsinaiseen temppeliin, ja temppelin perällä oli ”pimeä huone” eli kaikkeinpyhin, jossa säilytettiin liiton arkkia. Arkissa olivat Mooseksen kivitaulut. Temppelin kolme osastoa kuvaavat ihmistä henkenä,

sieluna ja ruumiina: esikartano henkeä, mielikuvitusta, järkeilykykyä, temppelihuone sielua, tunnetta, rakkautta, ja kaikkeinpyhin ruumista, joka kätkee ihmisen syvimmän salaisuuden ja joka vielä toistaiseksi on melko tutkimaton ja pimeä.

Salomonin temppelirakennus oli kooltaan verrattain pieni. Se oli 27 metriä pitkä ja 9 metriä leveä. Korkeutta sillä oli noin 13 metriä. Tämä osoittaa, ettei temppeliä tehty kansan kokoushuoneeksi, vaan harvojen valittujen mietiskelyhuoneeksi. – Kun pyrkijä tuli temppeliin, niin hän joutui ensin eteiseen eli esikartanoon. Katsellessaan uhrialttaria ja muita siellä olevia vertauskuvallisia esineitä, hän joutui mietteisiinsä ja ajan tullen ymmärsi: minun on nyt käytettävä järkeäni, ymmärrystäni, nyt on tutkittava uskonnon sisältöä; minun tulee syventyä Jumalaan ja ymmärtää, mitä minun on itsestäni uhrattava ennen kuin voin päästä temppeliin. Onhan tuossa kaksi mahtavaa, koristeltua pylvästä, Booas ja Jaakin, uskon ja veljeyden vertauskuvat. Kehottavatko nuo pylväät: sinun on jumaluskossa uhrattava epäveljeys, riittäisyys, petomaisuus; uhrattava oman sielusi eläimellisyys polttouhrina? Vasta silloinko saan sisäisesti kokea Jumalan voiman ja kauneuden? Mietiskelyään kyllin usein ja kyllin kauan pyrkijä kykeni tekemään oikean uhrin ja pääsi sisälle temppeliin.

Temppelin hiljaisuudessa mietiskely syveni. Etsijä ymmärsi joutuneensa sellaiseen ympäristöön, joka kuvasi hänen sieluaan. Temppelin kultaiset suitsustusastiat, hiilipannut ym. olivat uhrautumisen symboleja, mutta samalla ne opettivat: kun kuona karis-

tetaan pois, niin kulta paljastuu. Ihmissielunkin on muututtava kullaksi, olihan koko temppelikin lattiointeen kullalla silattu. Temppele on henkisen työn ahjo, siellä vallitsee hiljaisuus. Samoin kuin Salomonin temppeliä rakennettaessa ei saanut kuulua teräaseen kalsketta, samoin mietiskelijän sielussa täytyi vallita rauhan, sopusoinnun; temppelissä kuului vain Jumalan ääni. – Lisäksi Jumalansa etsijä ymmärsi, että samoin kuin temppelin perällä on pimeä kaikkeinpyhin, samoin hänen ruumiinsa, todellinen temppele, kätkee vielä suuremman salaisuuden, jonka perille hän kenties joskus voi päästä. Samoin kuin kaikkeinpyhimmässä oli vertauskuvallinen Jumalan laki, samoin voi tulla aika, jolloin Jumalan todellinen Laki kirjoitetaan ihmisten sydämiin.

Apostoli Paavali, jota H. P. Blavatsky nimitti suureksi Vihityksi ja Pekka Ervast Mestari-olennoksi, toteutti temppele-aatetta omissa seurakunnissaan. Seurakunnissa oli kolme astetta, kuten Pekka Ervast selvimmin kertoo kirjassaan "Paavali ja hänen kristinuskonsa". Seurakuntaan pyrkijä kävi ensin läpi puhdistuskauden, hän oli katekumeeni. Puhdistusaike kesti ainakin kaksi vuotta. Kun pyrkijä oli valmis, hänet voitiin kastaa, ja sen jälkeen hän oli uskovainen eli pistos. Uskovaisena hän edistyi annettuja opetuksia noudattamalla, joten hän saattoi tulla uskovaisena valaistuksi. Aikanaan hänestä tuli teleios, täydellinen.

Katekumeenin tuli saada Jumalasta oikea näkemys, jotta hänessä heräisi usko. Vanha maailma uskoi moniin jumaliin, enkeleihin ja henkivaltoihin ja

palvoi niitä. Katekumeeni oppi ymmärtämään, että ns. monijumalisuus on todellisuus, sillä maailman-kaikkeus on täynnä eriasteisia tajuisia olentoja. Mutta kaiken takana on se jumalallinen tajunta, jonka yhteyteen pyrkijän tulee päästä, ja se tajunta eli Jumala on ihmisessä sisäisesti. Pyrkijän tuli siis läpikäydä laadullisesti samantapainen henkinen kokemus, jonka Paavali itse oli kokenut Damaskon tiellä. Vasta sitten hänet voitiin kastaa. Kaste oli rajapyykki katekumeenin ja uskovaisen eli uskollisen välillä.

Uskollisilla oli edessään pitkä kehityskausi, heidän oli tehtävä itselleen selväksi ja sulatettava itseensä koko elämän järjestys. Heidän tuli ymmärtää, että vaikka Jumala on edeltämäärännyt kaikki ihmiset jumalalliseen autuuteen, niin kaikki eivät sitä saavuta. Kaikki eivät tule katekumeeneiksi, eikä sellaista mahdollisuuttakaan ollut ennen Jeesusta. Ihmiset etsivät Jumalaa silloin itsensä ulkopuolelta ja löysivät korkeita henkiolentoja näkymättömässä maailmassa. Mutta henkinen tie muuttui Jeesus Kristuksessa, Jumala kirjoitti lakinsa ihmisten sydämiin. Sääli ja rakkaus heräsi ja henkisen tien kulkijasta tuli ihmiskunnan taakan kantaja. Hän kantoi maailman tuskaa, Jumalan valtakunnan ulkopuolelle jääneitten taakkaa. Eiväthän nuo ulkopuolelle jääneet tosin olleet kadotettuja, sillä he olivat jälleensyntyviä olentoja. He saivat yrittää uudessa ruumistuksessa. Totuudenetsijän tuska oli samantapaista kuin Paavalin tuska. Paavali kertoo, miten hän on kivuin synnyttänyt oppilaansa Jeesuksessa Kristuksessa. – Uskollisen tuli tajuta olevansa yhtä kaikkien kanssa Kris-

tuksessa, sitten vasta hän voi osallistua Pyhään Ehtoolliseen, joka oli rajapyykki uskovaisten ja täydellisten välillä.

Paavalin seurakunnat edustivat syvennettyä tempelikäsitettyä. Temppele ei ollut enää "käsin tehty", se ei ollut rakennus. Elävät ihmiset muodostivat temppelein. Seurakuntaan pyrkijä eli katekumeeni oli sisäisen asennoitumisensa vuoksi temppelein eteisessä, esikartanossa. Uskovainen eli uskollinen oli temppelellissä, jos hän oli sisäisessä itsekasvatuksessaan saavuttanut temppeleasteen. Hänestä tuli "täydellinen", jos hän kykeni sulattamaan itseensä Kristuksen hengen. "Täydellisenä" hän aavisti entistä syvemmin ihmisen salaisuutta, hän tajusi olevansa Jumalan temppele, sillä Kristus eli hänessä ja johti hänen askeleitaan. – Kun Paavalin seurakunnan jäsenet kävivät läpi näin pitkän ja todellisen itsekasvatuksen ja saavuttivat siten yhteyden Kristukseen, niin he myös ymmärsivät Paavalin opetuksia. Heille oli selvinnyt opetusten ja sisäisen kokemuksen valossa, että vaikka ihminen on Jumalan kuva ja vaikka ruumis on Pyhän Hengen temppele, niin se Jumalan kuva ei ole **päivätajuinen** ihminen eikä Pyhä Henki vielä asu ruumiin temppelellissä. Jumalan kuva on Kristus ihmisen hengessä. Se pyrkii ilmenemään ruumiin temppelellissä, ja ihmisen tehtävänä on valmistaa sijaa Kristukselle. Se tapahtuu henkisen itsekasvatuksen avulla, ja itsekasvatus on temppelein rakentamista.

Paavali sanoo laskeneensa temppelein perustuksen taitavan rakentajan tavalla ja perustus on Jeesus Kristus. Miten Jeesus Kristus on rakennuksen perustus?

Mikä on ensimmäinen välttämätön ehto, jotta tavallisen asunnonrakentajan työ onnistuisi? Riittävätkö tarveaineet ja hyvät työvälineet? Ei. Ensimmäinen ehto on, että rakentaja tietää, **miten** rakennetaan, hänellä pitää olla tietoa ja ammattitaitoa. Samoin: Jeesus Kristus on temppekirakennuksen perustus **Opettajana**. Hän neuvoo, miten rakennetaan. Vuorisaarnassa hän antaa rakennusohjeet, viisi käskyä, autuuden julistukset ja Isä meidän-rukouksen. Hän sanoo, että ihminen, joka tekee ja opettaa kuten käskyissä neuvotaan, on rinnastettavissa älykkääseen mieheen, joka rakentaa kalliolle. Käskyt kuuluvat Pekka Ervastin selventäminä: Älä suutu, Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, Älä vanho, Älä ole pahaa vastaan ja Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Ken pyrkii noudattamaan Vuorisaarnan käskyjä, siis Jeesus Kristuksen opetuksia, hän asettaa Jeesus Kristuksen oman pienoistemppekinsä perustukseksi.

Kristikunta kirkkoineen on leimannut Vuorisaarnan epäkäytännölliseksi. Siitä huolimatta kristikuntakin on rakentanut ja senkin on täytynyt rakentaa opetuksen varaan. Ilman oppia, suunnittelua, rakentaminen ei onnistu. Mutta kirkko keksi itse opin: Jeesus Kristus on rakennuksen perustana siten, että hänet ristiinnaulittiin. Tälle perustukselle, tälle opetukselle, kristikunta on rakentanut. Sen opetus kuuluu: Jeesus Kristus oli ristiinnaulittava, räikkäämällä teloitettava. Ja sen opetus on tehonnut. Lieneekö verisempää uskontoa kuin ns. kristinusko. Mutta sellaiselle perustukselle rakentaminen on hiekalle rakentamista, ja niinpä koko kristillinen länsimainen

sivistys kokeekin parhaillaan luhistumistaan. Luhistumisen aiheuttaja on väkivalta.

Apostoli Paavali sanoo siis asettaneensa Jeesus Kristuksen rakennuksen perustukseksi, jolle toiset rakentavat sekä palavista että palamattomista rakennusaineista. Kun Jeesus Kristuksen opetus on rakennuksen perustus, niin miten sille voidaan rakentaa myös "puusta, heinistä ja oljista"? Eikö Mestarin opetuksia noudattamalla rakenneta yksinomaan "kullasta, hopeasta ja jalokivistä"?

Henkisen tien ensimmäinen taival on puhdistuksen tie. Ihminen päättää rakentaa itsestään Jumalan tempppelin, jossa Kristuksen ääni kuuluisi, ja hän ryhtyy puhdistamaan omaa sieluaan. Mutta hän on samalla maailmassa elävä ihminen. Hän tekee työtä elääkseen, hänellä on monenlaisia harrastuksia, puuhia, pyrintöjä. Näillä kaikilla puuhillaan hän rakentaa sekä maailmaa että itseään. Hän on tutustunut erilaisiin maailmankatsomuksiin ja hyväksynyt niistä Vuorisaarnan oman rakennuksensa perustukseksi. Pyrkijä ei kumoa Vuorisaarnaa, mutta siitä ei vielä ole tullut hänelle pääasia, numero yksi. Pyrkijä on eräänlainen harrastelija. Vaikka hän järjessään hyväksyy Vuorisaarnan viisi käskyä, niin hän ei ole sulattanut itseensä niitten henkeä. Hän saattaa ymmärtää esim. näin: Kristuksen seuraaja on hyvä ihminen. Onhan sekin totta, mutta pintapuolinen käsitys hyvästä on samalla ansa: hyvää on se, mitä pyrkijä itse uskoo hyväksi. Maailma on kukkurallaan kaikenlaista ns. hyvää, ja pyrkijä tulee keränneeksi maailman tarjoamaa hyvää oman temppekinsä raken-

nusaineiksi. Hän kulkee seurasta seuraan ja yhdistyksestä yhdistykseen, koska niissä kaikissa on paljon hyvää. Hän on mukana toinen toistaan tehokkaamassa hyväntekeväisyysjärjestössä uskoen, että hän siten rakentaa sille perustukselle, joka on Jeesus Kristus. Siinä puuhassa unohtuu Vuorisaarna, eikä muistu mieleen Jeesuksen sanat: Aina teillä on luonanne köyhät, mutta minua teillä ei ole aina; Kristuksella ei ole maailmassa sijaa, ei paikkaa mihin kallistaisi päänsä. – Sitten tulee kuolema. Ehkä vasta kiirastulessa pyrkijälle selviää, että hän olikin rakentanut puusta, heinistä ja oljista, vaikka hän uskoi rakentaneensa kullasta, hopeasta ja jalokivistä.

Henkisen tien kulkijan olisi pysyttävä aina valveilla. Hänen tulisi olla aktiivisesti Vuorisaarnan elämänymmärryksen puolella, sillä Kristuksella on vähiten puolustajia. Kirkot ja uskonnolliset yhdyskunnat ovat yksimielisiä siitä, että Jeesus Kristuksen pitäisi puolustaa **heidän** uskomuksiaan, olla **heidän** porraspuunaan, jotta **heidän** näkemyksensä ns. totuudesta tulisi korostetuksi. Jeesus Kristuksen **oma** totuudennäkemys saa väistyä. Hän saa olla uhrilamppaana ja syntijuhtana, mutta hän ei kelpaa opettajaksi. Siksi Kristus tarvitsee puolustajia. Ken siis puolustaa Kristusta opettajana, hän rakentaa – Paavalin sanojen mukaan – kullasta, hopeasta ja jalokivistä. Paavali puolusti Kristusta: ”Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.”

Paavali opettaa edelleen: ”Jos jonkun tekemä rakennus kestää, hän on saava palkan; mutta jos jon-

kun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi.” – Miten näin hämärää puhetta voisi ymmärtää?

Paavali puhuu palkasta. Se on huono sana. Kristikunta vetoaa Paavaliin ja rakentaa kuolemanjälkeisen palkan, autuuden, toivossa. Paavali itse ei rakentanut palkan toivossa. Hän viittaakin sanoillaan syysuhteen lakiin, elämän ehdottomaan oikeuteen. Jeesus Kristus käytti sanoja: Mitä kylvätte, sitä myös niitätte. Jos ken rakentaa ”tulenkestävistä” aineksista, niin rakenne ei pala Tuonelassa. Se liittyy ihmisen korkeampaan minään. Täten ihmisyyteen tähtäävät ajatukset, tunnelmat, teot... tulevat aivan kuin palkaksi, sillä kehitys on juuri sitä, että ihmisen kuolematon minä kasvaa. Paha palaa sekä Tuonelassa että karmallisissa vaikeuksissa, mutta hyvä säilyy.

Mutta ihmiset ovat erehtyväisiä, hyvässäkin uskossa he useimmiten rakentavat huonoista aineista. Voisiko siis kristikuntakin pelastua aivan kuin tulen läpi ja jos voi, niin minkälaisilla ehdoilla?

Kun vainaja kiirastulesa näkee menneen maaelämänsä harhat palavan, niin hänelle selviää: olen aivan yksin; odotin maailman kiitosta, kunniaa, valtaa, rikkautta, nautintoja, onnea, mutta kukaan ei minua nyt kiitä, ei kannan käsillään, ei tarjoa onnea, nautintoja, rikkautta; sotakentillä uskoin tehneeni urotöitä, mutta kukaan ei siitä kiitä; olen peruuttamattomasti Jumalan tuomioistuimen edessä, sillä kaikki nuo kuvitelmani palavat. – Vainajan on jätettävä koko alempi luontonsa, luovuttava viimeises-

täkin sota-ajatuksesta, ennen kuin hän voi nousta. Mutta koska hän on uskonut eläneensä oikein – eroaahan hän toisista vainajista siinä, että on **luullut** rakentavansa Jeesus Kristuksen perustukselle – niin hän näkee Tuomarinsa, joka aivan kuin nostaa hänet pois tulesta. Näin **voisi** käydä myös kristillisille kirkkoille, **jos** ne tekisivät täyskäännöksen kuten vainaja Tuonelassa, jos ne luopuisivat viimeisestäkin sota-ajatuksesta. Sota on täydellisin Kristuksen opin vastakohta, joten siitä on luovuttava ensiksi. Mutta koska edellytetty kirkkojen täyskäännös olisi **vapaaehtoinen** ja tapahtuisi tässä **näkyväisessä** maailmassa, niin esim. sota-ajatuksesta luopuminen suistaisi kirkot puhdistamaan kiirastuleen. Väkivaltaa ihannoivat kristittyjen joukot nousisivat kirkkoja vastaan, ja siinä ”tulessa” kirkkohierarkiat kenties oppisivat tuntemaan Mestarinsa. Ja siinä olisi kirkkojen pelastus. Ne pelastuisivat siltä matalikolta, missä ne nyt ovat. Ne pelastuisivat hiljaiselta mätänemiseltä ryhdyessään puolustamaan Mestariaan.

YLÖSNOUSEVA KOSMOS

Pekka Ervast lausui Suomen kansallishaltiasta pitämässään esitelmässä v. 1913 (P. E: "Uudestisyntyvä Suomi") mm: "Me elämme nyt sangen merkittävissä ajassa, mitä tulee maailman sivistyshistoriaan. Ennen pitkää tulevat kaikki kansat joutumaan ikäänkuin portin eteen, uuden ajan kynnykselle, ja heti siinä kynnyksellä niille kaikille asetetaan tärkeä kysymys. Kaikilta sivistyskansoilta kysytään: 'Tahdotko elää vai tahdotko kuolla? Tahdotko olla yhä olemassa kulttuurikansana ja tahdotko mennä eteenpäin elämässäsi kulttuurikansana vai tahdotko lakata olemasta?' Tämä kysymys tulee ennen pitkää asetettavaksi kaikille sivistyskansoille ja silloin heidän on valittava, tahtovatko omaksua uuden **henkisen** kulttuurin ja mennä eteenpäin, vai tahtovatko kuolla ja uupua siihen **aineelliseen** kulttuuriin, mikä nyt vallitsee maailmassa. Kansat voivat näet aivan menestyä sen materialistisen aineitaakan alle, joka niitä nyt painaa, elleivät tahdo ruveta elämään ja tekemään työtä henkisen sivistyksen puolesta. Sillä sivistys ei tosiaankaan ole vain ulkonaista laatua. Se ei ole sitä, että meillä on päivä päivältä paranevat kulkuneuvot, että höyryn ja sähköän avulla voimme kiittää taikapa ilmalaivoilla purjehtia yli maapallon, taikka et-

tä me luonnonvoimia opimme käyttämään ulkonaisen aineellisen menestyksen edistämiseksi. Kulttuuri ei ole yksin sitä. Tämä on ainoastaan pieni puoli todellisesta sivistyksestä, joka ennen kaikkea on henkistä valistusta.”

Näin puhui Pekka Ervast v. 1913, ja kun tiedämme, että P. E:n tietäjäkatse tunkeutui tulevaisuuteen ja että hän katseli kansojen kehitystä jumalallisen viisauden valossa, niin on täysin aiheellista ottaa hänen sanansa vakavasti. Kun nyt, yli puoli vuosisataa myöhemmin, katselemme sivistyskansojen elämää, koko läntistä maailmaa, niin voimme todeta, että Pekka Ervastin profetia on parhaillaan toteutumassa.

Aikamme aineellinen sivistys on todellakin edennyt jättiläisaskelin. Tieteellinen tutkimustyö yhdessä tekniikan kanssa on valloittanut maailman. Tästä johtuen ihmiskunnan mahdollisuudet aineelliseen hyvinvointiin ovat käden ulottuvilla. Mutta toisaalta uhkaa liikatuotanto. Maatalous ja teollisuus uhkaavat hukuttaa ihmiset tuotannolla samalla, kun maailmassa on nälkäänäkeviä kansoja. Nälkäkuolema niittää satoaan, on puute kaikkein välttämättömmimmistäkin tarvikkeista. Julkinen sanakin kertoo, että eräitten valtioitten vuotuisista menoista käytetään puolet sotilaallisiin tarkoituksiin. Aseteollisuus nielee suunnattomia summia... ja kansat sotivat. Joka puolella maailmaa kytee tai palaa sodan tuli. – Tällainen maailman tila kehottaa ajattelemaan.

Pintapuolisesti ajatellen luulisi, että länsimaisen sivistyksen tieteellis-teknilliset saavutukset johtuvat

ihmisten valistuneisuudesta, ja että tehtaat työntävät tarvikkeita ja maatalous ravintoaineita ihmisten onnellistuttamiseksi. Voisi luulla, että keksijät ja tuottajat ajattelevat puuhatessaan vain toisten ihmisten parasta, että he siis ovat henkisesti valistuneita ihmisiä. Mutta sivistyksen nurjat puolet kielivät motiivien itsekkyydestä, siitä, että tuotannon pohjimmaisena kannustimena onkin ahneus, omanvoiton pyyntö. Länsimainen kulttuuri nojautuu himoon, saalistamisen haluun. Se on todellakin aineellista sivistystä. Ja koska sen pohjimmaisena kannustimena on ahneus, omistamisen halu, niin sen saavutukset ovat kuin bumerangeja, jotka palaavat heittäjäänsä kohti. Otamme muutamia esimerkkejä.

Maa avasi satumaiset öljyvarastonsa ja luovutti ne ihmisten käyttöön. Öljyn ansiosta kuljetaan maalla, meressä ja ilmassa, asunnot lämpiävät ja tehtaat pyörivät öljyllä. Öljy on monipuolisen teollisuuden raaka-ainetta – öljy palaa kaikkialla. Mutta ihmisen ahneus käskyy, että öljyä pitää tuottaa mahdollisimman paljon ja tuotosta pitää saada mahdollisimman suuri voitto. Myös öljyn käyttäjien tulee saada voittoa, kaikkien pitää hyötyä. – Palaessaan öljy saastuttaa ilmaa, mutta palamiskaasujen vaarattomiksi tekemiseen ei riitä aikaa eikä varoja, sillä siitä puuhasta ei ole aineellista hyötyä. Nyt alkavat ilmetä seuraukset: ilman saastuminen. Ihmiset saavat hengittää sivistyksensä ulosteet myrkyttäen niillä itsensä. Ilman saastumisen todelliset seuraukset ovat vielä hämärän peitossa.

Tuhohyönteiset ja kasvitaudit ovat aina olleet mm. ravintokasvien haittoina. Niitä vastaan on keksitty erilaisia torjunta-aineita. Alussa huolehdittiin siitä, että käytetyt myrkyt eivät turmele ravintoaineita eivätkä ole ihmisille vaarallisia. Mutta sitten astui ahneus johtoon. Ryhdyttiin keksimään yhä tehokkaimpia myrkkijä ja myrkkYTEHTAAT – omanvoitonpyynnin kannustamana – saivat mainonnallaan ihmiset uskomaan, että uudet tehokkaat myrkyt ovat vapauttaneet ihmiset noista elinkeinoelämän haitoista samalla, kun ne ovat ihmisille täysin vaarattomia. Mainostus oli petosta, sillä myöhemmin on selvinnyt, että uudet myrkyt ovatkin sellaisia, ettei luonnon oma puhdistusmekanismi kykene tekemään niitä vaarattomiksi, ja ihmisruumiiseen jouduttuaan ne eivät poistu, vaan jatkavat hävitystyötään. Nyt jo pelätään, että ihmisten käyttämät ravintoaineet ovat melkein kaikki myrkytettyjä, ja että myrkkYJEN todelliset seuraukset näkyvät kenties vasta tulevissa sukupolvissa.

Muunmuassa teollisuuslaitokset työntävät suunnattomia määriä jäteaineita, jotka saastuttavat järvet ja meret. Mutta ahneus käskee: jätteitten vaarattomiksi tekemiseen ei riitä aikaa eikä varoja, siitä puuhasta ei ole hyötyä. Seuraukset näemme jo pienessä Suomessakin. Täällä tuhatjärvien maassa tuskin enää löytyy puhdasta vettä, sillä järvet ja joet ovat saastuneita. – Lännen sivistyskansat saavat juoda sivistyksensä tuottamat myrkyt.

Samantapaisia esimerkkejä löydämme tämän ai-neellisen sivistyselämän eri aloilta. Kun ihmiset pon-

nistelevat etupäässä omaa hyötyään tavoitellen, niin heidän saavutuksensa kiertyvät heidän omaksi turmiokseen. Tilanne ei muutu keinotekoisesti paremmaksi, ihmisten on muutettava perusasentonsa henkiseksi. Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Udestisyntyvä Suomi": "Me emme näet pidä sellaista yksilöä todellisesti sivistyneenä, joka osaa määrättyllä tavalla käyttäytyä ja määrättyllä tavalla puhua, jonka pää on täynnä muistitietoa ja joka ennen kaikkea on kykenevä hankkimaan itselleen aineellista omaisuutta . . . Vaikka hänellä olisi yliopistosivistystä kuinka paljon tahansa, vaikka hän olisi kuinka varakas tahansa, vaikka kävisi kuinka hyvin puettuna ja osaisi pyörittää kieltään kuinka sulavasti hyvänsä, emme suinkaan pitäisi häntä todellisessa merkityksessä sivistyneenä . . . Vaan jos tahtoisimme nähdä ihmisen, jota voisimme sanoa tosi-sivistyneeksi, niin hänen pitäisi tuntua kantavan sisällään, sielussaan, paljon suurempia henkisiä rikkauksia kuin mitä hän esille tuo . . . Hän ei olisi tyhjä sisästään eikä tyhjentäisi itseään hienoon ulkonaiseen käytökseen ja esiintymiseen, vaan ulkonaisesti hän ilmaisisi ainoastaan pienen osan siitä, mikä piilee hänen sielussaan."

Länsimainen sivistys kirkkoineen uskoo olevansa ainoa todellinen sivistys. Kaikki muut kansat olivat sen mielestä vielä melko läheisessä menneisyydessä tietämättömiä pakanoita ja paholaisen palvojia. Mutta tämän aineellisen sivistyksen hedelmät alkavat yhä selvemmin näkyä. Se kantaa muassaan kuolemaa, jonka symbolina on myrkky, jota se levittää kaikkialle. Länsimaitten aineellinen sivistys on soluttanut

lonkeronsa ympäri maapallon, joten on täysin ymmärrettävissä, että tämän sivistyksen luhistuessa luhistuu koko vanha aikakausi. Siksi lienee paikallaan tutkia eräitä pyhien kirjojen hämäriä viittauksia ns. viimeisten aikojen tapahtumista.

Sekä Vanhan että Uuden Testamentin kirjoittajat viittaavat siihen, että Maa ja sen ihmiskunta saapuu tuntemattomassa tulevaisuudessa ratkaisevaan vaiheeseen. Jeesuksen oppilaat nimittivät sitä vaihetta maailmanlopuksi ja viittasivat Kristuksen toiseen tulemiseen. Mutta myös monet profeetat puhuvat lopullisen ratkaisun ajasta. Heidän kuvauksistaan saamme sen käsityksen, että tulisi olemaan sarja tapahtumia, joiden järjestys kuitenkin esitetään epäselvästi. Kuvaukset ovat lisäksi kirjoittajien värittämiä. Toinen kirjoittaja kuvaa viimeisiä aikoja synkin värein, toinen sitä vastoin näkee tapahtumat valoisina. Niinpä profeetta Aamos kirjoittaa: "Ja on tapahtuva sinä päivänä . . . että minä annan aurin gon laskea sydänpäivällä ja teen maan pimeäksi . . . Minä muutan teidän juhlanne murheeksi . . ." – Profeetta Jesaja kertoo: "Silloin susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa vohlan vieressä; vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä ovat yhdessä, ja pieni poikanen niitä paimentaa. Lehmä ja karhu käyvät laitumella . . ." – Daniel kuvailee mm: "Minun sitä katsoessani valtaistuimet asetettiin, ja Vanhaikäinen istuutui . . . ja kirjat avattiin . . . Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas . . . ja se on oleva ahdistuksen aika . . . Mutta siihen aikaan pelastetaan . . . kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat. Ja

monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen. Ja taidolliset loistavat . . .” – Matteuksen evankeliumissa sanotaan: ”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimella. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niinkuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelle, mutta vuohet vasemmalle. Silloin kuningas sanoo oikealla puolella oleville: ’Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta . . . sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä . . . ja te otitte minut huoneeseenne . . .’”. Matt. 24: ”Ja kun hän istui Öljymäelle, tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: ’Sano meille, milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki’. Silloin Jeesus vastasi . . . : ’Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: Minä olen Kristus, ja he eksyttävät monta. Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua . . . Mutta joka pysyy vahvana loppuun asti, hän pelastuu . . . Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään . . . Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut . . . Mutta kohta niiden

päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla... Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä... Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin' ". – Luukas kertoo että saddukeukset, jotka eivät uskoneet ylösnousemukseen, tekivät Jeesukselle kysymyksiä ja Jeesus vastasi: "Tämän maailman lapset naivat ja menevät miehelle. Mutta ne, jotka ovat arvollisiksi nähty pääsemään toiseen maailmaan ja ylösnousemukseen kuolleista, eivät nai, eivätkä mene miehelle. Sillä he eivät enää voi kuolla, kun ovat enkelien kaltaisia. Mutta että kuolleet nousevat ylös, sen Mooseskin on osoittanut...". – 2 Pietarin kirje kuvailee lopun ajan tapahtumia: "Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat... talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään... Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat...". – Paavalin 2 kirje tessalonikalaisille opettaa: "... kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimana enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heitä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen ka-

dotus Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta . . .”. – Paavalin 1 korinttolaiskirje kertoo: ”Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niinkuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan; sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän halltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman . . . Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema”. – Johanneksen Ilmestyskirja kuvailee viimeistä tuomiota, jolloin saatana sidotaan ja heitetään syvyyteen. Johannes kertoo tuhatvuotisesta valtakunnasta ja uuden Jerusalemin laskeutumisesta taivaasta maan päälle.

Olemme näin paljon lainanneet eri kirjoittajia todetaksemme, miten erilaiset näkemykset värittävät ko. tapahtumasarjaa. Lisäksi tapaamme varsinkin ylösnousemustarun eräissä toisissakin uskonnoissa, kuten muinais-egyptiläisessä Osiris-tarussa. Niin ikään se esiintyy persialaisten uskonnossa ja Kalevalan Lemminkäis-tarussa. Tarut ”viimeisistä ajoista” ovat siis yleismaailmallisia. Kriittilliset tutkijat pitävät niitä satuina, vilkkaan mielikuvituksen tuotteina. Mutta ennakkoluulottomina totuudenetsijöinä meidän on syytä olettaa, että taruihin kätkeytyy joidakin elämään sisältyviä totuuksia. Esitysten sekavuus aiheutuu siitä, että lyhyessä lauseessa on sanottu totuus, joka voidaan avata useammalla avaimella. Niinpä Mooseksen kirjan luomistaru kertoo taivaan

ja maan luomisesta. Tavallinen kuvitelma on, että taivas on yläilmoissa ja maa jalkojen alla. Mutta eräät Uuden Testamentin kirjoittajat sanovat taivasten valtakunnan olevan ihmisessä. Luomistaru on näin ollen tulkittavissa sekä kosmillisesti että psykologisesti.

Luomistarussa sanotaan: "Alussa loi Jumala taivaan ja maan . . . pimeys oli syvyyden päällä . . . Tulkoon valkeus". Taru kuvaa tietenkin kosmoksen tapahtumia, makrokosmoksen eli suuren maailman luomista. Mutta ihminen on mikrokosmos, pienoismaailma, joten luomistaru kuvaa myös ihmisen syntymää. Lapsen "luomisessa" luodaan myös taivas ja maa, sillä ihmissielu tulee kuolemantakaisesta taivaasta ja lapsen fyysillinen ruumis on "maa". Lapsi on ennen syntymää pimeydessä, joten "pimeys oli syvyyden päällä". "Tulkoon valkeus" sopii siihen tapaukseen, kun lapsi avaa silmänsä. – Pyhien kirjojen tarut ovat siten sommiteltuja, että niitä voidaan avata useammalla avaimella. Niin ikään syy, miksi "viimeisten aikojen" kuvaajat esittävät erilaisia näkemyksiä, on myös se, että toinen näkijä katselee tapahtumasarjan toista kohtaa, toinen näkijä toista. Mm. Aamos ja Pietari katselevat vaikeuksia, Jesaja tapahtumasarjan loppua.

Edellä esitetyt Raamatun katkelmat "viimeisten aikojen" tapahtumista eivät anna täysin selvää kuvaa tapahtumien järjestyksestä. Epäselvyys on ymmärrettävissä, koska katkelmissa kuvataan sekä historiallisia että psykologisia ym. asioita ja tapahtumia.

Niinpä Paavali puhuu Kristuksessa kuolemisen ja Kristuksen kanssa ylösnousemisesta, maallisista ja taivaallisista ruumiista, joten hän puhuu ihmisen sisäisestä kasvusta, kehityksestä. Paavali selittää, että aineellisen ruumiin avulla, siis fyysisessä maailmassa eläen, luodaan henkinen ruumis, ja että tällainen prosessi on todellinen ruumiin ylösnouseminen. Jeesuksen puheet viittaavat – paitsi psykologisiin myös – historiallisiin tapahtumiin. Hän puhuu sodista ja siitä, että kansatkin kutsutaan tuomiolle. Tulee nählähätää ja maanjäristyksiä. Nämä ovat ulkonaisia tapahtumia. Keskeinen tapahtuma on Jeesuksen ope-
tusten mukaan ns. Kristuksen toinen tuleminen eli Ihmisen Pojan tuleminen, josta seuraa sarja muita tapahtumia. Kristus tulee kuin valtaistuimellaan istuen ja ihmiset jaetaan valtaistuimen vasemmalle ja oikealle puolelle. Kristus on henkinen todellisuus, joten tässäkin kuvauksessa on vertauskuvan luonne. Profeetta Daniel nimittää ensimmäistä vaihetta Vanhaikäisen tulemiseksi. Vanhaikäinen on kosminen Kristus, joka oli ”alussa”, siis vanhin, kuten evankelista Johanneskin sanoo. Seuraava tapahtuma on todennäköisesti kuolleitten ylösnouseminen ja kolmas tapahtuma viimeinen tuomio. Neljäntenä vaiheena seuraa tietenkin rauhan tila, jota varsinkin Ilmestyskirja kuvailee kertoessaan uudesta Jerusalemissa. Jerusalemi merkitsee ”rauhan näkö”. Uusi Jerusalemi merkitsee siis uutta näkemystä rauhasta.

Jos ”lopun aikojen” kuvauksiin liittyisi seikkoja, joita tapaamme toteutuneina tavallisessa elämässä, niin niistä saisimme avaimia, jotka avaisivat ko. pul-

maa. Katselemme kysymystämme Kristuksen eli jumalallisen Järjen lähestymisen valossa.

Nykyisellä kehitysasteella olevan ihmisen lähin taivote on se, että hän synnyttäisi Kristuksen omassa sielussaan. Kristus on Isän tajunnassa oleva täydellisen ihmisen "kuva" ja siitä "kuvasta" ihmisen tulee päästä tietoiseksi. Kun ihminen Vuorisaarnan käskyjä ja neuvoja seuraamalla löytää Kristuksen itessään, niin silloin hän tietää, minkälaiseksi Isä on ihmisen suunnitellut ja minkälainen on täydellinen ihminen. Kristus-syntymän jälkeen ihminen kulkee tietoisesti ihmisyyttä kohti. Tätä tavoitetta ennakoi ihmisen kehitys jälleensyntymäin pyörässä. Ihmislapsen syntymä ennakoi Kristuksen syntymää. Jälleensyntymään pyrkivä sielu on käynyt läpi kuolemanjälkeisen elämän, kiirastulen ja taivaselämän ja yhtynyt korkeampaan minäänsä, joka lepää aatmaabuddhin valossa. Ihmissielu katselee taivaissa olevaa Isäänsä, joten ihmislapsessa syntyy Kristus maailmaan.

Lapsi kasvaa nuoruusikään, täysi-ikäiseksi, ja viimein saapuu vanhuus. Elämän aikana purkautuu menneitten ruumistusten karma eli toisin sanoen: entiset persoonallisuudet nousevat kuolleista karmallisina seurauksina. Näin tapahtuu kuolleitten ylösnouseminen ja sitä kestää koko maallisen elämän ajan. Viimein tulee kuolema ja sen yhteydessä kuoleva suorittaa viimeisen tuomion. Hän erottaa "vuohet ja lampaat" toisistaan eli jakaa maaelämänsä ajatukset, tunteet ja teot kahtia. Kelvottomat hän tuomitsee Tuonelaan eli kadotukseen ja parhaimman

osan hän hyväksyy ja siirtää taivaselämään. Taivaselämässä toteutuu autuas olotila. – ”Viimeisten aikojen” tapahtumat liittyvät siis olennaisesti elämänkouluun, jälleensyntymien kierroksissa tapahtuvaan ihmiskehitykseen. Samoja seikkoja kuvattiin myös entisaikojen mysteriovihkimyksissä. – Herää kysymys, miksi olennaisesti elämänkouluun sisältyviä tapahtumia nimitetään ”viimeisten aikojen” tapahtumiksi? Olisiko siihen syy siinä, ettei ihmisen syntymä, elämä ja kuolema ole aina ollut samantapaista? Olisiko Kristuksen lähestyminen muuttanut sekä olosuhteita että ihmisen rakennetta?

Ihmisten kehitys ja kasvaminen on tapahtunut erilaisten vaiheitten kautta. Kristus ei ole aina – kuten Pekka Ervast opettaa – ollut nykyisenkaltaisessa suhteessa päivätajuntaan. Kosmillinen Kristus on lähestynyt asteittaisesti ihmistä, se on tullut sisäistä maailmoista fyysillistä maailmaa kohti saavuttaen lopulta ihmisen päivätajunnan. Ensimmäisen ja toisen juurirodun ”ihmiset” eli ihmisruumiitten hahmot olivat eetterisiä ja vailla järkeä, joten Kristuksen vaikutus oli aivan olematon. Sanotaan, että Kristus oli silloin kaukana tähtiavaruudessa. Vasta kolmannessa juurirodussa ihmiset saivat ”nahkavaatteen” eli kemiallis-fyysillisen olomuodon. Tällöin Kristus oli saapunut aurinkotasolle ja Kristuksen käskystä tapahtui ns. toinen luominen, kun Kuu-luomispäivässä syntyneet ihmismuodot ruumistuivat. Siitä asti ihmisillä on ollut järjen valo. Mutta vastasyttynyt järki ei tietenkään tehnyt ihmisestä nykyisenkaltaista, vastuunalaista ja tehtävästään tietoista ihmistä; sii-

hen ei ollut mahdollisuksiakaan, koska aistit näkyväiseen maailmaan päin olivat avautumatta. Tilanne muuttui vasta myöhemmin ja vähitellen, kun maan päälle saapui Kristuksen käskystä auttajia Merkuuriuksesta, Venuksesta ja Auringosta. He antoivat ensimmäisen viisaususkonnon, jonka opetuksia alussa vain muutamat yksilöt ryhtyivät noudattamaan.

Aikanaan saavuttiin neljännen juurirodun, Atlantiksen, aikaan. Silloin Kristus oli jo täysin saapunut planeetta- eli astraalimaailmaan. Silloin nuo muualta tulleet olennot perustivat Valkoisen Veljeskunnan ja ihmisille avautui vihkimysten tie. Ihmisten suhde Kristukseen muuttui, tuli horoskooppien aika. Planeetat alkoivat vaikuttaa, joten karma sanan todellisessa merkityksessä purkautui. Menneitten persoonallisuuksien karma loi uudet persoonallisuudet eli "kuolleet nousivat haudoistaan" – kuvaannollisesti. Kuolemanjälkeinenkin elämä muuttui, koska Kristuksen vaikutuksesta alkoi puhdistava kiirastuli. Ihmiselämään tuli Kristuksen lähestymisen ansiosta moraalisesti kasvattava voima.

Järkitajuisiksi tulimme siis vasta Lemurialla ja siitä ajasta on Salaisen Opin mukaan kulunut noin 18 miljoonaa vuotta, mutta vasta Atlantiksella alkoi ratkaisevasti horoskooppien aika. Eikä kehitys tapahtunut yhtäkkiä vaan vähitellen. Kristus vaikutti yksilöittäin riippuen siitä miten kukin edistyi. Nyt elämme viidennessä juurirodussa ja sitä on kestänyt noin miljoona vuotta. Vasta tässä viidennessä juurirodussa olemme lopullisesti siinä asemassa, että ihmisen syntymää voidaan rinnastaa Kristus-syntymään, elä-

mässä tapahtuvaa karman purkautumista kuolleitten ylösnousemiseen ja kuoleman prosessia viimeiseen tuomioon. Vasta tässä viidennessä juurirodussa Kristus on päässyt tehokkaasti vaikuttamaan ihmiselämään osaksi siitä syystä, että ihmisen psykologinen ja fysiologinen rakenne on muuttunut vastaanottavaksi, ja osaksi siitä syystä, että maailmaan on syntynyt viisaita, joissa Kristus on lähellä. Gautama Buddha ja Jeesus Kristus ilmensivät Kristusta päivätajuisesti. Näin ollen ”viimeisten aikojen” ilmiöt nivoutuvat elimellisesti vasta nykyihmisten syntymään, elämään ja kuolemaan.

Kristuksen lähestyminen on siis syy ja siihen liittyvät seikat **seurauksia**. Tältä kannalta ymmärrämme myös aikamme tapahtumia. Koska Kristuksen lähestyminen on laadultaan kosmillinen, maapalloa ja ihmiskuntaa koskeva tapahtuma, niin seuraukset, joita voimme nimittää pyhien kirjojen tavalla kuolleitten ylösnousemiseksi ja viimeiseksi tuomioksi, ovat myös yleismaailmallisia. Kosmillinen Kristus on nyt saavuttanut tavoitteensa, fyysillisen maailman, joten sen vaikutus koskee, paitsi planeettaamme ja koko ihmiskunnan elämää, myös ihmisyksilön kehitystä jälleensyntymisen pyörässä.

Kristuksen lähestyminen fyysillistä maailmaa ja ihmisen päivätajuntaa kohti tapahtui Logoksen kolmivoimaisuudesta – Pyhä Henki, Poika ja Isä – johtuen kolmessa jaksossa. Gautama Buddha ilmensi Logoksen järkenä, Jeesus Kristus rakautena ja Pekka Ervast tahtona, majesteettiutena. Näiden ihmisten elämäntyö ei rajoittu-

nut vain siihen, että he suorittivat opetustyönsä, vaan heidän kauttaan purkautuivat maailmaan kosmillishenkiset voimavuodatuksset. Viimeksitulleesta voimavuodatuksesta kertoo Pekka Ervast kirjassaan "Ihmisyuden uskonto". Keskusaurinko Siriuksesta tuli voimavuodatus aurinkokuntaamme ja maapalloon. Vuodatuksen otti vastaan Auringon Kuninkaallinen Neuvosto lähettäen sen maapallolle, jossa sen otti vastaan Maan Valkoinen Veljeskunta. Valkoisen Veljeskunnan virallinen lähettäjä, H. P. Blavatsky, antoi vuodatukselle käsitettävän muodon teosofisessa sanomassa. Vuodatus lähestyi fyysillistä tasoa noin 50 vuoden aikana saavuttaen v. 1926–28 ilmakehän, muuttuen siinä uudeksi luonnonvoimaksi. P. E. nimittää uutta luonnonvoimaa stimuloivaksi, joka kiihdyttää elämää aiheuttaen levottomuutta. Voineeko kukaan kiistää, etteikö elämä olisi kiirehtinyt kulkuun. Elämmehän parhaillaan kuin maailmanlopun aikaa, sillä militarismin hirviö uhkaa koko ihmiskunnan olemassaoloa. Jeesus Kristuksen puheet kansojen tulemisesta tuomiolle ovat toteutuneet. Tämä seikka näkyy yhä selvempänä siinä, ettei kansojenvälisiä erimielisyyksiä kyetä enää ratkaisemaan sodalla. Mitä enemmän kansat varustautuvat sotilaallisesti, sitä täydellisempi on kansojen romahdus.

Sitä ajanjaksoa eli aikakautta, joka seuraa Kristus-Isän tulemistä, voimme nimittää vaikkapa kosmoksen ylösnousemiseksi. Kysymyshän on maapallon kirkastumisesta ja ihmiskunnan elämäntavan muuttumisesta. "Viimeisten aikojen" tapahtumat eivät merkitse maailmanloppua siten, että maapallo häviäisi,

vaan uuden aikakauden alkamista, ihmisyyden ylösnousemusta. Siihen koko elämä pyrkii. Mutta elämä ei etene hyppäyksittäin, vaan vähitellen, ja siksi Kristus-Isän kosmillista tulemista seuraa ajanjakso, jota pyhät kirjat kuvaavat puhumalla kuolleitten ylösnousemisesta ja viimeisestä tuomiosta ja jota J. R. Hannula nimittää tuomiokaudeksi. Niinpä Jeesus, puhuessaan "lopun ajasta", kehottaa tarkkailemaan ajan merkkejä: Samoin kuin te katselette keväällä silmujen puhkeamista puihin ja päättelette, että kesä on lähellä, samoin, kun näette elämässä kaikenlaisia levottomuutta, maanjäristyksiä ja sotia, niin siitä tiedätte, että ne ovat uuden ajan synnytystukia. "Lopun ajan" tapahtumat eivät siis ole ainoastaan psykologisia, vaan ne näkyvät myös ulkoisessa elämässä. Näin ollen "Kristuksen tuleminen", "kuolleitten ylösnouseminen" ja "viimeinen tuomio" ovat nähtävissä ihmiskunnassa, maailman tapahtumissa. Ne ovat ennustuksia uuden aikakauden alkamisesta eli kosmoksen todellisesta ylösnousemisesta.

Historiallisesti katsoen elämme nyt keskellä "lopun aikojen" tapahtumia. Kristuksen kosmillis-historiallinen tuleminen tapahtui Pekka Ervastian Jordankasteessa 13. päivänä lokakuuta 1896. Tällöin Kristus, joka aikaisemmin Jeesus Kristuksen saavutuksessa oli laskeutunut fyysillisen tason eetterimaailmaan, saavutti Kristus-Isänä kemiallis-fyysillisen tason. Näkyväinen maailma on tekojen ja toiminnan taso, joten uusi voimavuodatus alkoi vaikuttaa ihmisten käytännölliseen elämään, toimintaan, tekoihin. Tästä johtuen "lopun ajan" muutkin ilmiöt kos-

kevat etupäässä tekoja, toimintaa, ihmiskunnan käytännöllistä suhtautumista elämään.

Kristus-Isän tuleminen kemiallis-fyysilliseen maailmaan pitäisi siis näkyä teoissa jollakin erikoisella tavalla. – Gautama Buddha ja Jeesus Kristus eivät tietävästi itse kirjoittaneet mitään opetuksiaan, vaan toiset kirjoittivat niitä muistiin. Varsinkin Jeesuksesta tehdyt muistiinpanot ovat osittain virheellisiä. Alkuperäisiä evankeliumeja ei ole tavattu, ainoastaan kopioita ja kopioitten kopioita. Pekka Ervast sen sijaan kirjoitti paljon kirjoja, ja vaikka ihmiset muuttelemishalussaan pyrkivätkin niitä ”korjailemaan”, niin toivottavasti alkuperäispainoksiakin säilyy tuleville tutkijoille. Pekka Ervastin opetukset tulivat siis hänen omien käsiensä kautta fyysillisesti ilmaistuksi, joten Kristuksen uusi tuleminen sai kemiallis-fyysillisen muodon. Tämä on tarkkailtava ajan merkki.

Toinen Kristus-Isän tulemiseen liittyvä käytännöllinen seikka on se, että J. R. Hannula, Pekka Ervastin lähin työtoveri, koki henkisen uudestisyntymisen 3. päivänä tammikuuta 1913. J. R. H. kertoo itse kokemuksestaan sanoen, että se oli laadultaan samanlainen kuin Pekka Ervastin Jordankaste, mutta syvyydeltään toisenlainen. Samoin kuin Damaskus-kokemus teki Paavalista Jeesus Kristuksen elämäntyön eteenpäinviejän, samoin J. R. Hannulan henkinen uudestisyntymä teki J. R. H:sta Pekka Ervastin elämäntyön tulkitsijan. P. E:n kaikki elämän pulmat ratkaiseva sanoma tuli J. R. H:n ansiosta varmistetuksi.

Raamatussa esitetään kuolleitten ylösnousemisesta erilaisia näkemyksiä siitä luonnollisesta syystä, että se on psykologinen, yleismaailmallinen, fyysillinen ja henkinen tapahtuma. "Lopun ajan" ylösnousemusmysterio sisältää useita vivahduksia. Puhutaan ruumiitten ylösnousemisesta, profeettojen ylösnousemisesta, hyvän ja pahan ylösnousemisesta, Kristuksessa-kuolleitten ylösnousemisesta jne. Ajan merkkejä tutkiessamme ruumiillisen ylösnousemisen eli jälleensyntymisen erikois-ilmion näemme ihmiskunnan räjähdysmäisessä lisääntymisessä. Asiantuntijat arvelevat, että nykyisen syntyvyyden jatkuessa maapallon väkiluku lisääntyy sangen nopeasti kaksinkertaiseksi. Näyttää siltä kuin mahdollisimman monet ihmisielut pyrkisivät jälleensyntymään saadaakseen kokemusta aikamme erikoislaatuisuudesta. Koska ihmisielujen enemmistö muistuttaa vielä enemmän kuritushuonevankeja kuin normaaleja ihmisiä, niin jälleensyntymien runsaudessa näkyy etenkin pahan eli tuomion ylösnousemus. Toisaalta siinä näkyy elämän viisas järjestys. Kun Kristus-Isän inkarnaatioissa maailmaan tuli suuri valo, niin se teki mahdolliseksi synkän varjon. Väkivalta on paisumistaan paisunut, mutta ihmisillä on myös suurimmat mahdollisuudet rinnastaa aikaansaannoksiaan siihen puhdistettuun kristinuskoon ja uuteen uskontoon, jonka Pekka Ervast julisti. Teosofisessa sanomassa ja Pekka Ervastin elämäntyössä näkyy elämän ylösnousemus.

Entä profeettojen ylösnousemus? Hebrealaiskirje toteaa, että Jumala puhui ennen profeettojen kautta,

mutta myöhemmin hän puhui Poikansa kautta. Ennen Jeesus Kristusta olleet uskontojen perustajat olivat profeettoja, joiden kautta Jumala puhui. Profeettojen ylösnousemus on tapahtunut siten, että teosofisen elämänyymmärryksen tullessa tunnetuksi on ryhdytty tutkimaan vanhoja uskontoja ja pyritty ymmärtämään uskonnonperustajan omaa näkemystä. Pekka Ervast teki perustavaa laatua olevan työn kirjassaan "Suuret uskonnot", jossa hän paljastaa entiset profeetat Valkoisen Veljeskunnan jäseniksi ja nostaa heidän opetuksensa siitä alennuksesta, johon ihmiset ovat ne tallanneet. Profeetat ovat siis "nousseet haudoistaan". – Edellä kerrotut tapahtumat ovat toimintaa, tekoja, fyysillisen elämän kouriintuntuvia tapahtumia, ei vain filosofiaa eikä mielikuvitusta.

J. R. Hannula on kuvannut perustellusti aikamme "viimeistä tuomiota". Hän nimittää aikaamme mm. tuomiokaudeksi. Nimi on oikeaan osuva ja pitää yhtä Jeesus Kristuksen opetusten kanssa. Jeesus kuvailee, että kansatkin kutsutaan tuomiolle ja tuomiot langetetaan **tekojen** mukaan niin, että ihmiskunta jaetaan valtaistuimen vasemmalle ja oikealle puolelle. Myös Pekka Ervast opettaa, että osa ihmiskuntaa tullaan siirtämään toiselle taivaankappaleelle.

"Viimeisillä ajoilla" tarkoitetaan jonkin hyvin kauan kestäneen aikakauden loppumista ja uuden aikakauden alkamista. Kysymys on kehityksen suuntautumisesta henkeenpalautumisen tielle. Kysymys on kosmoksen ylösnousemisesta. Mutta koska ihmiskunta on vuosimiljoonia uskonut väkivallan ja sodan mahtiin – sellainenhan vanha aikakausi on ollut –

ja väkivalta on käynyt riittämättömäksi mm. kansojenvälisiä pulmia ratkottaessa, niin aikakautemme muistuttaa melkeinpä maailmanloppua. Väkivalta ponnistaa viimeiset voimansa, ja koska varsinkin ydinaseistus leijailee uhkaavana koko ihmiskunnan yllä, niin aikamme muistuttaa todellakin lopun aikaa. Profeettojen näkemyksissä on jotakin perää. Pekka Ervast kirjoittaakin kirjassaan "Uuden ajan aamunkoitteessa" mm: "Katsokaa, kuinka ihmiset taas uskovat, että maailman loppu on tulossa, että aika lähenee loppuaan, kuinka uskonnolliset ihmiset valmistautuvat tätä loppua vastaanottamaan. Tällä keralla he eivät enää erehdy eivätkä ole ennenkään erehtyneet, mutta maailman loppu ei merkitse sitä, että tämä maailma häviäisi, vaan se merkitsee, että vanhat poistuvat ja uudet tulevat sijaan, että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmottava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto on esiintyvä". – Kysymyksessä oleva uskonto – P. E. sanoo – on oleva maailman uskonto, se on tarkoitettu koko ihmiskunnalle. "Lopun ajan" tapahtumat ovat yleismaailmallisia.

Mutta "lopun ajan" tapahtumat eivät rajoitu vain maapalloon ja sen ihmiskuntaan, vaan niillä on yhteyttä koko aurinkokuntaan. Aurinkokunta on yhtenäinen kosmos. Kirjassaan "Ihmisyyden uskonto" Pekka Ervast kertoo suuresta voimavuodatuksesta, kuten edellä mainitsimme. Se tuli Keskusaurinko Siriuksesta Aurinkoon ja sieltä Valkoisen Veljeskunnan välityksellä maapallolle. Hän kertoo Auringon Kuninkaallisesta Neuvostosta, joka pitää siunaavan

kätensä kaikkien planeettojen yllä. ”Meillä on väärä käsitys Valkoisesta Looshista, jos luulemme, että se valvoessaan ihmiskunnan henkistä elämää yksin päättää, millä tavalla milloinkin on autettava ihmiskuntaa. Ei se ole itsevaltainen hallitus eikä sen ’pääministeri’ ole vastuuton yksinvaltias. Koko maailmankaikkeus on suuri yhtenäinen kosmos...”. – Kristuksen työ ja saavutukset ihmiskunnassa vaikuttaa koko aurinkokuntaan. Tämä käy ymmärrettävämmäksi kun muistamme, että Kristuksen ”pelastustyö” tapahtuu korkeitten olentojen kautta ja avulla. Niinpä Kristuksen saavutus maapallon eetteriaurassa tapahtui siten, että eräs Elohimeistä, Logoksen Poika-ryhmän johtaja, inkarnoitui Jeesus Natsarealaisessa. Ihmisenä Jeesus Natsarealainen kuului siis Auringon Kuninkaalliseen Neuvostoon, joten evankeliumien kertomukset Kristuksen ”muista lammashuoneista” tarkoittavat aurinkokuntamme toisia planeettoja. J. R. Hannula kirjoittaa ”Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV” -kirjassaan s. 10: ”Otan nyt erään tutkimus-keskustelun, joka meillä oli joillakin Pekka Ervastin johtamilla kesäkursseilla Jyväskylässä. Tutkimuksemme aiheena oli Johanneksen evankeliumi. Olimme siinä kohdassa, jossa Jeesus Kristus sanoo: ’Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta’. . . . Jotkut esittivät sen ajatuksen – ja allekirjoittanut kuului niihin – että toiset lammastarhat ovat toiset planeetat tässä meidän aurinkokunnassamme. Keskustelun lopussa Pekka Ervast omasta puolestaan lausui: ’Kun on kyseessä Jeesus Kristus, silloin toiset lammastarhat

kylläkin ovat aurinkokuntamme toiset planeetat' ". – Jeesus Kristus syntyi, eli ja koki Jumalan-Poika-kokemuksensa **maapallolla**, mutta hänen saavutukseensa sisältyi samalla siis koko aurinkokunta.

Maapallon ihmiskunta on erikoisessa asemassa tässä aurinkokunnassa. Kirjassaan "Tähtikoulut" Pekka Ervast kuvailee aurinkokuntamme eri planeettojen suggestiivisia vaikutuksia. Planeettojen alempi vaikutus on sama kuin meidän ihmisten alempi luonto. Niinpä Merkurius-planeetan alempi suggestio on valhetta, vääryyttä, irvikuvallisuutta, petollisuutta, ja sitä sisältyy myös meidän ihmisten sieluihin. Mutta Merkuriuksen korkea salainen koulu inspiroi: "pyrkikää tietoon, pyrkikää viisauteen ja huomatkaa, että ensimmäinen henkinen totuus on veljeys". Venuksella, Marsilla . . . , jokaisella aurinkokuntamme planeetalla on salainen koulunsa, joiden läksyt ovat myös meidän, maapallon ihmisten, läksyjä. Henkinen tiemme asettaa voitettavaksemme toistenkin planeetakoulujen ansat. P. E. opettaa, että me kuulumme Logoksen Poika-ryhmään, olemme Logosjoukko, joten olemme tilaisuudessa ratkaisemaan luovan aurinko-Logoksen salaisuudet. Jeesus ja Paavali rinnastavat ihmistä rakentajaan, rakennusmestariin, ja mysteriokultti nimittää Jumalaa Maailmankaikkeuden Suureksi Arkkitehdiksi. Kun ihminen kasvaa henkisesti, niin hän nostaa taivaatkin mukanaan – opettaa P. E. Ihmiskunnan ylösnousemus merkitsee kosmoksen ylösnousemusta.

-- --

Aikamme valtava käännekohta on maapallon seitsemän luomispäivää käsittävän sarjan käännekohta. Jotta planeettamme ja sen ihmiskunta kääntyisi henkeenpalautumisen tielle, oli aurinkokuntamme Kuningaallisen Neuvoston antama Logos-apu välttämätön. Maailmoiden kehitys on lyhyesti sanottuna sitä, että Jumala ilmeni aineessa, ts. että jumaltietoinen monadi tulisi itsetietoiseksi. Vain kyllin pitkälle kehittynyt ihminen voi antaa Jumalan tulla itsetietoiseksi itsessään, ja sellaisia ihmisiä on elänyt. He ovat edelläkulkijoita, joissa Logos on saavuttanut päivä-tietoisuuden tason. Pekka Ervast kirjoittaa "Tietäjässä" 1918 s. 235 mm: "Buddha oli myös logoksen ilmennys ja Krishna ja muut. Buddhalta niinkään Jumala sai häviämättömän inhimillisen ilmennysmuodon. Jeesuksen Kristuksen tarjoama apu jumalalle oli vain intensiivisempi, monipuolisempi ja ruumiillisesti okkultisempi. Se oli tähän asti täydellisin logoksen käyttöväline.

"Tuleeko täydellisempää, en tiedä. Mahdotonta se ei ole minun käsittääkseni. Sen vain olen ymmärtävinäni, että entinen logoksen ilmennys ei tule uudestaan. Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä. Sitä vastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt. Jumalallisia ja inhimillisiä mahdollisuuksia emme saata rajottaa...". -- Buddha ja Jeesus Kristus olivat niitä edelläkulkijoita, jotka antoivat Logokselle häviämättömän inhimillisen ilmennysmuodon. Gautama Buddhassa Logos ilmeni järkenä eli totuuden Pyhänä Henkenä ja Jee-

sus Kristuksessa rakkautena. Pekka Ervast ilmensi Logoksen tahtona. Näin on Logos kolmessa olemuspuolessaan ojentanut planeetallemme ja sen ihmiskunnalle leijonaotteensa, jotta ylösnousemus sanan kosmisissa merkityksessä pääsi alkamaan.

Kosmoksen ylösnousemus tapahtuu ihmisten avulla, ihmisissä. Samoin kuin nuo edelläkulkijat antoivat Logokselle häviämättömän inhimillisen ilmenysmuodon, samoin meidän jokaisen ihmisen on annettava. Jokaisen ihmisen okkultisin tehtävä on valmistaa häviämätön, kuolematon ruumis, inhimillinen ilmennysmuoto. Kysymyksessä on kuoleman voittaminen, ikuisen elämän saavuttaminen. Tätä opettaa apostoli Paavalikin korinttolaisseurakunnalleen:

”Sillä tämän katoavaisen on pukeutuminen katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen on pukeutuminen kuoleamattomuuteen. Mutta kun tämä katoavaisten pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevaisen pukeutuu kuoleamattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: Kuolema on nielty voitossa. Missä on sinun voittoni, kuolema? Missä on sinun otasi, kuolema? . . . Ja on taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten. Toinen on auringon kirkkaus ja toinen kuun kirkkaus ja toinen tähtien kirkkaus; sillä yhden tähden kirkkaus on erilainen kuin toisen. Niin on myös kuolleiden ylösnousemus: katoavaisuudessa kylvetään, katoamattomuudessa herätetään; heikkoudessa kylvetään, voimassa herätetään; kylvetään luonnollinen ruumis, herätetään hengellinen ruumis . . . Mutta mikä on hengellistä, se

ei ole ensimmäinen, vaan se mikä on luonnollista, on ensimmäinen; sitten on se mikä on hengellistä . . . Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva . . . Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuoloon nuku, mutta kaikki me muutumme . . .”.

Paavali opettaa siis, että tämän karkean maallisen ruumiin avulla ja siihen kätketyistä voimista meidän on luotava kuolematon ruumis. Silloin tulee kuolema niellyksi voitossa. Lisäksi hän painottaa, että kuolematon ruumis on kirkastettu ruumis, ja ihmisten erilaisuudesta johtuen niillä on erilaiset kirkkaudet kuten auringolla, kuulla ja tähdillä. Kuolemattoman ruumiin rakentaminen on todellista kuolleitten ylösnousemista ja se tapahtuu vähitellen, yksitellen ja yksilöissäkin jaksottaisesti. Joku nukkuu kuoloon, mutta kaikki eivät nuku. Jokainen Kristuksen seuraaja kuitenkin muuttuu, sillä kirkastettua ruumista ei rakenneta hetkessä. – Pekka Ervast selostaa kirkastusruumiin rakentamista mm. kirjoissaan ”Kalevalan avain” ja ”Cristosophisia peruskysymyksiä II” sekä useissa muissa kirjoissaan.

Aikamme ratkaisevan käännekohdan tajuaminen on eräs aikamme polttavimmista kysymyksistä. Se koskee ensi kädessä niitä ihmisiä, joita nimitetään valituiksi sieluiksi ja niiden yhtymiä valiojoukoiksi, henkisiksi ritaristoiksi, hengen aatelistiksi ym. satuvilla nimityksillä. Niiden ihmisten on tehtävä itselleen selväksi oma tehtävänsä ihmiskunnan eturivissä, jotta he saavat elämäntehtävälleen vankan, jär-

kevän ja kestäväen perustan. Perusta on Kristus-Isä, joka viimeisessä Logos-vuodatuksessa saavutti kemiallis-fyysillisen tason, ja josta johtuen ihmisten teot ovat joutuneet punnittaviksi: **toimimmeko, teemmekö, rakennammeko** . . . sotaa, hävittämistä, taistelua . . . varten, vai **rakennammeko** rauhaa, **työkentelemmekö** ihmisyyden puolesta, **ponnistelemmeko** siksi, että Kristuksen valo valaisisi maailmaa. Maailma tarvitsee henkisen työn ritareita, työn mestareita, voimakkaita totuuden julistajia. Perustus on laskettu, sille rakentakaamme. – Pekka Ervast kirjoittaakin Tietäjässä 1909 s. 109: ”Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja. Kuinka hänet silloin otetaan vastaan? Parjataanko, vainotaanko, kavahdetaanko? Vedetäänkö tuomioistuimen eteen? Ristiinnaulitaanko? Vai otetaanko Häntä vastaan rakkaudella? Kuunnellaanko Hänen sanojaan? Seurataanko Hänen jäljessään? Kas siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys. Ovatko ihmiset – ovatko ainakin jotkut – valmistuneet Häntä tervetulleeksi tervehtimään? Kun Hän tulee, Hän neuvoo. Hän neuvoo meille, miten elämämme on järjestettävä, sekä yksityinen että yhteiskunnallinen. Jos Hänen opistansa otamme vaarin, jos Hänen neuvojansa noudatamme, silloin elämä tulee onnelliseksi. Ei meidän nyt tarvitse vaivata päätämme maailmanparantamisajatuksilla. Emme kuitenkaan löydä lopullista ratkaisua. Hän joka tulee, Hän tietää. Jos olemme valmiit Häneen uskomaan ja Häntä seuraamaan, silloin varmasti saavutamme onnen. Jospa ihmiset tämän ymmärtäi-

sivät. Jospa ihmiset tämän uskoisivat”. Näin kirjoitti Pekka Ervast v. 1909.

V. 1927 maaliskuussa pitämässään esitelmässä (katso ”Ihmisyyden uskonto”-kirjasta s. 155) Pekka Ervast kirjoittaa mm: ”Vuonna 1908 . . . olin pakotettu olemaan pitkälläni 10–12 päivää, sillä jalkani oli poikki. Silloin oli minulla erinomainen tilaisuus syventyä itseeni ja asioihin, ja silloin näin ikäänkuin tulevaisuuteen. Näin mielestäni, että tulee jokin opettaja, mestariolento, joka jatkaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia, kertoen lisää niistä asioista, jotka jäivät peittoon Jeesuksen sanoissa tai apostoleilta kirjoittamatta muistiin. Hän paljastaa uusissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, – sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien”. (Alleviivaus V. L:n) – Edellä sanotussa Pekka Ervast paljastaa itsensä siksi Opettajaksi, josta hän yhä uudelleen puhui vuodesta 1909 alkaen, ja jonka vastaanottaminen ja opetusten kuunteleminen ja noudattaminen on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys.

LOPPUSANAT

Edellä esitetystä lienee selvinnyt ns. valittujen sielujen merkitys. Jumaluuden rakkaustahto kutsuu kaikkia ihmissieluja ikuiseen elämään eli taivasten valtakuntaan, elämänkoulu on sitä tarkoitusta varten olemassakin. Ikuista kadotusta ei ole, ketään ihmissielua ei odota tuho ja häviö. Mutta kaikki ihmiset eivät kuule elämän rakkaustahdon kutsua – vielä. Useimmat ihmissielut ovat vielä alaikäisiä. He kulkevat virran mukana omaa onneaan etsien, omia taivaitaan rakennellen. Mutta kerran he kuulevat. Kerran tulee jokaiselle ihmiselle aika – toisille ennemmin, toisille myöhemmin – jolloin hänen silmänsä avautuvat näkemään jumalallista kauneutta ja korvansa kuulemaan suuren jumaluuden kutsun. Silloin tulee taivas maan päälle ja odotettu paratiisi alkaa. Se on maapallon tarkoitus. Sitä päämäärää varten ja sen päämäärän saavuttamiseksi on aikojen aamusta lähtien koottu ns. valittujen sielujen joukkoa, hie-man ahkerampia ihmissieluja, ja annettu heille enemmän opetusta. Osa ihmissieluista oli jo varhaisempien kehitysvaiheittensa takia karmallisesti siinä asemassa, että heiltä odotettiin enemmän, ja siksi heille annettiin enemmän opetusta. Tähän viittaa mm. taru enkelein lankeemuksesta. Ihmiskunnan kehitys ja kasvu olisi ollut tavattoman hidasta, ellei olisi kasvatettu edelläkulkijajoukkoa, josta osa aina tarpeen vaatiessa saa suorittaakseen erikoistehtäviä.

Niinpä mikään kansa ei voi elää, ellei sen keskuudessa elä henkistä valiojoukkoa, joka edustaa kansaruumiissa hengitystä. Jokaisen kansan keskuudessa ei tietenkään ole itsetietoista valio-joukkoa, joka tietoisesti tekisi henkistä työtä, kuten esim. nykyaikaiset teosofiset yhtymät voivat tehdä. Mutta jokaisen kansan keskuudessa tulee olla valittuja sieluja, jotka elävät elämänsä – kuten P. E. kuvailee – maan suolana, vaikkapa kansansa hylkäämänä.

Maailmassa on paljon kansoja ja koska niiden kaikkien elämä on riippuvainen valiosielujen mukanaolosta, niin valiosielujakin on kertynyt melkoinen joukko. He ovat oppimassa kaikkien kansojen ja rotujen keskuudessa ja luonnollista on, että – epätodennäisiä kun vielä ovat – heihin ”tarttuu” joitakin ominaisuuksia, luonteenpiirteitä ja motiiveja siitä kansasta, jonka keskuuteen he syntyvät. – Kun sitten tuli teosofisen liikkeen aika ja alettiin valmistautua uutta uskontoa varten, niin varsinkin länsimaille syntyi runsaasti valittuja. Se oli välttämätöntä, jotta alkanut henkinen liike onnistuisi. Mutta valittujen sielujen ruumistunut joukko oli luonnollisesti sangen ”kirjava” siten, että mm. kansalliset mieltymykset asettuivat usein totuuden tilalle. Nuo mieltymykset olivat ja ovat karmallinen perintö, ”tartunta” niistä kansoista ja roduista, joiden keskuudessa he olivat aikaisemmin eläneet. ”Tartunta” muodostui ansaksi, joka olisi ollut veljeyden avulla voitettavissa. Teosofien piti ohjelmansa mukaisesti muodostaa yleisen veljeyden ydin katsomatta rotuun, uskuntoon, sukupuoleen jne. Mutta veljeyden toteuttaminen, veljey-

den ytimen muodostaminen, edellytti **voittoa** noista karmallisista "tartunnoista", jotka olivat syntyneet eri kansojen, rotujen, uskontosuuntien jne. vaikutuksesta. Henkinen elämä on koulua, työtä ja voittamista, vain siten edetään ihmisyydessä. Mutta teosofit lankesivat noihin karmallisiin ansoihinsa, tapahtui hajaantumisia, lohkeamisia. Muodostui teosofinen liike monine haarautumineen ja suuret henkiset voimavarat hupenivat. – Vaikka siis valittuja sieluja oli kuljetettu mitä erilaisimpien vaiheitten läpi, opetettu suullisesti ja esimerkeillä sekä annettu heidän kokea kunniaa ja nöyryytystä, niin siitä huolimatta he osoittautuivat horjuviksi. Kun heille tarjottiin valittavaksi joko mammonan valtakunta tai Jumalan valtakunta, niin arveluttavan suuret joukot valitsivat mammonan valtakunnan, kun henkisen sanoman alkuinnostus laimeni.

Mutta seurat ja kirkot ovat kaarnankappaleita ajan laineilla, niitten kohtaloita ei kannata surra. Ne ovat ajassa syntyneet ja kuolevat aikaa myöten, elleivät kykene suorittamaan niille uskottua tehtävää. Vain teosofia aatteena, maailmankatsomuksena, elämänymmärryksenä on ajan ulkopuolella. Teosofia, viisautsellainen kuin on jumalilla, Mestareilla, ja kristosofia, viisautsellainen kuin on Kristuksella, ovat ikiolevaisia totuuksia. Siitä viisauden lähteestä ovat ammentaneet ihmiskunnan suuret auttajat, sen viisauden ilmauksia ovat uskonnot ja muut henkiset liikkeet. Kun epätäydellisten ihmisten luomukset: seurat ja kirkot, epäonnistuvat ja ajautuvat matalikolle niin Valkoisen Veljeskunnan toimesta tehdään uusia yri-

tyksiä. Jälleen saavat valittujen sielujen joukot koetella kykyjään ja kestävyyttään, jälleen ne saavat herätellä ihmisiä ja vahvistaa joukkojaan. Näin karttuu, laajentuu valittujen joukko. Sen lukumäärä lisääntyy ja se saavuttaa vaikutusvaltaa. Se luo maailman ilmapiiriin Kristus-moraalin kyllästämiä ajatuksia, sillä totuudenetsijät ovat ajatuksien luoja. Niitä ajatuksia muu ihmiskunta vähitellen omistaa omikseen ja sovelluttaa yhteiselämässään käytäntöön.

Elämme uuden maailmanajan aamunkoitossa. Uskontojen korkeampi minä, Valkoisen Veljeskunnan Kristus-Looshi, josta kaikki uskonnot ovat säteilleet, on nyt ilmennyt ihmiskunnan keskellä. Ihmisyyden sanoma sen kirkkaimmassa asussaan on ilmoitettu. Kenenkään ei enää tarvitse hapuilla pimeydessä etsiessään elämänsä tarkoitusta ja päämäärää. Vaikka maailma vielä näyttääkin pimeältä, vaikka sodan ja väkivallan miljoonia vuosia hallinneet voimat rynnistävätkin viimeiset voimansa, niin nouseva päivä karkoittaa pimeät usvat. Ihmiskunta on astunut henkeenpalautumisen tielle ja kutsu kuuluu entistä voimakkaampana: "Herätkää te valitut sielut. Tutkikaa jokainen omaa sydäntänne, jotta löytäisitte sieltä jo ammoin tekemänne lupauksen: me tahdomme puolustaa ihmisyyttä, Kristusta; me tahdomme kantaa raskaimman taakan, jotta muun ihmiskunnan taakka olisi kevyempi; me tahdomme oppia osataksemme opettaa; me tahdomme tajuta Kristus-rakkauden olemusta osataksemme tuoda sen rakkauden käytännölliseen elämään...; sillä me aavistamme, että Isän tahto on lopulta toteutuva maankin päällä."

SISÄLLYS:

	<i>Sivu</i>
ALKUSANA	5
VÄLTTÄMÄTTÖMYYS JA VAPAAUS	9
VALITTUJEN JOUKKO	20
KRISTUS JA VALITUT	36
KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN	50
IKUINENKO KADOTUS?	64
AIKAMME KESKUSTAPAHTUMAN VALMISTELUA	80
TEOSOFINEN SANOMA	91
IHMISYYDEN TEMPELIN RAKENTAMINEN	100
KUIN TULEN LÄPI	130
YLÖSNOUSEVA KOSMOS	144
LOPPUSANAT	172

VÄINÖ LEHTOSEN KIRJOJA:

	<i>Nid.</i>	<i>Sid.</i>
Rauhan temppeli	1,50	2,00
Elämän arvoitus	2,00	3,00
Vanajavuoren taru	3,50	6,00
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	1,50	—
Danielin kirja	2,50	3,80
Kun aika on täyttynyt	2,50	3,50
Aikamme avain	—	2,50
Kaksi maailmaa	—	5,80
Erämaan tietäjä	—	12,00
Ongelmien seurassa I—III kpl	—	4,50
Ongelmien seurassa IV	—	5,00
Ongelmien seurassa V	—	5,00
Ongelmien seurassa VI	—	7,50
Ongelmien seurassa VII	—	14,00
Mysterioitten toiset kasvot	—	7,00
Kehityksen virta	—	10,00
Valittujen joukko		

AIKAKAUSLEHTI

KRISTOSOFI

10 numeroa vuodessa

Tilaushinta v. 1970

kotimaassa 10 mk

ulkomaille 13 mk

KRISTOSOFINEN

KIRJALLISUUSSEURA *r.y.*

Näsilinnankatu 38

Tampere 3

